707

Charlotte Hughes

VÂNĂTORUL DE INIMI

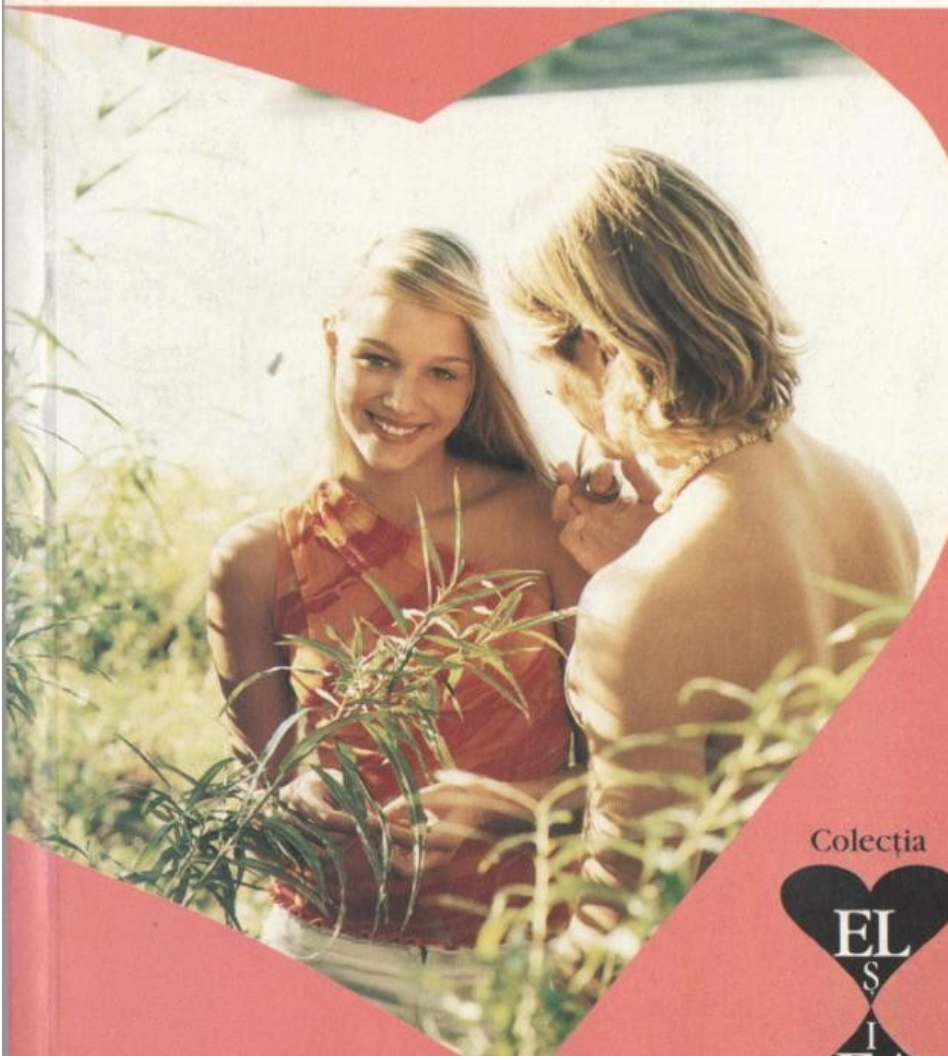

Colecția

EL
Ș
I

Charlotte Hughes

VÂNĂTORUL DE INIMI

Titlu original (eng.): Ghosts From The Past

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale HUGHES, CHARLOTTE

Vânătorul de inimi / Charlotte Hughes

Traducător: Cornelia Alexoi-Shili

Bucureşti: Aleris, 2008.

ISBN 978 – 973121108 – 4

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111.31 = 135.1

Colecţia „EL ŞI EA „

CHARLOTTE HUGHES

Vânătorul de inimi

Traducerea şi adaptarea în limba română de: CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS

Romance

Parte din îndatoririle Brendei Somers, în

calitate de secretară a celebrului doctor Drayton, era să-l lămurească pe faimosul vânător Keith Derrington să conducă safariul lor în Tanzania.

După mai multe întâmplări care păreau să zădărnicească misiunea ei, Brenda reuşi, totuşi, să-l convingă pe Derrington să accepte oferta şi în scurt timp constată că e îndrăgostită de el. Dar el?... O folosise doar ca pion în jocul lui cu frumoasa actriţă Elsa Damley, cu care ar fi trebuit să se căsătorească în urmă cu cincisprezece ani şi care încerca acum reînvierea legăturii lor?

Capitolul 1

Frigul de noiembrie se instală uşor în toate drepturile sale, iar chiciura bătea acum în ferestrele largi ale terminalului, făcându-i pe călători să-şi ridice nemulţumiţi privirile spre cerul întunecat.

Inlăuntrul avionului, însă, Brenda uită repede de suflarea iernii, iar gândul la Nairobi, unde trebuia să fie mâine la aceeaşi oră, o învăluise cu totul.

Nu va mai avea nicio problemă cu iarna, se gândi ea, zâmbind în sinea ei, fericită. Aproape că nu-i venea să creadă că toate acestea erau adevărate.

Abia aştepta să se vadă sub cerul Africii.

Propunerea de a pleca la Nairobi sosise foarte neaşteptat, cu două săptămâni în urmă, când profesorul Niran o chemase în biroul lui şi-i spusese că fusese aleasă s-o înlocuiască pe domnişoara Brookes, care se îmbolnăvise într-o călătorie pe care o făcuse în Kenya.

Bineînţeles că familia ei nu fusese de acord, la început. Cinci mii de mile depărtare între ei nu erau chiar atât de uşor de suportat, chiar dacă puteau fi străbătute destul de repede cu avionul.

Până la urmă, însă, Brenda reuşise să-şi convingă părinţii şi să confirme plecarea. Şase luni nu erau chiar un capăt de ţară, iar a fi secretara personală a strălucitului doctor Drayton era o onoare care ar fi putut impresiona pe oricine, deşi tatăl şi mama sa ar fi preferat, desigur, ca acest fapt să nu includea călătoria fiicei lor în sălbatica Tanzanie, unde celebrul doctor făcea, în acea perioadă, o investigaţie amănunţită asupra solului junglei.

Modestă cum era, Brenda se miră foarte mult că doctorul Drayton o alesese tocmai pe ea să-l ajute în această laborioasă întreprindere şi punea totul pe seama faptului că nu avusese altă alternativă, de vreme ce singura persoană care a mai lucrat pentru faimosul doctor era doamna Brooksey, care era de-acum destul de in vârstă pentru a mai suporta soarele arzător al Africii.

Părinţii ei, însă, erau convinşi că doar meritele

personale ale fiicei lor o făcuseră să fie aleasă şi erau foarte mândri de ea.

Brenda mai lucrase înainte, câteva luni, pentru eminentul doctor şi era la curent cu o serie întreagă de lucruri cu privire la cercetările lui, dar nu-şi închipuise niciodată că acesta ar angaja-o, vreodată, în postul pentru care fusese chemată.

Tânăra insistă ca părinţii să n-o conducă la aeroport.

N-ar fi suportat cu uşurinţă despărţirea. Până la urmă se dovedi de bun augur că le propusese acest lucru, pentru că, în seara dinaintea îmbarcării, târziu, o sunase profesorul Niran, pentru a-i da ultimele instrucţiuni venite din partea doctorului Drayton. Acesta voia ca Brenda să-l aştepte la hotelul din Nairobi. Îi va spune mult mai multe a doua zi dimineaţă, la aeroport.

Şi într-adevăr, profesorul avu grijă să fie prezent, aşa cum îi promisese, înaintea intrării în terminal.

Doctorul poate venea după ea peste o zi sau două, preciză profesorul, pentru că Simson, vânătorul care fusese angajat pentru safariul prevăzut în Tanzania tocmai avusese un accident şi el îl supraveghea la spital.

Simson va fi înlocuit cu un alt vânător vestit, pe nume Derrington, pe care doctorul voia ca ea să-l contacteze imediat ce va ajunge la Nairobi.

— Dar noi am încercat să-l angajăm înainte ca

doctorul Drayton să părăsească Anglia şi am fost refuzaţi, îşi aminti Brenda, pe motiv că nu va accepta niciodată niciun fel de contracte guvernamentale.

— Ştiu, răspunse profesorul, imediat. Dar faptul că ne-a refuzat atunci, nu înseamnă că nu va fi de acord acum, dacă îl vom contacta personal. Caută-l şi propune-i o colaborare cu noi.

— Nu e deloc uşor să-l găsim, avem doar o adresă de căsuţă poştală a lui, replică Brenda.

— Du-te atunci la poştă sau la un ziar, nu ştiu, încearcă să găseşti pe cineva care să te pună în legătură cu el. Foloseşte-ţi intuiţia, dacă ai aşa ceva, replică nemulţumit profesorul. Trebuie să ai iniţiativă. De asta te-a chemat Drayton, nu să fii doar un robot care bate la maşina de scris.

Privirile impacientate pe care i le aruncă profesorul, tocmai îi amintiseră Brendei că el făcea parte din conducerea comitetului de cercetări pe probleme africane, care susţinuse întotdeauna că era mult prea tânără pentru a putea fi trimisă într-o astfel de misiune, în Tanzania.

Înroşindu-se puţin din cauza comentariilor profesorului, Brenda îşi permise totuşi să observe că probabil Derrington nu era genul de om care să anunţe cu surle şi tobe locul în care se afla.

Legendarul Keith D errington!…

Brenda îşi aminti acea după-amiază călduroasă de septembrie în care cău tă prin colecţia de ziare a domnişoarei Brooksey tot ce putuse găsi despre el.

Fiul unui pionier în plantaţiile de cafea, născut şi crescut în Kenya, cutreierase, copil fiind, toată ţara, în compania unui războinic Masai şi împuşcase primul său leu la vârsta de treisprezece ani. Acest lucru făcuse din el o vedetă şi africanii începuseră să creadă că avea puteri supranaturale. Cu câţiva ani mai târziu, când reuşise să-i împace pe şefii a doua triburi duşmane, numele lui ţinuse săptămâni în şir prima pagină a ziarelor londoneze.

Răspunsul pe care îl dăduse doctorului Drayton, prin care îşi declara alergia faţă de orice formă de înregimentare, îl făcuse să crească şi mai mult în ochii Brendei, care se gândise la el, uşor îndrăgostită, toată după-amiaza.

Acum, trebuia să-l caute şi să-l determine să participe la cea mai amplă acţiune de cercetare cu privire la viaţa africană.

— Da, murmură ea, voi face tot ceea ce îmi va sta în putinţă să-l găsesc, spuse ea, după care se auzi imediat anunţul pentru pasagerii spre Atena şi Nairobi. Călătorii erau invitaţi să-şi ocupe locurile în autobuzul care îi va transporta la avion şi care, deja, îi aştepta.

Profesorul îi ură călătorie plăcută şi Brenda se

îndreptă spre autobuz.

Cu această zi, aventura vieţii ei începea.

Era în drum spre Africa şi zbura pentru prima dată.

„Să-ţi iei la revedere de la familie şi de la prieteni e ca şi cum ai muri puţin”, spune un proverb francez, a-ţi lua la revedere de la ţara ta pentru a pleca spre un tărâm absolut necunoscut era, încă şi mai greu, se gândi Brenda.

În momentul în care avionul decolă, tânăra se bucură să vadă că nu avea niciuna dintre senzaţiile de care i se pomenise înainte.

Se simţea doar incredibil de tânără şi de plină de speranţe, cu toate că începuse, deja, să se simtă şi puţin singură.

De partea cealaltă a culoarului avionului, se aşeză un bărbat pe care îl observase şi în sala de aşteptare a aeroportului, datorită aiurii sale speciale, dar nu-i dădu, totuşi, prea multă atenţie. Remarcase însă statura lui atletică din primul moment.

Brenda fu acum uimită să vadă că se ridicase în picioare şi se îndreptă spre ea, zâmbind.

— Am văzut că eraţi foarte preocupată de ceea ce vedeţi pe fereastră şi nu vreau să vă deranjez, dar m-ar interesa să citesc revista pe care o aveţi, dacă mi-o puteţi împrumuta pentru câteva minute, spuse el pe un ton de conversaţie.

Bărbatul arătă uşor cu capul, în direcţia revistei pe care Brenda o răsfoise deja în autobuz şi nu găsise nimic interesant pentru ea, aşa că îi spuse că i-o împrumută cu plăcere.

Străinul luă revista fără să spună nici măcar mulţumesc şi se uită îndelung la chipul actriţei de pe copertă, pe care Brenda o găsise foarte frumoasă, dar el nu păru să fie de aceeaşi părere.

— Voiam să cumpăr numărul acesta cu fotografia lui Damley în aeroport, dar n-am găsit-o, spuse el. Aţi mai fost în Africa de Est?

— Nu, călătoresc pentru prima dată la Nairobi, răspunse ea, şi ar fi vrut să mai adauge faptul că e prima ei călătorie, în general, dar bărbatul îşi întoarse privirile din nou spre chipul actriţei Elsa Damley.

— Domnişoara Elsa Damley e extraordinar de frumoasă, nu-i aşa? întrebă Brenda.

— Da, e o figură interesantă pentru cine apreciază frumuseţile de gheaţă. Am fost la spectacolul de aseară în care ea avea rolul principal. M-am plictisit de moarte.

Brenda o văzuse de multe ori pe celebra actriţă şi-i plăcuse întotdeauna.

— Chiar dacă piesa n-a fost de cea mai bună calitate, sunt sigură că domnişoara Damley a fost amuzantă.

— Da, întotdeauna e, răspunse bărbatul, continuând

să privească fotografia şi nu mai spuse nimic, deşi rămase în picioare, lângă ea.

Văzând că nu mai are chef să continue conversaţia, fata îşi întoarse din nou ochii spre fereastră, gândindu-se la modul în care se despărţise de părinţii ei, în holul mic al casei lor.

În seara aceasta le va scrie o scrisoare, se gândi ea.

Probabil se va plictisi să aştepte în hotelul din Nairobi, continuă ea să reflecteze, nu fără a realiza însă, în acelaşi timp, ce emoţionată va fi la întâlnirea cu teribilul Derrington.

Apoi se concentră asupra luminii lunii care inundă cerul, făcând ca totul să pară aproape ireal.

După ce se trezi dintr-un somn scurt şi neaşteptat, Brenda îl zări pe străin stând în scaunul de lângă ea, ceea ce era extrem de straniu, pentru că avionul era aproape gol.

Şi mai straniu însă era faptul că acesta cotrobăia prin săculeţul de plasă postat pe spatele scaunului dinaintea ei, în care îşi pusese biletul de avion şi revistele.

Câtă impertinenţă, se gândi Brenda nervoasă şi se foi nemulţumită, privindu-l întrebătoare.

— Iartaţi-mă dacă v-am trezit, am vrut doar să vă înapoiez revista, spuse bărbatul.

— Nu trebuia să vă faceţi probleme, replică ea pe un

ton destul de agresiv. Nu mai am nevoie de ea.

După câteva minute, avionul începu să coboare deasupra Atenei. Urma o escală de aproape o oră şi fata îşi aranjă discret părul, pregătindu-se pentru pauza de zbor prevăzută.

— Nu… Nu e nevoie… Aveţi un păr foarte frumos, care vă încadrează în mod deosebit obrazul, interveni neaşteptat străinul, urmărindu-i gesturile.

Obrajii tinerei se colorară de furie. Cum îşi permitea să-i vorbească astfel? se întrebă ea, cu nervozitate.

— Am primit o invitaţie din partea pilotului principal, cu care sunt prieten, să merg la popota piloţilor în această escală, să beau ceva. Poate v-ar face plăcere să mă însoţiţi, continuă bărbatul.

Brenda simţi că explodează de mânie. Mersese chiar prea departe.

— Nu, mulţumesc, nu obişnuiesc să beau, răspunse ea, acru.

— Puteţi lua un ceai.

— Prefer să-mi beau ceaiul singură, mulţumesc, replică ea, pe un ton din ce în ce mai nemulţumit.

Pentru moment, bărbatul nu mai spuse nimic. Apoi, însă, adăugă, vădit ofensat:

— Nu sunteţi o persoană prea prietenoasă, nu-i aşa?

— E vreun motiv pentru care ar trebui să fiu mai

prietenoasă, în această circumstanţă? întrebă ea, sec.

— Poate nu, răspunse el, plictisit. Doar că e o călătorie foarte lungă şi m-am gândit că v-ar face plăcere să-l întâlniţi pe căpitanul navei, aşa cum face, de obicei, toată lumea.

Brenda îşi bău, aşadar, cafeaua de una singură, în sala de aşteptare a aeroportului.

Gândul că va trebui să se întoarcă din nou pe scaunul ei din avion şi să suporte privirile insistente ale bărbatului de lângă ea o scotea din sărite.

Poate era stresul datorat călătoriei, se gândi ea, dar o deranja cu adevărat că nu putea sta liniştită, cu gândurile ei. Privirile acelea îi păreau ca o intruziune în intimitatea destinului ei.

Toată această călătorie, era, desigur, o mare schimbare în destinul ei, îşi spuse ea imediat.

Apoi, brusc, îi veni ideea să-i ceară stewardesei să-i schimbe locul. Avionul era pe jumătate gol, aşa că nu putea fi o mare problemă.

Aşa şi făcu.

Reuşi să obţină un alt loc, departe de străinul care o analizase cu atâta indiscreţie tot timpul.

Mult mai relaxată acum, Brenda scrise prima ei scrisoare adresată părinţilor, după care dormi tot restul nopţii, liniştită.

Când se trezi, soarele răsărise deja, iar la picioarele ei se întindea o mare de arbuşti şi zebre care fugeau care-ncotro, speriate de zgomotul avionului.

Părea că se află într-un vis.

Avionul coborî treptat-treptat şi după câteva minute Brenda putu zări clădirea aeroportului din Nairobi.

Ajunseseră.

După atâtea ore de zbor şi inacţiune, tânăra începu să se simtă singură şi părăsită.

Măcar dacă ar aştepta-o cineva la aeroport, se gândi ea.

Vremea era încă atât de răcoroasă, încât se asemăna foarte mult cu cea din Anglia.

Când i se spusese că nu va simţi că e la tropice până nu va ajunge la Mahamba, des tinaţia ei finală, nu-i venise să creadă, dar acum, într-adevăr, tot ce-i amintea că era în Africa era tânărul negru, de o frumuseţe rară, care o ajută la bagaje şi care i se adresă cu apelativul „Memsahib”.

Străinul care o deranjase în avion se pierdu undeva, printre călători. Când ajunse însă la oficiul vamal, îl revăzu, făcându-şi ultimele formalităţi, după care se pierdu din nou printre lumea care se grăbea spre ieşire, urmat de un hamal negru care-i căra valiza mică şi încă un obiect învelit într-o pânză groasă, care părea să fie o carabină.

În mod curios, Brenda simţi acum o ciudată părere

de rău că nu-l va mai vedea niciodată. Poate din cauza faptului că se simţea atât de singură, aşa de departe de casă, îşi spuse ea.

La un moment dat, la biroul vamal, aşteptând să-i fie controlată valiza, Brenda îl auzi pe unul dintre vameşi spunându-i cuiva:

— Ai văzut ce puşcă avea domnul Derrington? Tocmai şi-a cumpărat-o la Londra.

Apoi se întoarse spre Brenda, zâmbind:

— Aveţi ceva de declarat, domnişoară?

— Nu, răspunse tânăra. Iertaţi-mă că vă întreb… Dar domnul acela cu puşca e domnul Derrington?

— Da, domnişoară. E domnul Keith Derrington, vânătorul.

După ce tânărul îi trecu în revistă mecanic bagajele, Brenda închise la loc totul şi se îndepărtă.

Keith Derrington fusese, aşadar, în mod miraculos, în mâinile ei, comportându-se cu prietenie şi curtoazie, iar ea îl respinsese!…

Nu se mai putea aştepta la nimic bun între ei, de-acum încolo…

În timp ce portarul negru îi deschise uşa de la ieşire, Brenda îşi spuse cu hotărâre: n-are nicio importanţă cât de nebuneşte m-am comportat în avion. Am sarcina să-l caut pentru a-l invita să organizeze safariul nostru şi asta voi

face. Îl voi vedea din nou!

Se întoarse, astfel, la tânărul care îi controlase bagajele şi-l întrebă dacă ştia cumva unde locuia domnul Derrington, vânătorul.

Văzând că acesta ezită să-i spună, Brenda adăugă:

— Am un mesaj pentru el din partea domnului doctor Drayton, de la staţiunea de cercetări ştiinţifice din Mahamba.

— Domnul Derrington se pare că locuieşte în districtul Mehetmbe, la vreo douăzeci de mile distanţă de aici, dar în următoarele două zile va locui la Root’s, cred, răspunse tânărul, cu amabilitate.

Brenda murmură câteva cuvinte de mulţumire şi se îndepărtă, după care chemă un taxi.

Root’s, îi explică şoferul, era hotelul care o interesa şi pe ea.

Încă o dată soarta îi surâse, se gândi Brenda, dar era prea obosită acum de toate cele întâmplate, pentru a se mai putea bucura.

Când ajunseră în faţa impunătoarei clădiri a hotelului, tânăra avu o mică ezitare, înainte de a coborî din taxi.

Dacă Derrington era acum în hol, va muri cu siguranţă de emoţie, îşi spuse ea.

Avea nevoie de puţină relaxare înainte de a da din

nou ochii cu el. Voia să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Avea o sarcină mult prea grea, pentru a putea face faţă întrevederii în acel moment.

Brenda îşi făcu apoi în gând o mică rugăciune, după care înaintă cu speranţă şi curaj.

Holul, din fericire, era gol. Cu excepţia recepţionerului englez, care-i adresă un călduros hun venit, nu mai era nimeni.

Doctorul Drayton, îi spuse el, telegrafiase şi rezervase o cameră pentru ea.

În momentul în care semnă în registru, văzu semnătura pe care deja o cunoştea: Keith Derrington.

Cât de neînsemnată îi păru semnătura ei şcolărească, în faţa impozantei iscălituri care domina toată foaia!…

Uitându-se cu atenţie în jur, Brenda o urmă pe cameristă în camera care-i fusese indicată, mulţumind cerului pentru patul larg, imaculat şi atât de tentant.

Spre bucuria ei, observă imediat că era şi o baie privată, extrem de cochetă.

Îşi petrecu, deci, următoarele două ore în linişte făcând o baie fierbinte şi scriind o scrisoare pentru părinţii ei.

Îşi luase prânzul în cameră şi îşi petrecuse toată după-amiaza în patul ei confortabil, simţindu-se încă

obosită după călătoria atât de lungă.

Când văzu că soarele începe să apună, se îmbrăcă încet şi cu cea mai mare grijă, şi se pregăti să coboare pentru cină, deşi faptul că trebuia să ia masa singură, într-un loc străin, o nemulţumea şi o enerva, deopotrivă, foarte mult.

Străbătu holul şi intră în prima încăpere, care se găsea înaintea intrării în restaurant, şi în care se aflau câteva grupuri de tineri, râzând şi vorbind foarte tare.

Pe unul din scaunele înalte, de la barul emailat, îl zări imediat pe Derrington, care părea concentrat asupra paharului pe care-l avea în faţă.

Brenda îl privi fascinată, întrebându-se cum ar putea să-şi prezinte scuzele pentru modul în care se comportase ieri. Brusc, însă, bărbatul se ridică şi porni în direcţia ei, dar trecu pe lângă ea ca şi cum n-ar fi văzut-o niciodată în viaţa lui şi intră în sala elegantă a restaurantului.

Brenda îl urmă, dar nu avu curajul să-l interpeleze şi îşi luă cina singură, la o masă retrasă din colţul salonului.

Ce proastă fusese să-şi închipuie că Derrington va da vreun semn că o recunoaşte. Nu-i dăduse ea de înţeles că nu mai voia să aibă de-a face cu el, din niciun punct de vedere?

Un sentiment de dezolare puse stăpânire pe ea dintr-odată şi lacrimi fierbinţi începură să-i curgă în suflet.

Eşuase în prima sarcină pe care doctorul Drayton i-o dăduse.

Oh, se dovedise absurdă şi… smintită, încă de la început!…

Era mai bine să mănânce acum şi să se ducă la culcare. Va încerca să rezolve această problemă mâine. Va face tot posibilul să atragă din nou atenţia lui Derrington asupra ei.

Astfel, se concentcă asupra plăcintei din farfurie şi nu se mai gândi la nimic altceva…

În timp ce se ridica de la masă, cu genunchii tremurând, îl văzu pe recepţioner că se apropie de ea. Era însoţit de o femeie micuţă şi rotofee, care ţinea în braţe un buchet mare de trandafiri. Faţa îi era extrem de surâzătoare şi toată atitudinea ei avea ceva din căldura unei mame.

— Ah, iată-vă, domnişoară Somers… Doamna Trayner a ţinut foarte mult să vă întâlnească.

Doamna Trayner întinse imediat spre fată o mână grăsuţă, dar fermă:

— Sunt de la staţia de cercetare din Mahamba, domnişoară Somers. Soţul meu e veterinar-şef, acolo. Doctorul Drayton mi-a spus că aţi sosit ieri şi mi-a cerut să văd ce faceţi.

— Ah, ce drăguţ din partea doctorului Drayton şi cât

de amabilă sunteţi că v-aţi deranjat, răspunse Brenda bucuroasă, şi toată tristeţea îi dispăru când se uită în ochii albaştri şi surâzători ai femeii.

— Aş fi venit la aeroport azi-dimineaţă, dar a trebuit să duc copiii la dentist. De-asta sunt aici şi să mai fac nişte cumpărături. Hai să mergem să cinăm în celălalt salon, unde se mănâncă mai bine, continuă ea, dându-i buchetul şi punându-i o mână caldă pe braţ. Mâncarea e o adevărată bucurie aici, după meniul sărăcăcios din sălbăticie.

În timp ce schimbară sala de mese, femeia vorbi tot timpul cu veselie şi-i acoperi vederea spre Derrington, fapt pentru care Brenda se simţi deosebit de mulţumită.

Se aşezară apoi la o masă şi Brenda aproape că uitase cu totul de Derrington ascultând-o pe doamna Trayner, discutând atât de spontan despre ea şi despre problemele ei.

Venea la Nairobi doar o dată sau de două ori pe an şi aceasta era perioada cea mai liniştită din viaţa ei. Avea o fată şi un băiat: Gay, în vârstă de opt ani acum şi Peter, de şapte ani. Aveau probleme cu dinţii din faţă.

— Nu înţeleg de ce au acum dinţii atât de strâmbi, de vreme ce dinţişorii de lapte au fost perfecţi, spuse ea.

Vorbiră apoi despre cumpărături, cum fac de obicei femeile, comparând preţurile de aici cu cele din Londra.

Pe urmă, Brenda pusese o serie întreagă de întrebări

despre Mahamba.

Domnişoara Brooke îi spusese şi ea unele lucruri, dar mai erau încă o mulţime de ştiut despre viaţa de acolo.

— Ştiţi cumva, ceva, despre Brooksey? întrebă Brenda, cu o curiozitate nestăpânită.

— Bineînţeles, draga mea, râse cu poftă doamna Trayner, deşi, după cum vei vedea, noi suntem în partea opusă a Mahambei, dar mergem adeseori pe acolo.

După asta, femeia începu să vorbească despre accidentul pe care-l avusese Simson, care fusese atacat de un rinocer, într-o expediţie făcută cu doctorul Drayton.

— Ah, a fost o catastrofă, spuse doamna Trayner, a trebuit să-l transportăm cinci sute de mile, până la spital, într-o ambulanţă improvizată.

— Cum se simte acum?

— Nu pot să dau prea multe detalii, din păcate, dar ştiu că n-aş vrea să fiu acum în pielea lui.

— Dar… se întâmplă des ca rinocerii să atace oamenii?

— Rinocerii atacă întotdeauna oamenii, răspunse femeia zâmbind puţin amar, dar cu un vânător de elită nu e niciun pericol. Simson a fost nenorocos şi, ca să fiu foarte sinceră, nu cred că era, sută la sută cunoscător în toate acestea.

Niran îi spusese, de altfel, că astfel de lucruri nu se

întâmplă niciodată cu un vânător iscusit ca Derrington. Amintindu-şi de acest fapt, Brenda spuse, după o scurtă ezitare:

— Doctorul Drayton mi-a cerut să-l contactez pe domnul Derrington pentru următorul safari.

În timp ce pomenea numele de Derrington, Brenda simţi cum inima începuse să i se zbată în piept şi obrajii i se înroşiră.

— Derrington? ridică doamna Trayner din sprâncene de uimire. E într-adevăr un vânător de elită dar nu e uşor să-l determini să participe la un safari. Ştiu că preferă mai mult clienţii privaţi, decât pe cei angajaţi ai vreunui stat. Dar dacă aş putea să te ajut în vreun fel, cu asta… îl ştiu de când avea vârsta lui Peter al meu, adăugă ea şi începu să-şi rotească ochii prin încăpere. Ştiu că şi el locuieşte acum aici, deşi nu l-am căutat, încă. Îl vom căuta după cină şi ţi-l voi prezenta.

— A fost în avionul cu care am venit eu, începu Brenda, cu disperare în glas, dar se opri, pentru că n-avea niciun habar de cum ar putea istorisi ce se întâmplase.

— Ah, da, am auzit ceva… Tocmai s-a întors dintr-o călătorie de vreo zece zile, unde a fost să cumpere nişte pui de antilopă de o specie foarte rară, aduşi de cineva din America şi cu care s-a întâlnit la Londra. Nu e uşor să faci ceva aici şi să nu se afle, vei descoperi asta curând, tu

însăţi. N-ai reuşit să vorbeşti cu el despre safari în avion?

— N-am avut idee cine e, răspunse Brenda, dar nu mai continuă, pentru că doamna Trayner tocmai văzuse pe cineva oprindu-se lângă masa lor şi exclamă surprinsă şi bucuroasă:

— Derry, ce fericire să te văd, dragul meu!… Ţi-ai băut cafeaua? Dacă nu, poţi s-o bei acum, cu noi. Permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Somers, care va pleca de aici la Mahamba.

Brenda ascultă ciripitul degajat al doamnei Trayner într-o stare vecină cu agonia, după care îşi ridică faţa palidă spre nou-sosit, care se aşează pe un scaun, între ea şi volubila femeie.

— Bună, spuse el, convenţional.

— Bună seara, murmură Brenda, cu timiditate.

După asta, bărbatul se întoarse spre doamna Trayner şi se angajară în discuţiile obişnuite întotdeauna între vechii prieteni, uitând de toţi ceilalţi din jur, prinşi în vâltoarea amintirilor.

Brenda simţi că e pe punctul să-şi piardă respiraţia.

Cei doi continuară apoi să vorbească despre accidentul lui Simson, iar doamna Trayner îi spuse în felul ei delicios de cald şi de amabil:

— Doctorul Drayton speră că vei fi de acord să-l înlocuieşti tu, Derry, dragă… Domnişoara Somers îţi poate

spune mai multe…

Derrington îi aruncă Brendei o privire scurtă, după care se întoarse din nou spre vechea lui prietenă:

— Drayton m-a mai contactat o dată şi i-am spus că nu mă interesează să colaborez cu el, spuse el pe un ton din care reieşea că voia să încheie această discuţie o dată pentru totdeauna.

Brenda simţi că era momentul să intervină. Nu putea admite ca doctorul Drayton să fie tratat într-un asemenea mod. Ochii ei verzi scânteiară şi se aţintiră asupra feţei voluntare a vânătorului:

— Sperăm că veţi reveni asupra acestei decizii, domnule Derrington.

În ciuda bubuiturilor inimii, vocea îi sună dulce, dar fermă, încercând o conciliere.

— Doctorul Drayton va veni după mine, într-o zi sau două, continuă ea pe acelaşi ton, deşi tăcerea lui o inhibă puţin. Aşadar, veţi putea trata direct cu el.

— N-am nicio intenţie în acest sens, răspunse el rece. În plus, nu cred că voi mai fi aici, atunci.

După asta, bărbatul se ridică şi puse o mână pe umărul doamnei Trayner:

— Iartă-mă că nu rămân la cafea, Meg, dar azi e ziua în care joc pocher cu doamnele.

Apoi îşi înclină scurt capul spre Brenda şi plecă.

Tânăra îşi simţi sângele zvâcnind cu putere în tâmple şi avu impresia că totul în viaţa ei se oprise în loc.

Din partea cealaltă a mesei, doamna Trayner o privi cu părere de rău:

— Putea fi mai politicos, spuse ea. Dar n-are importanţă, draga mea. Să sperăm că îi va trece această criză temperamentală. Se pare că nu prea e în apele lui în compania femeilor.

Brenda îşi duse cafeaua la gură cu degete tremurânde.

— O parte din el e foarte crudă, spuse doamna Trayner cu o expresie gânditoare. Când cineva e crud înseamnă că, la un moment dat a suferit din pricina cuiva. Îmi pare rău că l-ai văzut într-o lumină atât de nefavorabilă. Nici nu ştii ce afectuos poate fi.

— Ştiu, răspunse Brenda şi în momentul în care Meg Trayner o privi surprinsă, adăugă:

— L-am văzut cum a vorbit cu dumneavoastră. Părea că nu mai era nimeni altcineva în jur.

— Viaţa îi schimbă pe oameni. Derry n-a fost întotdeauna aşa. Vezi… în viaţa lui, la un moment dat, a existat o femeie pe care a iubit-o foarte mult, dar ea s-a comportat cu el abominabil. Asta l-a făcut să-şi schimbe comportamentul cu femeile. Nu cred că a mai iubit după asta pe cineva şi o inimă fără dragoste se usucă. Îmi pare

rău că te-am bătut la cap cu toate astea, nu e nimic în legătură cu tine… Oricum, în ceea ce face ca vânător e de neegalat.

— Da, sunt sigură de asta.

Pe urmă îşi făcură planuri pentru a doua zi.

Imediat ce va termina cu dentistul vor veni s-o ducă la Blue Post Hotel, cel mai frumos loc din Nairobi.

— Trebuie neapărat să vezi acest loc. E o cascadă, lângă care sunt bănci şi poţi sta să vezi căderea apei. Copiii adoră acel loc, spuse ea, şi amândouă uitară de comportamentul lui Derrington.

Dar gândul la el o duru din nou pe Brenda şi abia aştepta să se întoarcă în camera ei.

— Toţi din acest hotel începuseră să se agite de când aflaseră că Derry e în oraş. Presa londoneză se zbate să-i afle fiecare mişcare, întotdeauna. Se pare că le-a făcut tuturor o surpriză de astă dată, reuşind să circule fără ca nimeni să ştie de el. E prima lui vizită acasă, după aproape cincisprezece ani.

— Acasă, repetă Brenda ca un ecou…

— Femeia din viaţa lui… a fost Elsa Damley, adăugă doamna Trayner.

Brenda îşi aminti acum insistenţa cu care bărbatul privise fotografia actriţei de pe coperta revistei pe care i-o împrumutase ea.

— Intenţionaseră să se căsătorească, dar chiar cu o zi înaintea nunţii venise după ea, aici, un agent care îi propusese un contract la Hollywood, comentă în continuare Meg. O cunosc şi pe ea foarte bine, de foarte mulţi ani.

— Da, se pare că avut parte de o poveste crudă, răspunse Brenda gânditoare, bând încet din paharul cu sherry.

— Şi acum e din nou aici, adăugă doamna Trayner. O pauză între două contracte…

Nu trecură nici două secunde după asta şi Brenda o văzu pe celebra actriţă, însoţită de Derrington, îndreptându-se spre masa lor. De surpriză, tânăra scăpă din mână paharul pe care tocmai se pregătise să-l pună pe masă şi lichidul rămas se-mprăştie cu iuţeală în jur.

Frumoasa femeie se apropie cu paşi de regină, sub privirile admirative ale celor prezenţi, iar bărbatul vânjos şi atât de cunoscut, la rândul lui, o urma îndeaproape, cu un zâmbet abia percepţii pe buzele lui voluntare.

— Meg, draga mea – auzi Brenda, în culmea uimirii, vocea faimoasă în toată lumea.

Cu gesturi graţioase, dar lipsite de căldură, Elsa se aplecă şi o sărută pe doamna Trayner pe ambii obraji, după care cei doi se aşezară la masă, zâmbind, într-o parte şi-n alta.

Şeful localului veni el însuşi în mare grabă, pentru a prelua comanda.

— Adu-mi, te rog, un ceai mare de tei, iubitule, gânguri dulce faimoasa femeie şi se întoarse zâmbind spre Brenda.

— Keith mi-a spus că ai venit ieri aici şi că ai călătorit în acelaşi avion cu el.

— Păi… Ah… Da… Într-adevăr, bâigui Brenda, emoţionată. Imediat, însă, se simţi cuprinsă de furie şi în ochii ei verzi sclipiră câteva steluţe arzătoare.

De ce fusese amestecată în discuţiile lor? Chiar nu aveau despre ce să vorbească, într-o întâlnire atât de romantică?

Keith Derrington făcu un efort vizibil şi i se adresă Brendei pe un ton din care se putea deduce că devenise absolut imperios necesar pentru el să intervină în discuţie:

— Domnişoară Somers… Domnişoara Damley mi-a cerut să conduc un safari pentru ea şi eu i-am explicat că îmi e imposibil să accept, pentru că m-am decis, înainte de propunerea ei, să conduc expediţia doctorului Drayton. Ajută-mă să-i explic domnişoarei Damley cât de importantă e această expediţie pentru agricultura din această zonă.

Brenda îl privi cu inima bătându-i nebuneşte de surpriză şi de bucurie.

Cuvintele domnişoarei Damley ajunseră la urechile ei

ca venind de undeva de foarte departe:

— Doar dacă ai timp de pierdut, domnişoară Somers… Derry va conduce safariul meu chiar dacă va trebui să mă bat pentru asta cu tot cerul şi cu tot pământul, continuă ea, râzând cristalin.

Privind însă faţa ca de piatră a bărbatului din faţa ei, Brenda savură în sinea ei triumful venit atât de neaşteptat.

Capitolul 2

Pentru câteva momente, nimeni nu mai spuse nimic. Apoi, dintr-odată, vocea uimită a doamnei Trayner rupse tăcerea:

— Dar, Derry dragă, începu doamna Trayner pe un ton de protest, vrând să arate că ea nu voia să ia parte la conspiraţie.

— Nu spune nimic, Meg, replică Derrington, ridicând o mână spre ea. Nu-mi aduce aminte că am luat, probabil, cea mai proastă hotărâre din viaţa mea, acceptând să lucrez pentru staţia de cercetare.

Apoi, întorcându-se spre Brenda, Derrington continuă:

— Nu ştiu dacă dumneata ai văzut scrisoarea pe care am trimis-o doctorului Drayton în septembrie… Probabil va fi şi el uimit de schimbarea mea bruscă.

— Am văzut personal această scrisoare, domnule

Derrington şi pot să vă spun că a fost una dintre cele mai incitante pe care le-a primit vreodată conducerea staţiei noastre de cercetare, replică tânăra.

Ce o făcuse să răspundă atât de prosteşte? se întrebă Brenda, supărată pe ea însăşi şi continuă pe un alt ton:

— Doctorul Drayton va fi foarte fericit să audă că v-aţi decis să ne ajutaţi.

— O decizie pe care eu am aflat-o abia ieri, interveni Elsa cu vocea ei minunat modulată. Nu mi-ai vorbit nimic despre asta Keith, când ne-am văzut la Londra.

— Ah, deci v-aţi întâlnit acolo, comentă Meg. Derry, de ce nu ne-ai spus nimic?

— N-am fost totuşi prea sigură că voi veni aici, atunci. M-am hotărât la zece minute după plecarea lui. Oricum, nu-mi rămâne decât să insist să-şi schimbe ideea şi să conducă safariul meu. Meg, mâine vei mai fi aici? Avem atât de multe să ne spunem, cred. Ar fi minunat să luăm mâine prânzul împreună în apartamentul meu, singurul loc în care pot fi sigură că nu vom fi deranjate.

Actriţa puse apoi o mână posesivă pe braţul lui Derrington, dar acesta îşi îndreptă privirile spre Brenda.

— Şi dumneata vei prânzi cu mine, sper, domnişoară Somers? întrebă el. Probabil eşti surprinsă de… fluctuaţiile mele, dar îţi promit că decizia pe care am luat-o e foarte

fermă. Când va veni doctorul Drayton?

— Doamna Trayner crede că doctorul va fi aici poimâine după-amiază, răspunse Brenda.

— E-n regulă asta înseamnă că putem sta de vorbă înainte de sosirea lui. Te voi aştepta aici mâine la ora douăsprezece şi jumătate. E bine pentru dumneata?

— Da, bineînţeles, răspunse fata, cu răsuflarea tăiată şi Derrington se îndepărtă salutând, scurt din cap.

Elsa zâmbi, luându-şi la revedere cu o mină extrem de graţioasă, după care îl prinse foarte mândră de braţ pe Derrington, care era de departe, cel mai bine bărbat din încăpere.

— Mă întreb cum va decurge relaţia lor de acum încolo, spuse Meg, privindu-i cu admiraţie. Se potrivesc foarte bine.

— Eu nul găsesc atât de extraordinar, comentă, cu o uşoară ezitare, tânăra. Elsa e, într-adevăr, strălucitoare. Oricum, m-a surprins decizia lui. Sunt însă fericită că s-a hotărât să vină cu noi.

— Îmi amintesc cât de nefericită a fost cu cincisprezece ani în urmă mama Elsei când a trebuit să-l sune pe Derry să-i spună că fiica sa a plecat cu o zi înaintea căsătoriei. Eram cu ea atunci şi durerea pe care am văzut-o pe faţa ei nu o voi uita niciodată, comentă Meg, fără să ia în seamă cele spuse de Brenda, înainte.

— Da, cred că l-a rănit foarte mult acea situaţie, murmură Brenda, în mod automat.

Toată această poveste îi păru tinerei atât de incredibilă.

Derrington nu părea să fie deloc tipul de bărbat care putea fi părăsit înaintea zilei prevăzută pentru a se prezenta la altar.

Toată înfăţişarea lui degaja forţă şi o mare încredere în el însuşi.

— A fost distrus, atunci, replică doamna Trayner. S-a retras în sălbăticie, într-un sat al masailor şi a stat acolo câteva luni. Când s-a întors, părea cu câţiva ani mai bătrân. Asta a făcut-o şi pe mama lui să sufere foarte mult.

— Familia Elsei locuieşte în Nairobi? întrebă Brenda.

— Tatăl ei a murit când ea era foarte mică, răspunse Meg Trayner. Mama sa a trebuit să se ocupe după asta de plantaţia de cafea, dar n-a reuşit să facă prea multe în acest sens, draga de ea. Nu s-a împăcat niciodată cu gândul că Elsa a plecat de aici şi a decăzut într-atât încât n-a mai interesat-o ce se întâmplă cu plantaţia. A strâns, totuşi, ceva bani şi a făcut o călătorie la Londra, încercând s-o determine pe Elsa să se întoarcă, dar totul a fost în zadar. S-a stins cu câţiva ani în urmă şi numai Dumnezeu ştie câtă durere o fi fost în inima ei. Nu a lăsat niciun ban. Sărăcise de-a binelea. S-a făcut chetă printre vecini pentru

a putea fi înmormântată.

— Ah, dar Elsa trebuie să fie foarte bogată. Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

— Da, cred că e bogată, dar n-a interesat-o niciodată că mama ei trăieşte în sărăcie. Sau poate nu şi-a închipuit că ajunsese atât de jos. Nici măcar noi, care eram atât de aproape de ea, n-am ştiut. Dacă am fi bănuit măcar, încheie doamna Trayner cu un oftat.

Tragedia aceasta pare să fie totuşi comună, îşi spuse Brenda, uitându-se pe fereastră, la casele din jur.

Ghicindu-i parcă gândurile, doamna Trayner continuă:

— De fapt, sărăcia e întâlnită la tot pasul, aici, cum vei putea descoperi în curând. A fost un mare curaj din partea Elsei să se întoarcă aici, când toată lumea ştie povestea mamei sale. E greu să mai poată reabilita acum ceva şi cred că asta încearcă să facă. Doar că Derry nu este o persoană atât de flexibilă încât să îl determine să reia legătura cu ea.

— Credeţi că-l mai iubeşte?

— S-ar putea. Nu s-a căsătorit, deşi sunt convinsă că nu i-au lipsit pretendenţii. Keith nu e un bărbat pe care să-l poţi uita atât de uşor, astfel că îmi închipui că nici ea nu l-a uitat, deşi are toată lumea la picioarele ei. Mă întreb dacă va reuşi, totuşi, să-l facă pe Derry să-i conducă safariul.

Când se întoarse în camera ei, Brenda se mai gândea încă la Elsa şi la Derrington. Şi continuă să se gândească şi după ce se vârî în patul ei confortabil, mult timp, până reuşi să adoarmă.

Oricum, Keith Derrington nu se mai putea răzgândi cu privire la ajutorul pe care staţia de cercetare îl ceruse, îşi spuse Brenda. Propunerea doctorului Drayton servea o cauză deosebit de ambiţioasă şi n-ar fi fost tocmai potrivit pentru reputaţia lui Derrington să-şi calce promisiunea, odată ce afirmase că îi va ajuta.

Dar dacă domnişoara Damley reuşea, totuşi, să-l convingă să meargă cu ea?

Acest gând îi umplu ochii de lacrimi şi, cu siguranţă, nu erau doar de dragul companiei, reflectă ea, cu inima strânsă.

Adormi târziu, cu obrajii uzi şi fruntea încreţită de îngrijorare.

A doua zi dimineaţă, Brenda fu foarte neliniştită. Timpul nu trecuse niciodată mai încet, pentru ea.

Soarele arunca fâşii de aur pe podea, când Brenda traversă holul, pentru a ajunge în sala de mese, la ora douăsprezece şi jumătate, fix.

Florile din ghivecele aşezate de-a lungul pereţilor se desfăcuseră în toată splendoarea lor, într-o explozie de purpuriu foarte atrăgător.

Flori africane, se gândi Brenda, privindu-le o clipă, cu curiozitate.

Apoi, aruncă o privire în oglinzile mari de lângă intrarea în restaurant.

Arăta extrem de tânără şi de solemnă, în acelaşi timp, în costumaşul ei de vară, verde-închis, care îi punea în evidenţă ochii şi contrasta extrem de plăcut cu şuviţele blonde, căzute pe gulerul jachetei subţiri.

În acel moment, apăru Derrington. O salută cu o mină serioasă şi rece.

În lumina puternică, a soarelui de amiază, părul lui blond, presărat cu fire argintii, strălucea într-un mod special şi Brenda nu putu să nu se gândească la cei cincisprezece ani care trecuseră de când Derrington nu mai trecuse prin acele locuri.

Părul lui era atunci tot, de aur, se gândi ea visătoare şi zâmbi imaginii care-i apăru în minte.

Pe vremea aceea ea nu era decât o fetiţă de şapte ani, care se juca veselă cu păpuşile în parcul din cartierul ei.

Bărbatul îi făcu semn să-l urmeze şi se aşezară tăcuţi la una dintre mesele libere, dintr-un colţ al încăperii.

Comandară suc de fructe cu gheaţă, fără să atace, încă, niciun subiect, niciunul, dintre ei.

Brenda însă continuă să se gândească la diferenţa de

vârstă dintre ei. Dacă el avea aproape treizeci şi cinci de ani, după cum părea, însemna că era o diferenţă de vârsta de treisprezece ani între ei.

— Ai o culoare atât de tipic englezească şi atât de dulce, spuse el, în sfârşit. Sper că soarele Tanzaniei nu te va face să ai neplăceri. Trebuie să porţi mereu pălărie.

— Da, chiar am vorbit cu doamna Trayner să mă ajute să aleg câteva, când vom face cumpărături. Nu vreau să port ceva ce nu se obişnuieşte aici, spuse ea surâzând.

— Poţi purta tot ce îţi face plăcere, replică el. Important e să ai nişte pălării cu boruri largi. Cele mai potrivite pentru căldura de aici sunt cele albe. Pot fi şi un verde-deschis, dacă îţi plac mai mult, adăugă el, privindu-i cu insistenţă jacheta. Dar nu lăsa pe nimeni să te influenţeze când cumperi ceea ce îmbraci. Vei ajunge să urăşti acele haine, sunt sigur. Acum, să trecem la obiectul întâlnirii noastre, domnişoară Somers. Îţi datorez o explicaţie. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru modul în care ai colaborat cu mine în momentul în care a fost şi Elsa de faţă.

Aşadar, l-am ajutat să scape de ea în mod politicos, se gândi Brenda, jubilând în sinea ei.

— Am fost surprinsă. În primul moment, dar am realizat imediat situaţia, zâmbi uşor Brenda. Veţi veni, nu-i aşa? La Mahamba. Vreau să spun… anunţul pe care l-aţi

făcut aseară a fost real, indiferent de cauza care v-a determinat să-l faceţi.

— Bineînţeles că a fost. Nu vreau să merg cu Elsa în niciun safari. Nu e pregătită pentru asta. Am fost cu ea o dată şi mi-a ajuns. E prea fragilă. Deşi e una dintre cele mai mari actriţe ale timpurilor noastre, nu poate face faţă unui safari. I-am explicat asta de nenumărate ori şi n-a vrut să înţeleagă.

Ce calm îi vorbea despre toate acestea.

— Atunci, sunt fericită ca v-aţi hotărât să veniţi cu noi, replică Brenda.

— Sunt sigur că nu voi regreta niciun minut petrecut în safariul vostru şi o privi cu o altă lumină în ochi, atât de strălucitoare şi de puternică, încât tânăra îşi întoarse capul în altă parte, neputând suporta mai mult forţa acelei străluciri.

În minutele care urmară, discutară despre cumpărăturile care erau necesare în vederea safariului şi Derrington se interesă în amănunţime despre echipamentul celor de la staţiune, întrebări la care Brenda nu putu răspunde întotdeauna. Pe urmă, celebrul vânător îi explică refuzul lui din septembrie de a lucra pentru staţia de cercetare.

— Sunt convins că deşertul nu poate fi transformat într-o regiune agricolă, spuse el. Dacă doctorul mi-ar fi

expus concluziile sale contrare şi mi le-ar fi demonstrat, eram gata să accept şi atunci.

Brenda îl asculta fascinată. Era un om cu o mare putere de înţelegere.

— E ţara negrilor, în primul rând, continuă Derrington. Albii trebuie să ştie să joace cinstit şi să accepte să împartă cu ceilalţi viaţa aceasta lipsită de resurse naturale.

Brenda era din ce în ce mai cucerită de bărbatul din faţa ei. Avea o minte strălucitoare şi Brenda nu putea crede că o inteligenţă ca a să se putea risipi în regrete născute din pierderea unei femeiuşti care-l părăsise cu o zi înaintea nunţii, chiar dacă se numea Elsa Damley.

Când le sosi cafeaua, Brenda consideră că era momentul să vorbească şi ea despre ceea ce avea pe suflet, cu privire la el:

— N-am fost prea politicoasă în avion, spuse ea, ştiu asta. Aş vrea să vă rog să mă iertaţi pentru asta.

Bărbatul râse atât de tare şi atât de spontan, cum Brenda nul mai auzise până atunci.

— Aşa a fost? Am şi uitat. Dar m-ai cam pus la punct, nu-i aşa? surâse el. Fără îndoială, ai avut perfectă dreptate s-o faci.

La fel ca micuţa Jane Austen, nu puteai să îmi acorzi importanţă, dacă cineva nu ne-a făcut înainte prezentările

după toate rigorile etichetei. Acum toate astea s-au împlinit, aşa că te poţi purta relaxată cu mine şi să consideri că ai fost deja iertată pentru cele întâmplate în avion.

Acel „am şi uitat” o descumpăni puţin pe tânără, dar încercă să alunge gândul cât mai repede. Din nou se certă în minte pe ea însăşi pentru reacţia exagerată pe care o avusese faţă de un bărbat care nu dorise nimic altceva, decât o conversaţie banală de călătorie.

Cuvintele lui o răniră totuşi şi Brenda nu reuşi să nu se întrebe cum putea fi o minte atât de strălucitoare atât de autosuficientă, presupunând că el uitase, totuşi, conversaţia avută cu ea în avion. Dezamăgirea începu să umbrească uşor fericirea pe care o simţi în compania lui până la aceste cuvinte şi situaţia nu se schimbase nici după câteva săptămâni.

După-prânz, doamna Trayner o însoţi pe Elsa la mormântul mamei sale.

Când se întoarseră la hotel, Elsa fu asaltată de presă, iar doamna Trayner încercă din toate puterile s-o apere, nedorind ca un moment atât de sacru să ajungă subiect de jurnale.

— E de-a dreptul sfârşită, biata fată, după ce i-am povestit în ce condiţii a murit şi în ce sărăcie a trăit ani în şir, fără ca nimeni să fi bănuit măcar.

Brenda nu avu însă deloc această impresie, în momentul în care o văzu apărând în sala de mese, însoţită de directorul restaurantului şi de doi bodyguarzi indieni, cu un buchet mare de trandafiri în mâini.

Avea aceeaşi mină strălucitoare dintotdeauna şi aceleaşi mişcări voit graţioase, împărţind zâmbete în stânga şi-n dreapta.

Tânăra avu din nou impresia că actriţa este de fapt o fiinţă foarte rece, interesată doar de succesul carierei ei.

Frumuseţea ei perfectă şi machiajul de scenă pe care şi-l aplica permanent te făcea să crezi că se credea veşnic într-o piesă de teatru pe care o juca întotdeauna cât putea mai bine, pentru deliciul şi admiraţia celorlalţi. Nu ţi-o puteai, de altfel, imagina plângând peste mormântul mamei ei, cu niciun chip.

Doamna Trayner adoptă o atitudine de mamă, acum, cu celebra actriţă, dar Brenda nu simţi niciun fel de părere de rău pentru aceasta şi i se făcu, brusc, ruşine de cinismul de care dădea dovadă în această situaţie.

Restul după-amie zii, Brenda îl petrecu stând cu copiii familiei Trayner. Doamna Trayner o rugase cu multă drăgălăşenie să vadă puţin de ei.

— Nu te vor deranja prea mult, explică aceasta. Se vor juca în grădina hotelului. Tu continuă să-ţi vezi de problemele tale, fă-ţi cumpărăturile sau scrie-ţi scrisorile.

Dacă te vor vedea ocupată nu-ţi vor cere nimic, continuă ea. De altfel, sunt foarte atraşi de florile din grădina domnului Hortington. Uită-te doar din când în când, să vezi ce fac.

Brenda însă preferă să renunţe la planurile pe care şi le făcuse pentru acea zi şi să se plimbe cu micuţii.

După ce colindară puţin oraşul, intrară într-un restaurant, unde Brenda bău un ceai, iar copiii mâncară câte o îngheţată.

Când se întoarseră la hotel, o găsiră pe Meg aşteptându-i.

— Acum, veţi merge în camera voastră să vă pregătiţi de culcare. Voi spune să vi se aducă acolo nişte supă cu pâine prăjită.

Copiii se declarară nemulţumiţi, dar Meg le explică faptul că a fost invitată la o întrunire de la care nu poate lipsi.

— Aţi avut, oricum, o după-amiază frumoasă, domnişoara Somers v-a dus la restaurant, aşa că nu aveţi de ce să vă plângeţi. A cheltuit atât de mulţi bani cu voi… Sper că i-aţi mulţumit.

— Dar nu poate să stea cu noi şi în timp ce ne mâncăm supa? întrebă Peter.

— Nu, nu poate e şi ea invitată la întrunire.

Peter, obosit de după-amiaza agitată pe care a avut-

o, începu să moţăie, aşa că Meg îl luă în braţe şi îl duse în cameră.

Brenda o luă pe Gay de mână şi urcară şi ele scările, încet.

După aceea, tânăra se duse repede în camera ei şi se pregăti pentru petrecerea pe care Elsa o dădea în acea seară la Town Hall.

— Am luat două invitaţii, gândindu-mă că îţi va prinde bine să cunoşti câteva persoane din Nairobi. Va fi foarte distractiv, vei vedea. Se va şi dansa, adăuga Meg, entuziasmată.

Se va dansa… Repetă Brenda în gând… Va participa, oare, şi Keith Derrington la această petrecere?

La gândul acesta, îşi puse la loc în dulap rochia de culoarea safirului, pe care intrenţionase mai întâi s-o îmbrace şi alese o alta, de sifon galben, care i se păru mult mai potrivită pentru această ocazie.

După ce o îmbrăcă, se felicită că ascultase sfatul domnişoarei Brooksey şi o pusese în bagajul cu care venise.

Elsa, probabil, va fi deosebit de elegantă în acea seară, iar… Derry se va ţine tot timpul după ea.

În Mahamba însă, nu va mai fi prezentă şi poate o va uita.

Apoi însă, brusc, se simţi foarte plictisită de toată

situaţia asta, gândindu-se că, indiferent ce va fi de mâine încolo, în seara aceasta Elsa se va putea simţi din nou triumfătoare, având pe Derry alături.

Starea ei de spirit se mai învioră, însă, imediat ce o întâlni pe Meg în holul hotelului:

— Draga mea, arăţi minunat!... Ce rochie frumoasă şi neobişnuită... Pare o friză grecească. În mod sigur vei atrage toate privirile.

În prima jumătate de oră, recepţia fusese extrem de plicticoasă. Se mâncase, se băuse şi se flecărise tot timpul, iar Meg o purtase de la un grup la altul, pentru a-i prezenta diversele persoane invitate.

În capătul celălalt al salonului, Elsa, îmbrăcată într-o rochie de satin alb, cu o dalie în păr, părea cu adevărat o regină.

Ochii verzi căutau pe cineva, mereu din priviri, ca două bobiţe strălucitoare în continuă mişcare. Deodată, ochii actriţei se aţintiră undeva în spatele Brendei şi tânăra îşi întoarse capul într-acolo.

Keith Derrington tocmai trecea pragul uşii larg deschise.

— Oh, fantastic de-a dreptul, spuse el, plimbându-şi ochii peste rochia ei.

Apoi, rotindu-şi ochii prin încăpere, adăugă:

— Dar văd că toţi bărbaţii s-au îmbrăcat foarte festiv.

Mai bine mă întorc acasă, să-mi pun şi eu una din jachetele mele de seară, spuse el.

— Acasă? întrebă Brenda, mirată. Adică în Mehetmbe?

— Da, încuviinţă el. Dar nu e nicio problemă. Sunt cu maşina. Ce-ai zice să vii şi tu cu mine? E o seară minunată pentru o plimbare cu maşina şi, oricum, într-o oră vom fi înapoi. Ne vom întoarce înainte de a ţi se fi observat lipsa şi, oricum, toată povestea asta va ţine toată noaptea.

Obrajii Brendei se înroşiră puternic, în faţa acestei propuneri.

— Îţi voi arăta câteva lucruri interesante şi în plus, nişte scrisori de acreditare, despre care îi vei putea vorbi doctorului Drayton.

— Dar el n-are nevoie să vadă aşa ceva.

— Poate că are. Chestiile astea ştiinţifice cer întotdeauna o sumedenie de hârtii. Te vei convinge de asta cât de curând.

Bărbatul îi făcu semn s-o ia înaintea lui şi fata se supuse, ca hipnotizată.

Pe urmă, însă, se întoarse brusc:

— Aţi putea, totuşi, să-i spuneţi mai întâi doamnei Trayner că domnişoara Somers va lipsi o oră pentru a vedea nişte lucruri de mare interes pentru doctorul Drayton?

Keith Derrington începu să râdă încet.

— Asta te va face să te simţi puţin mai liniştită, nu-i aşa? Dumnezeule, eşti o adevărată Jane Austen.

Derrington o prinse însă de braţ şi o conduse la maşină.

— Nu are nimic de-a face cu Jane Austen, spuse ea, imediat ce se aşează pe scaunul de lângă şofer. Doamna Trayner se va îngrijora, firesc, văzând că nu mai sunt acolo. Nu pot pleca aşa, fără s-o anunţ.

— N-are de ce să se-ngrijoreze, voi avea grijă de tine. Şi ca să dovedesc asta, spuse el trăgând din spatele maşinii un pled, pune asta peste rochie, dacă vrei să nu contractezi o răceală.

Înainte ca Brenda să poată spune ceva, Derrington îi înfăşură umerii în pledul moale.

Era o maşină descoperită, silenţioasă şi puternică.

Brenda îşi ridică ochii spre cerul acoperit de stele şi încercă să se convingă pe ea însăşi că era un lucru cât se putea de normal să meargă acasă la omul căruia i-a cerut să-i ajute. Doctorul Drayton va sosi mâine şi poate va dori într-adevăr să vadă nişte scrisori de acreditare ale persoanei pe care voia s-o angajeze.

Noaptea trecută stătuse Elsa în acest scaun, se gândi apoi Brenda. Ce vorbiseră oare, despre dragostea lor?

Câteva grupuri, strânse pe şosea, le făcură cu mâna.

— Sunt masai, spuse Derrington, în timp ce le răspundea.

Brenda se simţi cuprinsă de panică.

Masai!…

Băutorii de sânge, în mijlocul cărora crescuse Derrington.

— Vorbiţi-mi puţin despre ei, spuse Brenda, privind profilul energic de lângă ea.

— Sunt aristocraţii Africii de est. Sunt un trib nomad, mândri şi incomparabili.

— Sunt atât de deosebiţi de africanii pe care i-am văzut în Nairobi. E o localitate foarte cosmopolită.

— Pentru că e centrul nostru urban cel mai însemnat. În alte părţi, populaţia trăieşte încă în stil primitiv. Masaii trăiesc într-un fel de rezervaţie. Şi-au păstrat toate obiceiurile lor vechi. Unii dintre ei au o minte de-a dreptul strălucită şi e o plăcere să discuţi cu ei, Jane.

— Numele meu nu este Jane, replică Brenda, supărată.

— Dar îmi place atât de mult să fii o Jane… Te rog, fii Jane, pledă el într-un mod care feţei îi păru destul de ridicol. Arăţi exact ca ea… Serioasă, conştiincioasă şi loială.

— Sună ca un păcat.

— Nu-i adevărat, spuse el.

Peste câteva minute intrară pe un fel de pistă de maşini, după care ieşi imediat la iveală o casă lungă şi joasă, cu acoperiş din stuf.

— Merg eu înainte, să aprind lumina, spuse Keith Derrington, în timp ce coborâră din maşină.

Brenda îşi strânse mai bine pledul pe umeri. Aerul era răcoros şi proaspăt, asemenea aerului de munte. Aşteptând câteva minute pe verandă, Brenda ascultă liniştea adâncă şi misterioasă, a pământului întins şi sălbatic.

După ce se aprinse lumina în interior, tânăra intră, emoţionată, în camera lungă şi joasă, în capătul căreia, pe o măsuţă aşezată lângă peretele văruit în alb, ardea o lampă cu parafină. Deasupra mesei tronau câteva lănci lungi, aşezate în cruce.

Lănci masai, se gândi Brenda. Lângă ele, câteva capete împăiate de animale sălbatice, cu gurile deschise, ca nişte hornuri negre.

— Un kudu, îi explică Derrington. Lăncile de tipul acesta, fuseseră folosite, în timpurile străvechi, în dansurile rituale care adeseori se sfârşeau în moarte.

Brenda se înfioră puţin la acest gând şi se uită cu mai multă atenţie în jur.

Camera spaţioasă, slab luminată, era aproape lipsită

de mobilă. Un divan jos, acoperit cu o cuvertură indiană, lângă care era o măsuţă, în mijlocul căreia se afla o sticlă de whisky. La picioarele ei se întindea o blană mare de leu, cu capul ridicat în sus şi faţa într-o expresie de suferinţă, ca o mască a morţii. Mai erau în plus două scaune cioplite din lemn de pădure.

— Asta e ceea ce se cheamă o casă ancestrală, explică Derrington. Pare mai degrabă o ascunzătoare, nu-i aşa? Ia loc, te rog, Jane, iar eu mă voi duce să mă schimb. Ţigările, dacă vrei să fumezi, sunt în cabinetul meu. Acolo vei găsi şi câteva scrisori de recomandare, de la ultimii mei clienţi, nişte americani extrem de joviali. Ia de acolo ceea ce crezi că l-ar interesa cel mai mult pe Drayton.

După asta, Derrington se îndreptă spre o arcadă a camerei, străjuită de o draperie. Înainte, însă, întoarse capul spre ea şi-i spuse cu o voce extrem de caldă:

— Arăţi atât de bine, în lumina asta, cu pledul ăla de lână pe umeri. Ştii, ceva, Jane? Eşti prima femeie care stă pe scaunul ăla. Ăsta e un loc în care femeile sunt excluse, în general.

— Atunci, trebuie să fiu onorată, răspunse Brenda, cu buzele aproape uscate.

— Nu. Eu sunt onorat. Prezenţa ta face ca acest loc străvechi să arate un pic altfel, spuse el pe un ton grav. Să fie mult mai… cald şi mai drăguţ…

Brenda nu-i putu zări faţa în acel moment, dar căldura cuvintelor lui ajunseră până la ea ca o mângâiere, emoţionând-o.

— Lumina din părul tău e atât de confortabilă şi de relaxantă.

Apoi, încheie într-un mod care îi dădu o alură extrem de adolescentină:

— Îmi place lungimea părul tău, Jane. E exact ceea ce trebuie. Totul la tine pare să fie exact ceea ce trebuie pentru a mă face să mă simt bine cu tine. Asta m-a atras, din prima clipă în care te-am văzut în terminal.

Brenda se ridică şi se duse spre cealaltă arcadă a camerei, care dădea în cabinetul lui Derrington.

Începu să răsfoiască scrisorile de recomandare de pe masa simplă, dar nu se putu concentra cu totul asupra lor.

Ar fi vrut ca inima să nu-i bubuie atât de tare şi lacrimile să nu-i invadeze ochii, dar cuvintele lui Keith Derrington veniseră atât de neaşteptat şi liniştea din această casă era atât de stranie!

Deodată, de undeva dinspre marginea ferestrei, câţiva lilieci începură să se rotească în cerc pe deasupra capului ei şi Brenda simţi că-şi pierde minţile de groază.

Alergă din nou în camera lungă şi se aşeză pe scaun, dar liliecii o urmăriră cu îndârjire şi nu după mult timp i se prinseră cu toţii în păr.

Tot ce auzise, citise sau văzuse în filme despre lilieci confirmau sentimentele ei de acum. Lilieci vampiri care-ţi sugeau sângele, şi care nu te părăseau până nu te vedeau mort, se gândi ea, zbătându-se să scape de invazia surprinzătoare. În clipa următoare simţi ceva cald prelingându-i-se pe frunte, astfel că sări în picioare şi începu să strige cu disperare.

Ce se întâmplase după asta, nu putea spune cu exactitate, doar că vocea ei devenise din ce în ce mai sălbatică şi liliecii se roteau peste tot în jurul ei şi apoi, dintr-odată, apăru Derry în cameră. I se păruse că ţinea în mână o puşcă, dar coşmarul în care se simţea o făcu să închidă ochii înspăimântată, iar genunchii i se înmuiară într-atât încât se prăbuşi pe podea. Auzi împuşcăturile, apoi, în sfârşit, păru că totul se liniştise şi Derry o mângâia uşor pe păr. Capul îi era rezemat de pieptul lui şi teama din sufletul ei se risipise. Totul părea atât de calm acum şi atât de ireal.

— Draga mea Jane, iubita mea Jane, sună deodată vocea lui, de foarte departe… Te-ai speriat, iubita mea…

În mod ciudat, Brenda nu se simţi deloc surprinsă în faţa acestui acces de tandreţe din partea lui, aşa că spuse încet, pe un ton deosebit de politicos:

— Îmi pare rău că m-am comportat atât de prosteşte, dar a fost un şoc să văd în realitate lilieci şi încă atât de

mulţi. De obicei nu sunt atât de fricoasă, dar situaţia a fost cu totul nouă, pentru mine.

— Ştiu că nu eşti fricoasă, răspunse Keith Derrington, ţinând-o încă foarte strâns. Probabil pentru că încă mai tremura. Nicio fată fricoasă n-ar fi venit cinci mii de mile, pentru o slujbă în Mahamba.

Cuvintele lui îi aduseră atâta pace în suflet, încât Brenda se strânse şi mai tare la pieptul lui, şoptindu-i numele, într-un fel de delir.

Când îşi ridică ochii spre el, privirile lui o fixară triumfătoare. Apoi buzele lui se apropiară de ale ei şi inima feţei se opri un moment, de fericire şi de surpriză. Cât timp trecuse în care gura ei se abandonă bucuroasă acelui sărut, Brenda n-ar fi putut spune. După asta, bărbatul o îndepărtă puţin şi stătură minute în şir privindu-se unul pe altul, cu uimire. Faţa lui era puternică şi puţin stranie în lumina pâlpâitoare, iar ochii, incredibil de trişti.

Pe urmă, în sfârşit, pe buzele lui voluntare apăru un zâmbet nou, extrem de atractiv:

— Am făcut-o!… Nu-i aşa, Jane? Toată chestia asta nu fusese prevăzută în proiect, e adevărat? Dar te vei întoarce în siguranţă la doamna ta, Trayner. Cred că e mai bine să ne întoarcem în atmosfera de la Town Hall.

Bărbatul stinse apoi lumina şi o ghidă pe întuneric, până la maşină.

Brenda era atât de fericită încât simţea că îşi pierduse minţile, dar nu-i păsa.

Se aşeză în scaunul de lângă el, ghemuindu-se ca un copil, bucuroasă să-i simtă prezenţa.

Vântul îi suflă încet în păr când porniră şi aerul tare îi învioră obrajii, şoptindu-i cu blândeţe la urechi.

Nu vorbiră nimic, dar nici nu simţea nevoia.

Odată cu sărutul, toate barierele dintre ei căzuseră ca prin minune. II va păstra în inima ei pentru totdeauna. Ştia asta. Că era îndrăgostită de Keith Derrington nu mai încăpea niciun fel de îndoială. Şi nu voia s-o ascundă.

Ca şi cum ar fi ghicit la ce se gândeşte, bărbatul îi spuse încet şi afectuos:

— Poate locul acesta în care trăiesc ţi se pare straniu, dar poate fi aranjat, în altfel. În spatele casei e o grădină minunată, care, cu puţin interes, poate fi transformată într-un adevărat paradis. Ţi-ar plăcea să fii tu cea care o transformi, Jane?

Brenda începu să râdă vesel. Cuvintele lui fuseseră ca un balsam peste sufletul ei. Nu spuse, însă, nimic. Doar se strânse şi mai mult lângă el şi acest gest fu mai elocvent decât toate cuvintele din lume.

Intrară apoi pe Kenyatta Avenue şi luminile oraşului îşi puseră amprenta pe buzele ei, ca o mână menită să ascundă secretul dulce al dragostei lor nemărturisite.

Ajunseră la Town Hall din nou, unde muzica se auzea până afară, în acel moment. Începuse dansul.

Imediat ce trecură pragul somptuoasei încăperi, o mulţime de voci bărbăteşti începură să-l salute vesele pe Derrington.

Cu obrajii roşii şi un zâmbet sfios, Brenda trecu în vestiar, unde-şi pudră puţin faţa şi îşi pieptănă părul.

Meg era şi ea acolo şi când o văzu pe Brenda aranjându-se, o întrebă zâmbind insinuant:

— Ce s-a întâmplat? Am primit un mesaj din partea doctorului Drayton. A sosit, cumva?

Brenda continuă să-şi pieptene cu atenţie părul, în timp ce răspunse:

— Oh, nu!…

Ochii îi sclipiră în oglindă ca două stele, iar buzele îi zâmbeau fericite.

— Am fost cu domnul Derrington să alegem împreună nişte scrisori de recomandare, pe care să i le prezentăm doctorului Drayton, mâine.

— Unde aţi fost? La Root să

— Nu. La el acasă.

— Vrei să spui că aţi fost până în Mehetmbe? întrebă femeia, cercetând ca ochi experţi faţa tinerei, după care spuse cu nemulţumire:

— Derry e un diavol!… şi încă unul îngrozitor de

atractiv. Trebuie să te fereşti de el, Brenda. Vezi să nu se folosească de tine, acum sub pretextul proiectului cu staţia de cercetare.

Auzind cuvintele femeii, Brenda scăpă pieptenele din mână.

— Dumnezeule, ce-aţi putut să spuneţi! exclamă ea, în timp ce inima ei continua să murmure cântecul dulce al secretului ei.

Meg îşi întoarse privirile în altă parte, simţind că nu mai putea privi faţa plină de strălucire a tinerei.

— E îndrăgostit de Elsa. Şi Elsa îl iubeşte foarte mult. Toată după-amiaza mi-a vorbit de dragostea lor. Iubirea lor a-nflorit din nou şi noaptea pe care au petrecut-o împreună la Londra i-a legat şi mai mult. Nu cred că Derry a uitat atât de repede tot ce şi-au spus când s-au întâlnit ultima dată la Londra.

În mica încăpere se lăsă, dintr-odată, o tăcere desăvârşită.

— Elsa a venit după el aici, continuă doamna Trayner. Derry se simte flatat… Ba, mai mult decât atât… Azi noapte au stat împreună la Blue Post Hotel…

Meg se întrerupse brusc şi o privi pe tânăra cu ochii strălucind de indignare.

— Ascultă, Brenda dragă, continuă ea. S-au hotărât să se căsătorească. Ştiu asta. Îmi dau seama când o

pereche e îndrăgostită şi pe ei îi cunosc foarte bine. Pe Derry îl citesc ca pe-o carte. Ştiu tot ce-i bun şi rău în el. Venind aici, Elsa pur şi simplu şi-a împlinit destinul. Există ceva mult mai important pentru ea decât succesul şi cariera. S-a hotărât să clarifice lucrurile cu Derry şi eu i-am promis s-o ajut. Va veni mâine şi ea la Mahamba, când vom pleca noi.

— Asta înseamnă că va veni şi în safari cu noi? întrebă Brenda, uimită.

— Se pare că da… Vrea să-l însoţească de-acum încolo pe Derry peste tot şi speră ca el să fie destul de înţelept şi să accepte asta. Vrea să-şi asume toată responsabilitatea acestei decizii. Oricum, e romantic, nu? încheie doamna Trayner, cu o cruzime calculată.

Se poate să fii amabil şi în acelaşi timp foarte crud, îşi spuse Brenda.

Uitându-se din nou în oglindă, Brenda văzu o faţă de pe care dispăruse toată viaţa.

Capitolul 3

Cele trei zile până la Mahamba, fuseseră pentru Brenda nici bune, nici rele, ci pur şi simplu ireale.

Călătorise cu trenul, în aceeaşi cuşetă cu doamna Trayner şi cu copiii şi avusese o sumedenie de timp pentru reflecţii, în timp ce privea pe fereastră pământul întins şi

arid.

Nairobi era acum departe, parcă într-o altă viaţă.

Acea incredibilă noapte în care călătorise cu Derrington la Mehetmbe, cu aerul ei proaspăt, care îi sărutase buzele ca o apă revigorantă de primăvară, Brenda n-o va uita niciodată.

Şi nici pe bărbatul care-i şoptise la ureche cu atâta tandreţe… „Jane, iubita mea, Jane”…

În acelaşi timp, Brenda se întreba acum dacă toate acestea se întâmplaseră cu adevărat.

Cu Gay de o parte şi Peter de cealaltă, zbenguindu-se şi agitându-se tot timpul, Brenda refăcea în minte, iar şi iar, ora miraculoasă pe care o trăise înaintea cumplitei discuţii cu doamna Trayner, din vestiarul localului în care avusese loc petrecerea Elsei.

Cu inteligenţa care-l caracteriza, Derry reuşi să organizeze safariul actriţei în acelaşi timp şi loc cu cel al doctorului Drayton.

— Integrând şi safariul Elsei în cel al doctorului Drayton era o idee de compromis care ar fi fost imposibil să nu-i treacă lui Derry prin minte, comentă doamna Trayner. În felul acesta, o putea supraveghea şi ne ajută şi pe noi. De asemenea, doctorul Drayton n-a avut nimic împotrivă să aibă în safariul lui o companie atât de drăguţă. De fapt, nu era deloc interesat de numărul

persoanelor care participau la safari. În fond, cu cât sunt mai mulţi, cu atât e mai vesel, adăugă Meg. Din păcate, pentru Elsa nu va fi la fel de interesant ca dacă ar fi avut propriul ei safari. Pe de altă parte, mă văd nevoită să-ţi spun să nu-l laşi pe Derrington să facă din tine un pion în tot acest joc, draga mea, încheie doamna Trayner.

Brenda încercă din nou să-şi amintească în ce mod se încheiase scena melodramatică a doamnei Trayner din vestiarul hotelului şi ce făcuse când revenise în sala de bal, dar nu reuşi.

Îşi aminti însă goliciunea orelor care urmară, pentru că, oricât de frumos şi de natural păruse tot ce se întâmplase la Mehetmbe, nu fusese decât parte din planul machiavelic de umilire a celeilalte femei.

Cum se pot întâmpla astfel de lucruri? se întrebă Brenda.

În seara aceea nu mai avusese parte de atenţia lui Derry, care îşi petrecuse tot restul timpului, până dimineaţa, la bar, bând şi jucând pocher cu prietenii.

Brenda admise în sinea ei că un simplu sărut cu o fată speriată nu putea să însemne mare lucru pentru un bărbat, dar asta nu făcea ca durerea ei să fie mai mică. În plus, revăzând acum totul cu ochii minţii, Brenda constata cu ruşine că ea fusese cea care îi ceruse acel sărut.

Ridicându-şi capul spre el şi uitându-se în ochii lui

pierdută…

Elsa păruse de asemenea plictisită şi nemulţumită de această dispariţie, chiar dacă dansase toată noaptea. Îşi luase însă revanşa a doua zi, monopolizându-l sub pretextul că voia să-i ceară nişte sfaturi pentru safariul ei, în timp ce Brenda fusese extrem de ocupată cu primirea doctorului Drayton şi cu sarcinile pe care acesta i le dăduse.

Trebuise, astfel, să meargă la spital, să facă o serie întreagă de cumpărături şi alte asemenea drumuri, pentru că doctorul Drayton, văzând că Brenda reuşise să-l determine pe Derrington să-i conducă safariul, începuse să creadă atât de mult în ea, încât punea acum toate problemele în cârca ei.

Când se întoarse la hotel, îl găsi pe doctorul Drayton extrem de bine dispus, pentru că faimoasa Elsa Drayton îl invitase la cină chiar în apartamentul ei.

De fapt, fuseseră invitaţi cu toţii, iar micuţul doctor Drayton primise cu entuziasm ideea ca domnişoara Damley să meargă cu grupul lui la Mahamba.

Va putea sta cu familia Trayner. Conducerea staţiei ştiinţifice va fi la dispoziţia ei.

Brenda se uită cu coada ochiului de partea cealaltă a mesei, la Keith Derrington, care zâmbea amuzat de cuvintele doctorului, dar când îi zări privirea, îşi ridică

scurt sprâncenele, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că n-a uitat de micul lor secret.

Brenda însă nu avu nicio reacţie, pentru că ochii Elsei erau tot timpul pe Keith şi, desigur, îşi dăduse seama de subtila lui pantomimă, deoarece flăcările geloziei se aprinseră imediat în ochii ei.

Cum remarcele doamnei Trayner din seara trecută îi mai sunau încă în urechi, Brenda se retrase devreme în apartamentul ei.

În dimineaţa următoare, primind un raport satisfăcător din partea spitalului cu privire la starea sănătăţii lui Simon, se hotărî plecarea spre Mahamba.

Doctorul Drayton, Elsa şi Keith vor călători cu maşina, iar Brenda cu trenul, împreună cu doamna Trayner şi cei doi copii, anunţă doctorul.

Tânăra fu trezită din gândurile ei de anunţul doamnei Trayner: în câteva minute vor ajunge la Kisumu, de unde vor lua un alt tren, pentru ultima destinaţie, Lacul Victoria.

Apă!

Dumnezeule, ce bine suna, îşi spuse Brenda.

Când ajunseră însă, Brenda constată că din locul în care erau, era imposibil să ajungă atunci pe marginea lacului, de care îi despărţea o movilă pietroasă.

Inima Brendei se strânse de tristeţe la gândul că,

undeva de partea cealaltă, pe şoseaua construită de-a lungul lacului, Drayton, Elsa şi Keith călătoreau foarte comod spre Mahamba.

Din colţurile ochilor începură să-i cadă lacrimi grele, dar oricine le-ar fi putut lua, în acele condiţii, drept transpiraţie, îşi spuse Brenda.

Nici măcar ei nu-i venea să creadă că erau lacrimi pentru un bărbat pe care-l cunoştea doar de o săptămână şi care acum călătorea cu femeia aceea frumoasă, prin briza ademenitoare a lacului.

La acest gând, Brenda îşi întoarse capul spre Meg, care era aşezată pe un scaun din spatele ei:

— Astăzi e miercuri. Miercurea trecută la ora asta îmi făceam bagajele, pentru a veni aici, spuse fata şi vocea ei sună cu tristeţe.

Prin faţa ochilor ei trecuseră apoi toate detaliile pregătirilor de călătorie, despărţirea de părinţi, călătoria cu avionul şi sosirea pe un continent atât de divers…

Ochii i se umplură de lacrimi atât de brusc, încât Meg, observând, îi spuse cu căldură:

— Oh, biataa mea copilă, ţi-e dor de casă…

— Nu, nu tocmai… Doar că… mi s-au întâmplat prea multe într-un timp foarte scurt. Probabil e stresul datorat călătoriei. Am străbătut toate aceste mile într-un timp record şi poate asta mă face să simt că trăiesc prea

repede. Mă simt ca şi cum aş fi trăit o sută de ani, în ultima săptămână.

— Ah, toate aceste sentimente vor trece imediat ce te vei vedea la Mahamba. Sper să vii să ne vizitezi la Laholo, ori de câte ori vei avea timp. De fapt, dacă vrei, poţi locui la noi. Bungaloul doctorului Drayton va fi probabil supraaglomerat, dacă vor sta acolo şi Elsa cu Derry.

— Oh, Meg, mulţumesc, mi-ar plăcea atât de mult, replică Brenda cu atâta disperare în glas, încât Meg îşi aminti de seara în care s-a întors, radiind de bucurie, de la plimbarea cu maşina lui Keith.

Fusese Derry atât de crud încât să facă dragoste cu ea, în acea noapte? se întrebă femeia. Ar fi prea nedrept să rănească o fiinţă atât de tânără şi de firavă.

Indignarea puse stăpânire pe sufletul femeii atât de generoase, aşa că spuse, cu un aer protector:

— Atunci, îi voi spune doctorului Drayton că vei fi oaspetele nostru la Laholo.

Două zile mai târziu, spre sfârşitul după-amiezii, ajunseră la halta Mahamba.

Mai întâi, păru că în afara şefului staţiei, un indian între două vârste şi tânărul hamal negru nu mai era nimeni prin jur.

După câteva minute, însă, de după un copac, apăru

şi Val Trayner şi urmă o întâlnire de familie extrem de caldă.

Stând deoparte de această scenă, Brenda se simţi singură şi părăsită.

În plus, terenul arid şi soarele arzător o dezamăgiră foarte mult. Se aşteptase să vadă o localitate plină de flori şi plante tropicale, dar acest loc arăta ca şi cum ar fi trecut printr-o teribilă catastrofă.

Apoi, însă, Meg o prezentă pe tânără soţului ei şi urările de bun venit ale bărbatului masiv, îmbrăcat cu cămaşă kaki şi pantaloni scurţi fură atât de sincer de calde, încât moralul Brendei se ridică imediat.

Val Trayner îi prinse pe copii în braţe şi-i urcă în maşină, promiţându-le o seară plină de divertisment. După asta se întoarse spre Brenda, care ocupă unul din locurile din spatele automobilului şi spuse cu vocea lui puternică şi optimistă:

— Vei vedea, domnişoară, că la Mahamba se munceşte dar avem şi o mulţime de timp pentru a ne distra. O să-ţi placă aici. Există şi un club, unde se poate dansa sau juca tenis…

Maşina coti brusc pe o stradă mai largă şi, dintr-odată, Brenda se trezi în altă lume.

O mare de verde străjuită de salcâmi bătrâni, dar robuşti, o făcu pe Brenda să privească dintr-odată totul cu

mai multă bucurie. În plus, la orizont, linia albastră a munţilor, era deosebit de relaxantă şi de îmbietoare.

De-a lungul drumului, întâlniseră o serie întreagă de antilope şi gazele, iar Gay ţinu s-o informeze pe Brenda:

— Şi noi avem acasă un pui de gazelă. Îl cheamă Bimba, nu-i aşa, tăticule?

Brenda zâmbi, veselă, gândindu-se la noua viaţă care o aştepta.

Apoi vorbiră de Simson şi Val întrebă, curios:

— Cine ziceaţi că îl va înlocui pe Simson în acest safari?

— Derrington, spuse Meg.

— Ah, îl cunosc. Dacă va veni şi Elsa cu noi, cred că voi da greş şi când voi vrea să prind un hipopotam, glumi Val.

— Da… Nu e extraordinar că vin amândoi? Sunt foarte îndrăgostiţi unul de celălalt.

— Cine, mămico? Cine sunt îndrăgostiţi? se amestecă în vorbă, cu drăgălăşenie, Gay.

— N-are importanţă, iubito. Vorbeam cu tata.

— Dar ştiu… Vorbeai despre unchiul Derry şi doamna aceea drăguţă cu unghii roz. Şi gura îi e parfumată… Ştiu, pentru că m-a sărutat când am plecat şi unchiul Derry a luat-o de mijloc.

— Nu. N-a luat-o de mijloc, îşi aduse şi Peter

contribuţia la discuţie, indignat. Doar a ajutat-o să urce în maşină. Unchiul Derry e vânător, nu-şi pierde timpul cu lucruri prosteşti, ca femeile.

— Femeile nu sunt un lucru prostesc, replică Gay.

— Ba da, sunt.

— Linişte, copii, exclamă Meg, iritată.

Maşina parcă în faţa unei case din spatele unei alei cu cactuşi.

Ajunseseră.

Brenda scoase un murmur de admiraţie în faţa clădirii lungi, cu o verandă spaţioasă, dinaintea ei.

Florile din grădina mică de sub ferestre erau de-a dreptul încântătoare şi Brenda trase aer în piept cu nesaţ, pentru a le adulmeca aromele.

— Călătoria a luat sfârşit, declară Meg încântată şi cântecul de iubire fu din nou prezent în inima Brendei, când îl zări pe Keith Derrington în faţa lor, cu ochii lui de agată, zâmbind, spre ea.

— Am vrut să fiu sigur că ai supravieţuit călătoriei cu trenul, explică el şi deşi după asta se îmbrăţişă călduros cu Val, privirile îi rămaseră aţintite spre Brenda.

Aceasta surâse fericită şi-i întinse mâna.

— Am fost delegat să te duc la staţia de cercetare, continuă el, mângâindu-i degetele.

— Brenda va rămâne la noi, interveni Meg. Nu cred

că doctorul Drayton va avea ceva împotrivă, mai ales că are doar două camere acolo, iar în una dintre ele vei sta tu cu Elsa.

— De ce, Jane? Sper că nu ne-ai abandonat, nu-i aşa? spuse el pe un ton atât de intim, încât Brenda simţi cum i se înroşesc obrajii şi-şi trase mâna.

— Doamna Trayner a fost extrem de amabilă şi m-a invitat să stau aici. Mi-ar plăcea să rămân aici, spuse Brenda pe un ton nesigur şi adolescentin.

Modul lui de a o privi o făcu să simtă că-i fuge pământul de sub picioare.

De ce se uita la ea cu ochii ăia atât de aprinşi? Şi de ce era atâta dezamăgire pe faţa lui?

— Dacă aţi aranjat deja toate astea, atunci nu mai am ce să spun, replică el, surâzând cu ironie.

În acel moment, uşa casei se deschise şi Elsa apăru în prag:

— Bună ziua, tuturor!… Keith şi cu mine aproape am adormit pe canapeaua voastră atât de confortabilă din sufragerie, spuse ea. Căldura asta e teribilă. Am crezut că mă topesc de cald în maşină.

— În tren a fost şi mai cald, cu siguranţă, răspunse Meg sec, pentru că, în mod vizibil, actriţa nu suferise în maşină nimic din ceea ce suferiseră ei de-a lungul călătoriei cu trenul.

De altfel, arăta foarte proaspătă, în hainele ei albe sport, se gândi Brenda, a cărei scurtă fericire dispăruse imediat, la vederea femeii.

Keith chiar nu putuse să vină după ea fără a o aduce şi pe Elsa cu el? se întrebă cu tristeţe Brenda, imaginându-şi-i pe amândoi pe canapeaua din sufrageria familiei Trayner. Pe jumătate adormiţi… Probabil strânşi unul într-altul, continuă Brenda cu reflecţiile. Aşa fac cei ce se iubesc, nu?… Iubiţii fericiţi. După ce călătoriseră atâta timp, era normal ca acum să stea îmbrăţişaţi, desigur.

— Când va începe safariul, te vei bucura de fiecare moment, Elsa, spuse Meg, invitându-i pe toţi înăuntru. Ceai!… Asta e ceea ce avem nevoie acum! Un ocean de ceai!… Luaţi loc, cu toţii. Omari! strigă ea, apoi, după care îşi făcu imediat apariţia un negru înalt şi subţire, urmat de alţi trei tineri africani, care se grăbiră să-l ajute pe Val Trayner să descarce bagajele. Sunt foarte fericiţi cu toţii, pentru că le-am promis că le aduc câte ceva de la Nairobi şi aşa am şi făcut: pentru Golo, bucătarul, care e foarte religios am cumpărat un exemplar din „Noul Testament”, plin de poze colorate, pentru Miambu, ajutorul lui, am cumpărat o cutie cu bomboane de ciocolată, după care se înnebuneşte, iar pentru Omari, care e pe jumătate arab şi deci puţin cam dandy, am cumpărat un set de batiste de mătase.

— Omari e extraordinar de atractiv, replică Elsa, privindu-l pe tânărul care revenea cu ceaiul chiar în momentul acela.

După asta, actriţa îi adresă lui Omari câteva cuvinte în limba swahili, iar tânărul îi răspunse, zâmbitor, în aceeaşi limbă.

— Ce schimb interesant de complimente, remarcă Val Trayner, amuzat. Aşadar n-ai uitat încă limba swahili, Elsa…

— N-am uitat nimic din anii petrecuţi aici, replică faimoasa actriţă, clipind cu subînţeles spre Keith, care era aşezat pe scaunul de lângă ea.

Acesta însă îşi puse încet zahăr în ceai, fără a reacţiona în niciun fel la apropoul Elsei.

Putea pasiunea să renască, astfel, după atâţia ani şi după ce despărţirea avusese loc în termeni atât de cruzi? se întrebă Brenda, amintindu-şi că totuşi Elsa îl părăsise pe Keith cu o zi înaintea nunţii.

În următoarele minute, frumoasa femeie nul scăpă pe Keith din ochi, privindu-l tot timpul cu o dulceaţă nemăsurată, ca şi cum în toţi anii care trecuseră de la despărţirea lor s-ar fi gândit numai la el.

În ceea ce o privea pe Brenda, era sigură că nu va putea uita durerea pricinuită de aceste momente tot restul vieţii ei.

— Cât de minunat e totul, aici, Meg, spuse Elsa… Copiii, pisicile lor adorabile, toată această pace şi linişte… te invidiez… Mă faci să simt că viaţa mea a fost atât de goală… Nu ştiu dacă mă mai pot întoarce la Londra, după ce am văzut în ce pace se poate trăi aici.

Keith interveni brusc şi Brendei i se păru că faţa lui era extrem de tristă şi de gânditoare:

— Nu spune vorbe mari, Elsa, nu eşti făcută să trăieşti aici şi tu ştii foarte bine asta. Te-ai plictisi îngrozitor cu o viaţă ca asta, după numai o săptămână.

— Nu mă voi plictisi, Keith, iubitule, îţi promit, şopti ea şi tonul ei fusese atât de intim, încât, cu siguranţă, pentru câteva minute femeia uitase că mai erau şi alte persoane de faţă.

Brenda avu impresia că se afla din nou într-un stal, urmărind-o pe celebra actriţă într-o piesă de teatru, în care Keith era junele prim.

— Elsa, replică doamna Trayner, te-ai gândit cumva să renunţi la cariera ta şi să te stabileşti în Africa?

— Aii, cariera mea, făcu Elsa dând uşor din mână. Ai idee ce viaţă grea şi agitată am avut? oftă ea, patetic. M-am plictisit deja de toate, acolo. Am jucat în tot felul de piese de doi bani, pentru că pur şi simplu nu există piese bune. Lipsesc dramaturgii.

— Dar n-ai jucat Shakespeare? întrebă Val Trayner

curios.

— Nu sunt o actriţă sheakespeariană. Dramele bune, moderne, sunt preferatele mele. Dar nu mai există aşa ceva.

— Bine, dar ai jucat şi în filme…

— Ah, industria filmului a decăzut foarte mult în Anglia, din cauza costurilor. Londra nu mai e un loc relaxant pentru nimeni.

— Şi Tanzania este? interveni Keith.

— Kenya e o ţară în care te poţi relaxa, răspunse faimoasa actriţă şi ochii ei licăriră straniu, îngustându-se.

Ce tigroaică, îşi spuse Brenda privind-o, pentru că era ceva înspăimântător în pupilele ei, în acel moment.

— Mi-ar plăcea o casă undeva lângă Nairobi, sus pe dealuri.

— La Mehetmbe, de exemplu? întrebă Derrington.

— La Mehetmbe, repetă ea, ca un ecou. Unde, în altă parte?

Derrington îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Într-adevăr, eşti foarte amuzantă, Elsa, exclamă el.

— Şi tu, replică aceasta nervoasă, ridicându-se. Eşti o bestie!

— De ce, Elsa? protestă Val, cu bun-simţ. Crezi că e frumos din partea ta să te comporţi astfel cu bărbatul cu care te vei căsători, mai ales într-o cameră plină de lume?

Mi-e ruşine, pentru tine.

Urmă o tăcere apăsătoare, timp în care obrajii lui Meg se colorară în purpuriu:

— Val, dragul meu, spuse ea cu un reproş plin de tact, în care vorbiră mai mult ochii ei îngroziţi, după care îi privi rugătoare pe cei doi, ca şi cum ar fi vrut să-şi ceară iertare în numele lui Val.

Keith păru însă că se retrase într-o lume a sa şi se uită distrat pe fereastră.

Cum însă nimeni nu mai spuse nimic, îşi întoarse capul spre Val şi-i spuse împăciuitor:

— E-n regulă, Vall, bătrâne. Oricum nu am vorbit serios când am întrebat-o pe Elsa dacă se gândeşte că Mehetmbe ar fi un loc potrivit pentru ea. Îmi place s-o provoc. Nu-i aşa că ştii asta, Elsa?

— Ştiu cât de îngrozitor poţi fi câteodată, replică actriţa şi ieşi din sufragerie, trântind uşa după ea.

Val îşi întoarse capul după ea, surprins.

— Iartă-mă, Derry, că am intervenit şi că m-am pripit să trag concluzii… Am crezut însă că dacă Elsa a venit acum atâta drum după tine, e pentru că aveţi planuri de viitor împreună…

Derrington râse din nou cu multă poftă, iar Meg se uită din nou cu reproş spre soţul ei:

— Trebuia să aştepţi să fii sigur de asta, Val,

iubitule… Şi, în plus, nu trebuia să intervii în discuţie, dragul meu… Elsa e o persoană atât de sensibilă, încât poate fi rănită extrem de uşor.

Val îi privi pe toţi cu părere de rău:

— Regret atât de mult cele întâmplate.

Apoi, faţa lui rubicondă deveni din nou senină, în timp ce bărbatul declară surâzând, după bunul lui obicei:

— Haideţi să bem cu toţii ceva, până ne va fi adusă mâncarea.

Capitolul 4

Se mutară cu toţii în sala de mese, o încăpere spaţioasă şi elegantă, în care Omari aprinse câteva lămpi cu parafină şi le aşeză din loc în loc pe masa lungă, în timp ce Val scoase sticla cu băutură şi paharele, din bufet.

Elsa se aşeză pe un scaun din faţa unei lămpi, cu o pisică în braţe, uitând aparent discuţia care avusese loc înainte.

Gay luă loc pe scaunul de lângă ea şi mângâia cu gingăşie pisica, uitându-se din când în când cu admiraţie spre faţa frumoasei actriţe.

De partea cealaltă a mesei, Keith Derrington o fixa şi el pe Elsa, cu o privire stranie şi adâncă.

Părea, se gândi Brenda, că celebra actriţă atrăgea

atenţia tuturor, în încăperea luminată slab de lămpile pâlpâitoare.

Frumuseţea, aroganţa şi puterea ei de seducţie îi reducea pe toţi ceilalţi la simple prezenţe fără importanţă. Chiar şi agitatul Peter stătea nemişcat, ascultând înmărmurit gângurelile ei tandre, adresate pisicii.

O senzaţie ciudată de sufocare o făcu pe Brenda să-şi ducă mâna la piept.

Observând-o, Meg îi spuse cu blândeţe:

— Nu vrei să-ţi arăt camera ta şi, eventual, să faci un duş înainte de cină, Brenda? Avem o singură baie, dar pot spăla repede copiii, până îţi vei bea tu paharul cu sherry.

— M-am gândit că e bine să vorbesc mai întâi cu doctorul Drayton, înainte de a accepta invitaţia ta atât de amabilă. Nu sunt totuşi de capul meu aici, continuă ea, încercând să zâmbească.

— Te voi conduce eu la staţie, cu maşina mea, dacă îţi face plăcere, interveni Keith şi Brenda observă imediat privirile incredibil de verzi în acel moment ale Elsei, care se aţintiseră asupra ei.

— Ce secretară conştiincioasă eşti, spuse cu ironie actriţa.

— Dar e necesar ca doctorul Drayton să ştie unde sunt, replică Brenda. Doar că… ezită ea, nu vreau să-l deranjez pe domnul Derrington. Aş putea să merg pe jos

până acolo? întrebă tânăra, căutând-o din priviri pe Meg.

— Trei mile prin întuneric! Nu fi nebună, Jane. Şi eu şi maşina mea îţi stăm la dispoziţie şi tu nu mă deranjezi niciodată.

Ultimele cuvinte sunară aproape şoptit, ceea ce păru foarte straniu, aşa că Val ridică ostentativ paharul şi se adresă Elsei, zâmbind:

— În cinstea sosirii tale la Mahamba, Elsa, sper că te vei simţi mai bine decât la Londra.

— Londra!… Nu mai vreau să mă mai întorc niciodată acolo, răspunse Elsa, aruncând flăcări din ochi spre Keith Derrington, care se ridică şi deschise uşa:

— Hai, Jane! ordonă el.

— Dar de ce îi spui Jane? întrebă uimită Meg. Numele ei e Brenda.

— Ah, e secretul nostru, nu-i aşa, Jane? spuse el pe un ton confidenţial.

— Ah, deci aveţi secrete, împreună. Ce interesant, interveni Elsa.

— Derry e cam trăsnit, răspunse Meg, ca şi cum ar fi vorbit despre Peter, după care spuse ferm: te va conduce Val la staţie, Brenda.

Val aşează imediat paharul pe masă, pregătindu-se de plecare, dar Derrington îl luă şi îl puse din nou în mână.

— Am spus că o duc eu pe Brenda, replică apăsat

vânătorul. Ce e toată această conspiraţie inutilă?

— Nu e nimic, se fâstâci Meg, doar că îmi spuneam că eşti obosit după atâta drum.

— Nu sunt deloc obosit, mulţumesc, răspunse el iritat şi deschise larg uşa.

— Hai s-o ştergem, continuă el pe un ton care era, în mod evident, mai mult un ordin decât o sugestie.

Brenda îl urmă fără ezitare, ca hipnotizată.

Obrajii îi ardeau şi mintea i se zăpăci complet când ieşiră în întunericul de afară, atât de dens, încât Brenda se împiedică pe scări.

Derrington o prinse însă imediat de braţ şi o ghidă prin negura nopţii până la maşină.

— Maşina mea e chiar aici. Aşteaptă puţin să intru eu primul înăuntru şi să aprind luminile.

Brenda era furioasă pe toată această situaţie. Era furioasă pe el că, practic, îi ordonase să-l urmeze şi era furioasă pe ea că-l urmaşe.

Nu voia să meargă cu el cu maşina trei mile, prin bezna africană, stârnind cine ştie ce bănuieli în familia Trayner.

Era cât se putea de clar pentru ea că se oferise s-o ducă până la staţie doar pentru a o face geloasă pe Elsa.

„Cruzimea venea dintr-o inimă rănită”, îi spusese Meg la un moment dat şi Brenda îi dădea acum dreptate.

Elsa îl rănise cu ani în urmă şi acum era rândul lui s-o umilească.

Muşchii pieptului tinerei se contractară cu putere şi lacrimi fierbinţi îi inundară obrajii.

Ce joc de-a şoarecele şi pisica între aceste două persoane care trăiseră o mare pasiune împreună, pe vremea când ea nu era decât o fetiţă, jucându-se cu păpuşica ei în parcurile londoneze.

Oricum, ea era în Mahamba pentru un angajament serios şi când va începe munca, va uita de toate astea. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Nu te lăsa niciodată dominată de o femeie, spuse Keith, imediat ce porni maşina.

Un animal ciudat, cu ochii galbeni şi strălucitori apăru deodată în faţa lor şi după o clipă de ezitare, traversă şoseaua, pierzându-se apoi în vegetaţia abundentă.

— Pisică sălbatică, spuse Derrington, automat… Meg e o femeie minunată, continuă el. Ţin foarte mult la ea, o admir imens, dar de data asta şi-a vârât nasul unde nu trebuia. I-a spus lui Val nişte neadevăruri. A avut nişte motive să se opună, acum, să te conduc eu la staţie.

— Cred că voia doar să-ţi bei liniştit băutura, împreună cu… domnişoara Damley, spuse Brenda încet, dar pe un ton extrem de rece.

— Dar… la dracu'! izbucni Keith. Am văzut-o destul timp de două zile, pe domnişoara Damley. Acum voiam să te văd pe tine!…

După ce spuse asta, Derrington trase maşina la marginea drumului şi opri nervos motorul.

Liniştea nopţii se aşternu, dintr-odată, deasupra lor. Vastă şi misterioasă.

Undeva, plânsul hidos al unei hiene străpunse depărtarea.

Alarmat, un ţap de sub un copac din apropiere îi răspunse cu disperare.

„Ah… Ah…!" răsunau gemetele lor, ca un strigăt dureros de dragoste.

— Draga mea Jane… A trecut mult timp de când n-am mai stat împreună. Cât de mult ţi-am lipsit?

Brenda râse încet, abia auzit. Un râs răguşit şi plin de nefericire…

Totul îi părea atât de absurd…

— Te aşteptai să-mi fie dor de tine? întrebă ea, încercând să aprindă lumina.

Mâna lui însă se aşeză imediat peste mâna ei, oprind-o.

Brenda se îndepărtă. Amintirea acelei seri din Nairobi, când aşteptase ca el să vină să danseze cu ea sau măcar să vină să-i spună câteva cuvinte, alungând astfel

bănuielile pe care i le strecuraseră în suflet cuvintele lui Meg, îi străpunse memoria ca o sabie tăioasă.

Sărutul lui o făcuse atunci să creadă în el cum nu mai crezuse în niciun bărbat, niciodată, până în momentul în care fusese nevoită să se-ntoarcă la hotel, singură, cu lacrimile ei.

A doua zi îl văzuse cu Elsa, iar ei nu-i aruncase nici măcar o privire.

Nu-i păsase de faptul că trebuise să facă o călătorie atât de lungă, pe o căldură infernală, cu trenul, pe când Elsa călătorise confortabil în maşină şi acum o întreba dacă îi fusese dor de el.

Braţul lui o cuprinse după gât, iar degetele lui îi mângâiau umărul.

— Te rog, spuse ea, retrăgându-se.

Apoi, vocea îi sună straniu şi Brenda se pomeni spunând nişte lucruri care păreau mai degrabă rostite de o străină:

— Iartă-mă dacă ţi-am făcut o altă impresie, dar nu agreez deloc astfel de lucruri. În acea noapte la Mehetmbe, am fost atât de speriată din cauza liliecilor, încât cred că îmi pierdusem minţile.

Urmă o tăcere lungă, după care Keith replică:

— Ah, crezi cu adevărat ceea ce spui acum, Jane?

— Da, eu… Eu…

Lacimile începură să i se prelingă pe obraji.

— Am fost atât de speriată, încât nici n-am mai ştiut ce fac… Voi fi bucuroasă dacă vei uita tot ceea ce s-a întâmplat atunci.

— Jane… Ai fost foarte cooperantă.

Brenda se înfurie de-a binelea, deşi ştia că el avea dreptate.

— Da, dar doar pentru că în acel moment aveam nevoie de cineva puternic care să mă apere, şi tu păreai să fii astfel.

— Înţeleg, spuse el, şi vocea lui veni de undeva de foarte departe.

Nul putea vedea în acel întuneric, dar după tonul glasului lui, ştiu imediat că-l rănise.

Bărbaţii şi vanitatea lor, se gândi ea.

— Ai vrea să ne continuăm, acum, drumul? întrebă ea. Mă grăbesc să vorbesc cu doctorul Drayton. Nu vreau să ajungem acolo după ce se duce la culcare.

Derrington nu mai spuse nimic şi, foarte curând, ajunseră la staţia de cercetare.

Brenda se simţea singură şi nefericită.

— Mulţumesc că m-ai adus, spuse ea.

În lumina care ajungea până la ei, Keith părea bolnav, trist şi… bătrân.

— Pentru nimic, răspunse el încet. N-ai pentru ce să-

mi mulţumeşti. Veneam oricum până aici. Am o întâlnire cu un bătrân şef de trib pe care încerc să-l conving să mă însoţească în acest safari.

Deci, asta era. Şi ce spectacol al generozităţii dăduse în faţa familiei Trayner, lăsând să se înţeleagă că venea până aici doar pentru ea!

Ce fericită se simţea că nu căzuse din nou în plasa lui, în momentul când intră în holul staţiei de cercetare şi apoi în cabinetul doctorului Drayton.

— Ah, iată-te! exclamă acesta bucuros, fără s-o întrebe însă cum ajunsese acolo la acea oră şi nici cum decursese călătoria cu trenul. Era acolo, gata să-şi înceapă serviciul şi asta îi ajungea. Ai putea să-mi găseşti dosarul despre eroziunile ploilor tropicale? întrebă el, imediat.

Brenda se duse în capătul cabinetului, unde o serie întreagă de dosare şi hârtii erau aşezate în dezordine pe masă, pe scaune şi pe jos.

Timp de o oră după ce sosise, Brenda încercă să pună capăt haosului pe care-l făcuse doctorul printre documentele staţiei de cercetare, plimbându-se între masă şi dulap, ştergând dosarele de praf şi adunând hârtiile de pe jos.

Într-o singură săptămână fără secretară, marele om de ştiinţă transformase cabinetul într-un dezastru.

După ce îi înmână notele despre eroziunile datorate

ploilor tropicale, torenţiale, doctorul se aşează la o măsuţă dintr-un colţ al biroului şi se concentră cu totul asupra celor scrise acolo.

După un timp destul de lung, în care păruse că uitase de ea, doctorul se oferi s-o conducă el însuşi la Laholo, iar Brenda ghici imediat motivul: la capătul celor trei mile distanţă o putea revedea pe Elsa Damley.

După ce se aşezară confortabil în maşina doctorului Drayton, Brenda se gândi cât de surprinzătoare era viaţa: faimosul om de ştiinţă avea toate titlurile şi diplomele posibile în domeniul lui, dar frumuseţea şi vivacitatea Elsei reuşise să pătrundă prin perdeaua lumii sale abstracte.

— Ce extraordinar ar fi dacă s-ar întoarce aici, exultă el şi ce fată delicios de simplă şi de naturală e, dacă reuşeşti s-o înţelegi, în ciuda succesului nemaipomenit pe care-l are.

Simplă şi naturală. Da, erau două adjective pe care şi chiar Brenda le putea aplica Elsei, după scena petrecută în sufrageria familiei Trayner.

O găsiră pe veranda casei din Laholo plimbându-se de colo-colo, aşteptând întoarcerea maşinii iubitului ei.

— Unde e Derry? întrebă ea imediat, impacientată, văzând că Brenda se-ntoarse cu doctorul Drayton.

— Derry? întrebă doctorul, neînţelegând ce se întâmplă. Trebuia să vină şi el cu noi?

— El m-a adus la staţia de cercetare, interveni Brenda, dar s-a dus după aceea la o întâlnire cu un şef de trib pe care vrea să-l ia în safariul nostru.

— Ah, da, îmi amintesc ceva despre asta, răspunse doctorul. Băiatul care se ocupă de casă mi-a spus că îl va însoţi într-un sat, destul de departe de-aici şi să nu-l aştept pentru cină.

— Dar trebuie atunci să cinezi cu noi, răspunse ospitaliera Meg, care apăruse în prag şi auzise discuţia.

Doctorul acceptă cu plăcere şi Brenda descoperi, surprinsă, cât de sociabil şi de deschis putea fi celebrul om de ştiinţă, între prieteni, la un pahar de vin bun.

În timp ce Meg le aduse cafelele, uşa se deschise brusc şi Derrington intră înăuntru cu un zâmbet prin care-şi cerea parcă iertare pentru întârziere, după care se lăsă să cadă în braţele scaunului indicat imediat de doamna Trayner.

Avea o figură atât de adolescentină acum, încât inima Brendei bătu cu emoţie şi duioşie.

— Îmi pare rău, Meg, că mă vezi în halul ăsta, dar… am băut pe unde-am fost şi… m-am cam cherchelit. Trebuie să te rog să mă ierţi.

Meg îi puse o mână pe genunchi şi-i răspunse cu înţelegere şi căldură:

— Îţi voi da o cafea tare.

Elsa, în schimb, îi spuse cu acreală, acuzându-l:

— Te-ai dus iar la indienii ăia care-ţi dau să bei spirt cu zahăr ars!…

— Am stat cu stafiile, replică şoptit Keith, pentru că mi-am dat seama, pentru a doua oară în viaţa mea, ce bărbat prost şi nebun sunt.

După asta, ridică încet ceaşca de cafea pe care tocmai i-o dăduse Meg, ca şi cum s-ar fi pregătit să ţină un toast, privind spre Elsa, sau spre Brenda, tânăra nu reuşi să-şi dea seama exact, pentru că stăteau în acel moment una lângă alta.

— Pentru un vis… spuse el abia auzit… Salut şi… rămas-bun…

Brenda se ridică, atunci, în picioare, simţind că toată lumea se învârtea cu ea şi se îndreptă, clătinându-se spre uşă.

— Sunt prea obosită pentru a mai putea rămâne, bâigui ea.

Meg o prinse repede din urmă şi o conduse spre camera pe care i-o rezervase.

— Bietul Derry, spuse ea. Nu e obişnuit să bea. I s-a întâmplat ceva ce l-a rănit foarte tare. Ceva în legătură cu Elsa, probabil. De-asta a vorbit cum a vorbit, de stafii şi de visul de la care trebuie să-şi ia rămas-bun… Uite, Brenda dragă, continuă ea, când ajunseră în cameră. Nu uita să

blochezi uşa cu ceva. Nu avem chei aici, pentru că africanii nu sunt periculoşi din niciun punct de vedere, dar mi-a spus Val că a văzut un leopard dând târcoale casei, spuse ea cu o voce calmă, ca şi cum ar fi spus cel mai normal lucru din lume.

Cât de obişnuiţi sunt aici cu leoparzii, se gândi Brenda, înfiorându-se şi vârându-se cu spaimă în pat.

Dar oricât de înfricoşători ar fi fost pentru ea leoparzii, nimic nu se putea compara cu durerea pe care o simţea în suflet, după cel văzuse pe Keith în starea aceea.

Probabil Meg avea dreptate. Nu era uşor pentru el să facă faţă stafiilor trecutului. Nu voia să se gândească la faptul că avusese alte motive să bea aşa şi nici că-şi lua la revedere de la alt vis, decât de la vechiul lui vis.

Dar ce motiv avuseseră să se certe astăzi? se întrebă Brenda. Şi de ce încercase s-o facă geloasă, luând în maşina lui o fată care nu însemna nimic pentru el?

Oftând adânc, Brenda îşi îngropă faţa în pernă.

Undeva, în noapte, un animal african începu să urle dureros şi prelung.

Moarte şi durere… Jungla era plină de ele…

Cu aceste gânduri, adormi…

Brenda nu îşi putu da seama ce oră era, când se trezi a doua zi dimineaţă, îngheţată de groază…

Chiar lângă uşa ei, câteva sunete înfundate răsunară

de câteva ori, ca şi cum cineva… sau ceva… încerca să pătrundă înăuntru.

Leopardul, îşi spuse ea, sufocată de panică.

Inima îi bătea atât de tare, încât tremura din tot corpul.

Cu ochii închişi de teamă, strânsă toată sub aşternut, ascultă cu atenţia mărită…

Leoparzii însă nu puteau închide uşa în urma lor şi nu puteau căuta după un întrerupător electric.

Urmară apoi câţiva paşi pierduţi în covorul moale şi fata simţi cu certitudine că cineva se apropia de patul ei şi o voce care risipi în jur miros de alcool şopti încet, ca şi cum ar fi spus un secret:

— Jane, sunt eu… Keith Derrington… Trezeşte-te…

Capitolul 5

Prin mintea Brendei trecură imediat cele mai năstruşnice gânduri, provocate de panică. Fata se întinse brusc după cutia cu chibrituri pe care Meg i-o lăsase pe noptieră şi încercă să aprindă unul din chibriturile scoase repede din cutie.

— Nu!… protestă Keith, nu aprinde…

În următoarea clipă, tânăra îl simţi cuprinzând-o, ca şi cum ar fi fost doar un copil speriat, în pijama.

— Ah, te-am speriat… Ce rău îmi pare, continuă el. Am venit însă cu cele mai bune intenţii.

— Ce vrei? întrebă ea fără nicio intonaţie specială, deşi era atât de neaşteptat să-l vadă pe Keith Derrington lângă patul ei, la o oră atât de matinală.

— Mi-am petrecut toată noaptea pe verandă, cu puşca lângă mine, însoţit de câţiva servitori. Încercăm să împuşcăm leopardul care a fost atras de puii de găină ai lui Meg. Mi-am dat seama, brusc, că te-ar speria foarte tare împuşcăturile neaşteptate, aşa cum s-a întâmplat şi în noaptea în care ai venit la casa mea din Mehetmbe. Va trebui să trag, probabil, câteva focuri. Am pus o capcană cu carne pe verandă.

Ah, se gândi Brenda. A fost teroarea cu liliecii, acum cea cu leopardul.

— Vom trage şi nişte rachete… îmi pare rău că am pătruns aşa în camera ta, dar era important să te anunţ.

— Nu-i nimic. A fost foarte drăguţ din partea ta că te-ai gândit, murmură ea.

— Atunci, mai bine mă-ntorc la treburile mele. Nu aprinde nicio lumină şi nu face niciun zgomot, te rog, spuse el, şi se îndepărtă la fel de precaut precum intrase.

Stând în pat, cu urechile acoperite, pentru a nu auzi ce se întâmpla pe verandă, Brenda se întrebă ce altceva în afara sperieturii pe care o trăsese atunci, îşi mai amintea

Derrington din noaptea aceea? Cât de absurdă fusese, se gândi ea, să creadă pentru câteva momente că o căutase pur şi simplu, după ce văzuse foarte clar ce supărat fusese în seara trecută, când se despărţiseră în faţa staţiei de cercetare.

Sunetul împuşcăturii se auzi dintr-odată atât de aproape încât Brenda avu impresia că i se sparseră timpanele, în ciuda faptului că îşi ţinea tot timpul urechile astupate.

După câteva secunde, urmă o altă împuşcătură, la fel de aproape şi la fel de puternică, iar mirosul prafului de puşcă se strecură în toată încăperea.

După asta, se auziră râsetele voioase ale tinerilor africani jubilând şi Brenda îşi imagină leopardul, care căzuse în moarte fără măcar un icnet.

Apoi se auzi maşina lui Keith îndepărtându-se şi Brenda îşi simţi lacrimile oprindu-se ca nişte boabe de rouă pe genele ei uşor lăsate din cauza somnului.

Când se trezi din nou, era dimineaţă de-a binelea, iar Omari era lângă patul ei, cu o tavă pe care erau aşezate toate cele necesare pentru ceai.

De după fereastra închisă, soarele îmbietor îi zâmbea cu blândeţe, iar păsările se auzeau ciripind voioase, peste tot.

Dintr-odată, se simţi foarte fericită că trăieşte.

Sări repede din pat, aducându-şi aminte înainte de a-şi pune papucii de casă să se uite mai întâi prin cameră, să vadă dacă nu e cumva vreun scorpion.

Se duse apoi pe verandă şi-şi bău ceaiul în aerul proaspăt al dimineţii.

Cât de frumos era totul aici şi cât de diferit de dimineaţa ceţoasă de noiembrie, în care lăsase Londra, la plecare.

Respiră cu bucurie aerul înmiresmat de florile din apropiere.

Era în Tanzania. Avea în faţă cele mai frumoase şase luni din viaţa ei şi n-avea de gând să-şi strice buna dispoziţie cu niciun fel de probleme legate de Keith Derrington.

Când o strigă Meg pentru a o chema să vadă leopardul mort, Brenda simţi că nu mai avusese o zi atât de frumoasă niciodată, de la venirea aici.

În weekendul care urmaşe, Brenda fusese extrem de ocupată şi de absorbită de munca ei. În atmosfera caldă, tropicală, era mult mai plăcut decât îşi închipuise să lucreze alături de Drayton.

De multe ori, Derrington venise să studieze împreună cu Drayton hărţile, în vederea safariului, dar Brenda îl ignoră, preocupată de ceea ce avea de scris la maşină. Fusese însă destul de dureros pentru ea să

constate că şi el îşi propusese să nu-i acorde niciun fel de atenţie.

Cu Elsa alături, se concentra întotdeauna doar asupra notaţiilor pe care le avea de făcut, încercuind cu grijă pe suprafaţa hărţii locurile care-l interesau pentru angajamentul pe care-l acceptase.

La sfârşitul zilei, Elsa zâmbea mulţumită, sub pălăria imensă de soare, cu ochii strălucind de încântare.

Toate acestea îi răniseră Brendei inima mai mult decât ar fi crezut vreodată.

De câteva ori, fusese totuşi nevoită să-l abordeze pe Keith şi el o tratã în acelaşi mod prietenesc cu care se comporta cu familia Trayner sau cu copiii.

Uitase, aşadar, flirtul pe care-l încercase cu ea. De altfel, şi el era la fel de ocupat ca şi ea cu pregătirea safariului, în această perioadă.

Nul văzuse, oricum, foarte des, ceea ce o bucurase.

Zilele de până acum se scurseseră într-o atmosferă patriarhală, de la casa familiei Trayner la serviciu şi invers. Serile şi le petrecea pe veranda de la Laholo, într-o atmosferă cât se putea de paşnică.

Figura maternă a lui Meg, copiii, pisicile, volubilitatea caldă a lui Val, o făceau, într-un fel, să se simtă ca acasă.

Acesta a fost, de fapt, primul gând, care mi-a venit în

minte când am văzut-o pe Meg prima oară: că arată ca o mamă iubitoare, îşi spunea ea, în fiecare dimineaţă, urmărind-o pe Meg cum îşi îngrijea pacienţii, veniţi la ea din toate colţurile regiunii.

Brenda o ajuta de multe ori, privind cu admiraţia faţa ei de o bunătate rară, ascultând cu atenţie figurile ca de ebonită şi făcând tot ce-i stătea în putinţă pentru a le ajuta.

— Uneori e descurajant, se destăinui ea într-o dimineaţă Brendei. Le-am spus de nenumărate ori să diversifice meniul pentru copii, dar ele continuă să-i hrănească doar cu posho. Nu e de mirare că au cu toţii semne de malnutriţie. Merg însă înainte, spuse Meg, surâzătoare.

— Păcat că sunt atât de puţine persoane care se gândesc să ajute acest popor sărman, replică Brenda.

— E important că se face totuşi ceva, răspunse Meg. Există deja o mulţime de maternităţi şi de spitale moderne, în marile oraşe. În Nairobi, de exemplu, sunt câteva spitale foarte bine dotate. Aici, însă, e adevărat, s-au făcut încă destul de puţine lucruri, deocamdată. Sunt sigură însă că lucrurile se vor schimba în timp şi în această zonă.

Pentru câteva motive anume, Brenda simţi că îşi va aminti întotdeauna această conversaţie.

Era cu o zi înainte de safari, cu un soare blând,

mângâietor, florile din grădină îşi înălţau petalele spre cer ca nişte braţe pregătite de îmbrăţişare, iar ochii copiilor pe care-i hrănise cu cremă de vanilie cu lapte, se uitau în ochii ei cu adoraţie.

Apoi, dintr-odată, când îşi ridică privirile, văzu două siluete în kaki, apropiindu-se.

— Val cred că şi-a uitat cheile, spuse Meg, uitându-se în direcţia în care se vedeau cei doi bărbaţi.

Copiii alergară repede în întâmpinarea tatălui lor, urmaţi de câinii şi pisicile care începuseră să sară bucuroase în preajma lor, iar de undeva din umbra unui copac, Derrington apăru exact în faţa tinerei englezoaice.

Brenda fu atât de surprinsă, încât scăpă linguriţa din mână, pe care tocmai se pregătea s-o ducă la guriţa copilului, care aştepta nerăbdător următoarea porţie de cremă.

— Nu eşti prea atentă, Jane, spuse el încet, apoi îi luă copilaşul din braţe şi-l strânse la pieptul lui:

— Bietul de tine, spuse el cu duioşie.

— Brenda a primit o diplomă, de când e aici, spuse Val vesel, apropiindu-se.

— Diplomă? făcu Derrington.

— Da. De cea mai bună soţie albă a unui colonist, râse el, în timp ce Brenda simţi cum i se colorează obrajii.

— Nu mai vrea să plece de aici, continuă Val.

— Ah, cine poate şti? intră Brenda în joc, amuzată.

— Vrei să spui că ţi-ar plăcea să rămâi aici, să faci ce face Meg? întrebă Derrington, aproape pe nerăsuflate.

— Bineînţeles că ar fi fericită. E cea mai bună viaţă care s-ar putea imagina, replică Val. Şi imediat ce ne vom întoarce din safari, vom începe să-i căutăm un bărbat. O vom duce la club. Sunt doi băieţi formidabili, de la crucea roşie. Oricare dintre ei ar fi un soţ minunat pentru Brenda. N-o s-o lăsăm noi aşa de uşor pe păpuşa asta să se-ntoarcă la Londra, Derry, bătrâne.

— Foarte drăguţ din partea voastră, răspunse Brenda râzând.

— Terry O Connor, strigă Meg, din colţul în care bandaja un copil. El e bărbatul pe care l-aş alege pentru Brenda. Are aproape aceeaşi vârstă cu a ei şi e plin de şarm. Un irlandez adevărat. Restul sunt prea bătrâni pentru ea, Val. Aproape toţi au peste treizeci de ani. Brenda nu cred că s-ar potrivi cu cineva care se apropie de vârsta mijlocie şi, deci, aproape sigur, implicat într-o altă relaţie. Terry e un băiat proaspăt, care nu şi-a consumat energia în alte încercări, încheie ea şi se uită în direcţia lui Derrington, dar probabil doar întâmplător, se gândi Brenda.

Acestuia, însă, îi căzu faţa. Îi înapoie Brendei copilul şi spuse pe un ton foarte sec:

— Îmi pare bine pentru tine că ţi s-a aranjat totul, aici, atât de uşor. Felicitările mele domnului Terry O Connor!

Apoi se întoarse spre Meg, îi spuse că va veni a doua zi dimineaţă pentru a se asigura că pregătise totul pentru safari aşa cum trebuia, şi se îndepărtă.

Brenda nul mai văzuse după asta toată ziua.

Spre sfârşitul orelor de serviciu, vremea se făcu atât de sufocantă, încât tânăra rămase încă puţin, pentru a mai aranja nişte lucruri şi a se revigora, cu nişte apă rece, meditând în acelaşi timp la aventura care o aştepta a doua zi.

Era deja seara târziu, când, uitându-se pe fereastra biroului, o văzu pe Elsa în maşina ei confortabilă, având pe scaunul de lângă ea, corpul neînsufleţit al unui urs.

Aşadar, vânase astăzi fără Keith şi vânase cu succes, îşi spuse Brenda, pentru că în portbagaj se zărea şi o antilopă, din al cărei piept sângele se scurgea încă-încet.

Tânăra îşi întoarse repede capul de la această scenă sângeroasă, acoperi maşina de scris şi ieşi din birou pe o uşă lăturalnică, de unde, pe o cărăruie ascunsă, pe care o folosea zilnic în drumul spre birou, se îndreptă spre Laholo.

Când ieşi de pe scurtătură, îndeptându-se spre strada principală care ducea spre familia Trayner, Keith

apăru cu maşina, ca prin minune, exact lângă ea şi o întrebă dacă nu voia s-o conducă acasă.

Ca în orice mică aşezare, se gândi Brenda, a te urca în maşina cuiva cunoscut nu putea constitui niciun pericol.

Se urcă, deci, mai ales că Derrington deschisese deja portiera şi aproape o trăsese înăuntru, explicându-i că mergea oricum şi el într-acolo, pentru că avea ceva de vorbit cu Val, în legătură cu plecarea de mâine.

Brenda se gândi cât de mult îşi dorise să stea mai mult cu el în ultimul timp şi cât de puţin se văzuseră, constatând cu un sentiment de ruşine faţă de ea însăşi că orice apropiere de el îi făcea o mare plăcere, continuând întotdeauna, în patul ei, înainte de a adormi să refacă în minte filmul minutelor în care fuseseră împreună.

Se pomeni gândindu-se la el chiar şi în timp ce bătea la maşină, după dictarea doctorului Drayton, ceea ce nu putea fi deloc îmbucurător.

Acum, era alături de el în întunericul serii, şi nu se putu abţine să nu abată discuţia spre spectacolul pe care-l văzuse mai devreme, exprimându-şi părerea cu privire la răul care se face, ucigându-se antilope pentru hrană.

Ea n-ar putea face niciodată acest rău care i se părea şi mai grav, atunci când era înfăptuit de o femeie.

— Deci nu admiţi că sporturile sângeroase pot fi practicate şi de femei, replică Derrington.

— N-am spus că nu admit că e posibil ca unor femei să le placă să vâneze; eu, însă, nu vreau să fac asta.

— Da, ştiu că tu n-ai putea practica acest sport. Tu leşini doar când vezi o puşcă, râse el. Acum trebuie să-ţi spun că n-am nicio treabă cu Val în seara asta, dar te-am văzut că ai plecat de una singură, noaptea, pe o cărare lăturalnică şi nu m-a lăsat conştiinţa să nu te urmăresc, pentru a fi sigur că nu ţi se întâmplă nimic.

— Mulţumesc, şopti Brenda.

— Promite-mi că nu vei mai face niciodată asta, spuse el foarte categoric.

— Promit, se pomeni ea şoptind din nou.

— Încearcă să-ţi aminteşti când vom fi în safari că sunt o mulţime de pericole într-o ţară ca asta.

Brenda nu mai spuse nimic şi Keith tăcu şi el.

Când ajunseră în faţa casei, Meg îi văzu de pe terasă şi-i salută plină de voie bună şi-i chemă înăuntru.

Intrară astfel amândoi în casă, iar Meg, care tocmai se pregătea să-i facă baie lui Peter, o rugă pe Brenda să-l invite pe Derry în sufragerie şi să-i dea ceva de băut.

Va veni şi ea, imediat ce îl va duce pe Peter la culcare.

În sufragerie, cei doi o găsiră pe Gay, care tocmai îşi lua cina, în pijama.

— Peter e foarte supărat în seara asta, anunţă ea. A

vrut să prindă o broască din groapa cu apă din spatele casei şi a căzut înăuntru. A venit foarte murdar. Eu n-am căzut niciodată acolo, continuă ea, cu mândrie şi satisfacţie.

— Hei, nu fi chiar atât de orgolioasă, replică Derry.

— Ce înseamnă orgolioasă?

— E modul în care se simt toate femeile când un bărbat cade într-o groapă.

— Atunci se întâmplă foarte des ca bărbaţii să cadă în gropi?

— Da, pentru a le da prietenelor lor satisfacţie.

— Ce femei oribile trebuie că ai cunoscut în viaţa ta, replică sec Brenda.

— Păi, n-am prea avut noroc în sensul ăsta, răspunse el, în timp ce luă din mâinile ei paharul cu whisky.

Tânăra aşează pe masă, după asta, sticla cu sifon.

— Aş putea să-ţi fac un cocteil?

— Cred că ar fi mai bine să mă duc să-mi spăl cerneala de pe mâini.

— Ah, lasă, stai jos şi fii o clipă ceva mai sociabilă. Bea nişte limonadă, sau orice îţi face plăcere, iubito. Hai, relaxează-te. Şi desfă-ţi părul.

După asta, văzând că ea nu intenţionează să se aşeze, Keith o prinse de umeri şi o forţă să stea într-unul din scaunele de la masă, de pe care tocmai plecaseră

pisicile.

Brenda îşi turnă apoi puţin sherry, spunându-şi că ar fi fost mai bine să fi rămas mai mult la staţie.

— Brenda nu-şi poate lăsa părul în jos, interveni Gay, reuşind să-l mai pondereze astfel pe Keith. E la fel de scurt ca al tău, comentă fetiţa. Eu când o să fiu mare o să am păr negru şi lung ca mătuşa Elsa şi o să-mi vopsesc unghiile roşii, aşa cum face ea.

Keith începu să râdă, dar fără prea multă plăcere.

— Mătuşa Elsa e foarte frumoasă, spuse fetiţa.

— Da, foarte, fu Keith de acord.

— De-asta eşti îndrăgostit de ea, nu-i aşa? întrebă fetiţa, lăsându-şi capul pe o parte şi privindu-l foarte romantic.

Brenda se uită ţintă la Keith, care scoase imediat o exclamaţie de surpriză şi nemulţumire:

— Cine ţi-a spus că sunt îndrăgostit de ea? întrebă el, atât de aspru încât fetiţa scăpă lingura din mână.

— Uite ce mi-ai făcut, spuse fetiţa, alarmată.

— Cine ţi-a spus că sunt îndrăgostit de ea? întrebă din nou Keith, uitându-se în ochii ei şi mai aproape.

— Mama spune asta. Şi că de cincisprezece ani eşti îndrăgostit de Elsa şi de-asta a venit ea acum aici, ca să se mărite cu tine, care te-ai gândit tot timpul la ea până acum.

Asta a făcut-o pe Brenda să zâmbească, iar pe Keith să râdă atât de tare, încât râsul lui răsună cu putere în toată încăperea.

Gay se ridică şi le spuse pe acelaşi ton de reproş maternal, pe care-l folosea Meg:

— Acum, parcă aţi înnebunit amândoi.

Pe urmă, fetiţa ieşi alergând din încăpere, ca o păpuşă cu figură nemulţumită, în pijamaua albaştră.

— A naibii situaţie, spuse Keith, nevenindu-i să creadă. Deci asta a crezut bătrâna Meg tot timpul de când am venit aici. Că Elsa a venit aici ca să se mărite cu mine! … Probabil asta ţi-a spus şi ţie, Jane, aşa cum i-a spus lui Gay.

— Nu, nu mi-a spus chiar aşa, dar e clar pentru toată lumea.

— Ce e clar?

— Că tu… Că… domnişoara Damley…? Meg mi-a povestit doar ce a fost între tine şi Elsa cu ani în urmă.

— Şi că acum a reînceput totul, nu? gâfâi el. Ţi-au spus şi asta, e-adevărat?

Keith veni lângă ea imediat, îi ridică bărbia şi o privi direct în ochi, după care continuă:

— Ascultă, Jane. E important ca tu şi toţi ceilalţi să ştiţi adevărul. Nu ştiu dacă te interesează, pentru că n-am înţeles încă modul în care vezi tu lucrurile. În general, n-

am reuşit să le înţeleg niciodată pe femei. Femeile m-au uluit întotdeauna. Vreau să ştii însă că Elsa nu mai înseamnă nimic pentru mine. Absolut nimic. A venit aici să vâneze şi m-a rugat să-i conduc safariul. Pentru mine, ea e ca orice alt client care m-a rugat să fac asta şi dacă aş fi putut s-o refuz, aş fi făcut-o.

Un fâsâit uşor, venind dinspre uşă, îl făcu să-şi întoarcă privirile într-acolo. Elsa Damley se oprise în pragul verandei şi-i fixa cu ochi arzători.

Capitolul 6

Nu era nicio îndoială că auzise totul.

După o scurtă ezitare, intră înăuntru, încercând să zâmbească.

Un zâmbet artificial, ca întotdeauna.

— E adevărat, deci, că dacă tragi cu urechea, uneori poţi auzi lucruri pe care nu le-ai fi aflat, altfel, niciodată.

— Nu ai auzit acum nimic diferit de ceea ce ţi-am spus în faţă, spuse Keith, fără să se stingherească prea mult. Trebuie să admit că nu eşti un client obişnuit, totuşi.

Cum poate fi atât de calm? se îqtrebă Brenda, a cărei inimă bătea să-i iasă din piept.

Cât din tot ce spuseseră auzise Elsa? Cât timp stătuse în pragul uşii? îl auzise pe Keith negând relaţia lor?

Cuvintele lui o făcură pe Brenda aproape să se sufoce…

Era important ca ea şi ceilalţi să cunoască adevărul… Ce voia să spună, de fapt, cu asta?

Şi ce altceva i-ar fi spus dacă n-ar fi fost întrerupţi?

Speranţele începură să-i bată ca nişte aripi nebuneşti în tot sufletul.

Apoi Elsa le spuse că auzise că venise Keith şi dorise să-l întrebe dacă are o pereche de ochelari de soare în plus.

— Pe-ai mei i-am pierdut astăzi la vânătoare şi nu-mi imaginez cum pot pleca în safari fără ochelari, se confesa ea.

— Dar se găsesc peste tot în oraş, o informă Brenda, deşi era sigură că actriţa ştia foarte bine asta.

După cuvintele Brendei se lăsă o tăcere stânjenitoare, dar chiar atunci intră Gay, cu un bol mare cu lapte cu cereale.

— De ce nu i-ai spus lui Omari să te ajute? întrebă Keith râzând şi ajutând-o să pună bolul pe masă.

— Nu-mi vine să cred că vor veni şi copiii cu noi în safari. Ai, într-adevăr, nişte clienţi speciali de data asta, Keith, murmură Elsa, cu fulgere în priviri.

Derrington trecu peste insinuarea din glasul actriţei şi răspunse simplu:

— Meg va avea grijă de ei. Ea e cea care se ocupă de alimentaţia noastră acolo şi nu poate să lase copiii aici.

— Îmi amintesc de câte ori m-ai lăsat pe mine acasă, ca să mergi la vânătoare cu masaii.

— Bărbaţilor nu le place să aibă femei prin preajmă când merg la vânătoare, comentă Derrington.

— Da, ei au nevoie de femei doar pentru a se căsători cu ele, interveni Gay şi când izbucniră cu toţii în râs, ştiu că spusese ceva foarte inteligent, într-adevăr.

În acel moment intră şi Meg în sufragerie, urmată de Omari, care ţinea în mâini două lămpi cu gaz.

— Sunt bucuroasă că ai venit azi la noi, Derry dragă. Vreau să verific încă odată cu tine, dacă am pus în bagaje tot ce trebuia.

Apoi, întorcându-se spre Elsa, îi spuse pe un ton foarte vesel:

— Vino şi tu, Elsa; dacă Derry ar fi fost căsătorit acum, soţia lui s-ar fi ocupat de bagajele pentru safariul lui. Cum nu e căsătorit, a căzut în sarcina mea această treabă. Un vânător trebuie să fie căsătorit. E mult mai comod pentru el.

Derry îi puse o mână pe umăr şi-i răspunse zâmbind:

— Câtă dreptate ai, Meg. Hai să vedem dacă ai pus toate conservele de care avem nevoie şi să-mi dai mai multe sfaturi cu privire la căsătorie. Chiar am nevoie de

ele, acum.

— Bineînţeles că ai, replică Meg. Şi tu treci în pat, Gay, adăugă ea, uitându-se spre fetiţa care îi urmărea cu atenţia mărită.

Gay murmură ceva, nemulţumită…

— Treci în pat, am spus, insistă Meg, sau nu vei veni în safari, mâine.

Oftând resemna tă, Gay se îndepărtă.

Elsa se aşează pe canapea, privind-o pe Brenda din cap până-n picioare. Rămăseseră singure, pentru moment şi în cameră se lăsă o linişte atât de profundă, încât se auzea bâzâitul surd al insectelor, venind pe fereastra deschisă.

— Doriţi ceva de băut? întrebă Brenda, pentru a rupe tăcerea atât de stingheritoare şi pentru a scăpa de ochii aţintiţi cu insistenţă asupra ei.

— Nu. Vreau doar să vorbesc cu tine. Aşază-te lângă mine, spuse actriţa, dând deoparte perna de lângă ea şi făcându-i loc Brendei.

Brenda se aşează pe un capăt al canapelei.

— Vreau să vorbim despre Derry. Vrea să ţi-o tragă, nu-i aşa? Am observat asta încă de la început. Îi cunosc foarte bine metodele, adăugă Elsa.

Voia să ce?… îşi spuse Brenda, indignată de vulgaritatea modului în care îi vorbise actriţa.

— Are vreo importanţă pentru dumneavoastră dacă îl interesează asta sau nu? replică Brenda cu aciditate.

Dacă această femeie voia să reducă discuţia la un nivel atât de vulgar, va avea ceea ce merita, se gândi tânăra, tremurând de nervozitate.

Vulgară şi insensibilă, constată Brenda în gând, privind-o pe faimoasa femeie drept în faţă.

— S-a ţinut şi după mine, în acelaşi mod. De ce crezi că am venit până aici? Pentru că Derry mi-a cerut să vin!… După ultimul meu spectacol, a năvălit în cabina mea ca un uragan şi…

Femeia râse uşor, amintindu-şi…

— Şi a făcut dragoste cu mine, într-un fel… nu tocmai… obişnuit… Cu cincisprezece ani în urmă trebuia să ne căsătorim.

— Ştiu asta, răspunse Brenda, cu buzele albe de durere.

— Una dintre prietenele mele urma să fie domnişoara mea de onoare, continuă Elsa să-şi amintească. Era foarte tânără. Nu avea mai mult de şaisprezece ani. Era foarte impresionată de Derry iar el nici măcar cu o zi înaintea căsătoriei cu mine nu putuse să se abţină să nu profite de acest fapt. Nu a rezistat niciodată în faţa femeilor care-l doreau. I-am găsit îmbrăţişaţi. În ajunul nunţii noastre. Am plecat, deci, nu se

mai putea face căsătoria.

Ce poveste gogonată, îşi spuse Brenda.

— Nu vă cred.

— Bine. N-ai decât să nu mă crezi. Să nu spui că nu te-am atenţionat, atunci când te va răni. Îl iubeşti, pe Derry, nu-i aşa?

Brenda nu răspunse.

— Şi el ştie asta, adăugă Elsa. Vanitatea lui e satisfăcută, simţindu-se iubit de o fată de vârsta ta. Întreab-o şi pe Meg. Îţi va spune acelaşi lucru. Au fost atât de multe femei în viaţa lui. Am auzit de toate escapadele lui din Londra. Întreab-o pe Meg despre Arlette Brown. Şi despre tânăra domnişoară Trevennick. Întreabăl şi pe el, dacă vrei. Are apetitul vânătorului… şi te urmăreşte până te învinge. Un vânător de inimi.

— Dar încă îl doriţi, cu toate acestea, răspunse Brenda, cu buzele uscate.

— Da. Îl vreau. Ne iubim şi ne urâm în acelaşi timp. E o otravă care ne-a intrat în sânge. Ştiu că şi cu tine e doar un flirt. Într-un mod foarte ciudat, asta mă excită şi mă flatează, râse ea, un râs extrem de senzual. Lasă! în pace, draga mea, nu-ţi mai pierde timpul cu el. Nu e pentru tine. Nu ştiu dacă vreo femeie poate fi fericită cu el, dar am hotărât să-mi asum riscul. Asta e soarta mea, dacă vrei… Gusturile mele sunt foarte sofisticate. Din păcate, un

bărbat loial nu m-ar atrage. Dar tu găseşte-ţi mai bine un băiat care să fie drăguţ cu tine, Jane.

Actriţa râse foarte tare, rostind acest nume, apoi continuă, amuzată:

— De ce crezi că-i place să-ţi spună aşa? Râde de inocenţa ta, asta-i tot, încheie ea, întinzându-se ca o pisică pe pernele de pe canapea.

Brenda se ridică brusc, cu obrajii arzându-i de mânie.

— Vă rog să mă iertaţi, trebuie să mă retrag în camera mea. Dacă… aţi terminat, încheie Brenda, printre dinţi.

— Am terminat, draga mea. Doar… încă ceva… Nu încerca să te baţi cu mine pe terenul meu… Sunt o persoană periculoasă… Asta-i tot, spuse ea zâmbind cu toată gura.

— Mulţumesc pentru sfaturi, replică Brenda cu ironie.

În camera ei însă, Brenda simţi că pulsul ei o luase razna.

Lacimile îi apărură în ochi şi-i fu imposibil să le oprească avalanşa.

Elsa era o fiinţă oribilă. Murdărea tot ce atingea.

Încet, văzând ca prin ceaţă şi cu mintea răvăşită, Brenda începu să-şi împacheteze lucrurile pentru safariul

de a doua zi.

Arlette Brown… şi o fată care urma să-i fie domnişoară de onoare…

Ce au fost toate aceste fete pentru Derry, de fapt? se întrebă Brenda.

Tot acest mister…

Un vânător de inimi, cu necesitatea de a ucide, a oricărui vânător…

Brenda îşi îndesă mai bine hainele în valiză…

Se simţea distrusă…

Dacă dădea crezare celor spuse de Derry, totul era atât de simplu…

Dar…

Dacă, într-adevăr, el îi ceruse să vină în Kenya… dacă în acea noapte la Londra făcuse dragoste cu ea, dacă într-adevăr îşi petrecuseră ultimele zile împreună, subjugat încă de farmecul ei… De ce căuta compania ei?

Îl iubea… N-avea niciun rost să nege asta… dar nu putea avea încredere în el şi o dragoste fără încredere e… iadul…

Chiar dacă Elsa nu crede în el şi vorbeşte de o pasiune perversă pe care i-o nutreşte.

Cât de oribilă a putut fi vorbindu-mi despre toate astea, se gândi Brenda…

Adevărul e că eu sunt prea nesofisticată pentru a

accepta să fiu la mijloc, în tot acest joc al lor…

În momentul următor, afară se auzi portiera unei maşini şi câteva voci îşi spuseră noapte bună, semn că Elsa şi Keith tocmai plecaseră.

Restul serii, tânăra şi-l petrecu ajutând-o pe Meg să termine tot ce mai avea de făcut, înaintea plecării.

După ce se duse la culcare, Brenda se foi multă vreme în pat, până să adoarmă.

Era încă întuneric, când Omari îi aduse ceaiul.

Nu reuşise să doarmă destul şi acum îşi simţea capul greu, iar ochii i se închideau încă de somn.

Începutul safariului înlocui în sufletul Brendei toată durerea şi incertitudinea, cu un sentiment de bucurie şi de emoţie cum nu mai cunoscuse până atunci.

Era ca un vis frumos, acompaniat de o muzică încântătoare şi tânăra simţi că nu va uita niciodată începutul acestui eveniment din viaţa ei.

Linia palidă a munţilor la orizont, aerul răcoros şi revigorant, care o făcu să dea uitării toate nopţile sufocante de până atunci, lămpile aprinse cu care băieţii africani le luminau calea, râzând şi înveselindu-se ca nişte copii, din casă în curte şi invers, maşinile supraîncărcate care-i aşteptau…

În copacii din faţa casei, păsările se treziseră şi ele şi ciripeau acum, agitate.

Îmbrăcaţi cu pulovere groase de lână, copiii, cu ochii încă lipiţi de somn, dar veseli nevoie mare, alergau prin toată casă, în timp ce Meg îşi bea cafeaua pe verandă, cu un ochi la Omari, căruia îi dăduse ultimele sfaturi înaintea plecării şi cu un altul la bagajele copiilor, care tocmai se încărcau în maşină.

Nu trebuia să fie uitat nimic.

După câteva minute, se urcară cu toţii în maşini.

Meg, Val şi Gay în prima maşină, Brenda şi Peter în cea de-a doua, urmaţi de alte două maşini, în care erau băieţii africani.

Un camion cu petrol, puşti şi muniţii încheia convoiul.

În faţa staţiei de cercetare îi aştepta un şir asemănător de maşini, în fruntea cărora se afla maşina decapotabilă a lui Keith, care era deja aşezat la volan, cu o figură aspră şi de nepătruns.

Alături de el, Elsa, ca un liliac alb, în pelerina de lână cu glugă, stătea nemişcată, cu ochii privind înainte.

Se părea că ei erau cei care vor deschide drumul, împreună cu bărbatul negru, cu păr cărunt, care era aşezat pe bancheta din spatele lor.

În următoarele ore, convoiul impresionant al maşinilor urcă şi coborî dealuri.

Era deja foarte cald şi soarele arzător promitea o

temperatură şi mai mare, deşi câte un nor răzleţ îl mai ascundea, din când în când. Setea şi transpiraţia pusesese stăpânire cu totul pe Brenda, dar le îndura cu demnitate.

Dacă asta însemna un safari, îşi spuse ea moţăind de plictiseală, atunci… era dezamăgită.

Tot acest drum, acoperit cu iarbă arsă de soare… Toţi aceşti scaieţi care străjuiau cărarea.

Lângă ea, Peter, cu puşca sa de jucărie, se distra de minune, închipuindu-şi că împuşca lei ascunşi în tufele presărate din loc în loc, pe întinsul parcă fără sfârşit.

Apoi, brusc, drumul prăfuit pe care merseseră până atunci, se cufundă într-o pădure. Răcoroasă, întunecată, deasă şi tapetată cu muşchi de un verde încântător.

Copacii închideau cu crengile lor lungi drumul spre cer, iar ferigile le îmbrăţişau trunchiurile până aproape de mijloc. Maimuţele, grupuri, grupuri, cu feţele lor mici şi isteţe, începură să ţipe alarmate de prezenţa intruşilor.

În această pădure, făcură primul lor popas, pentru mâncare.

Combinară astfel, micul dejun cu prânzul.

Imediat ce deschise uşa maşinii sale, Brenda îl zări pe Keith, care se grăbi s-o ajute să coboare.

— Cum ţi s-a părut acest drum în convoi? întrebă el.

— Plictisitor.

— Asta pentru că eşti aproape de sfârşitul şirului. Aş

fi vrut să fii în maşina mea. Elsa poate sta în altă parte a convoiului. Vrei să vii în maşina mea, când vom porni din nou?

Brenda se înroşi de emoţie. Această propunere aşa de directă era atât de neaşteptată, încât nici nu ştiu ce să răspundă.

Derry o voia lângă el, iar pentru asta intenţiona s-o alunge pe Elsa.

În minte îi sunară imediat cuvintele actriţei: vanitatea lui e foarte satisfăcută, în preajma fetelor ca tine…

Cuvintele acestea o făcură să răspundă încet, dar ferm:

— Voi merge în maşina-laborator, după ce vom pleca din nou.

— Vei avea timp să stai şi acolo, pe parcursul safariului. Nu cred că Drayton ar fi prea mulţumit dacă i-ai sta tot timpul pe cap.

După micul dejun, Derrington se afundă în pădure, cu câţiva tineri negri, să caute vreascuri pentru focul necesar prăjirii cărnii pentru prânz.

Doctorul Drayton, înarmat cu un prosop şi un foarfece de grădină, îi strigă Brendei că e cazul să profite de această pauză pentru a tăia câteva frunze de ferigă, pe care văzuse nişte gâze foarte stranii. O ruga să inspecteze

terenul, să vadă ce putea găsi interesant pentru el.

— Ai grijă însă şi nu merge prea departe fără un ghid, îi strigă Val, în timp ce stătea de vorbă cu bătrânul Karo, care anunţă imediat:

— Merg şi eu cu memsahib.

În momentul următor se alătură deci Brendei, cu un aer protector.

— Bwana Derry mi-a spus să fiu atent şi dacă memsahib se afundă în pădure s-o însoţesc, explică el.

— Cu Derry n-ai nicio şansă să faci ce vrei, râse amuzat Val.

— Aveţi vreo obiecţie, dacă profit şi eu de protecţia lui Karo şi vin cu voi? întrebă Elsa, de la masa la care se afla, bându-şi cafeaua.

Doctorul Drayton se însufleţi brusc, bucuros s-o aibă alături pe frumoasa Elsa.

Era de altfel o prezenţă foarte amuzantă, iar cunoştinţele ei despre plantele din acea zonă le fuseseră de un real folos.

Brenda înaintă în pădure puţin mai mult, atrasă de prospeţimea florilor, a frunzelor, a tufişurilor atât de stranii, pentru ea.

Karo o urmă, tot timpul, ca o umbră.

Erau pe punctul de a se întoarce la maşini din expediţia lor plină de succes, când Elsa se opri în faţa unei

plante subţiri şi destul de înalte, prezentându-i-o Brendei ca fiind ceva ce l-ar putea interesa pe doctorul Drayton.

Brenda se aplecă uşor, cu intenţia de a rupe tulpina şi a o aşeza printre celelalte plante strânse, dar abia dacă schiţă gestul şi Karo o prinse de mână, protestând imediat cu un strigăt:

— Frunza rea!... Frunza ju-ju... Nu lua, memsahib. Otrava pentru sânge, spuse el, după care îi aruncă Elsei o privire foarte rece şi acuzatoare:

— O memsahib născută în Africa ştie asta!...

— Ah, e doar una din superstiţiile Africii, îi explică Elsa Brendei, râzând. E mai bine să nu-i plictisim pe alţii cu astfel de lucruri, domnule Karo.

Nu mai spuseră nimic în drumul de întoarcere niciunul dintre ei, iar când ajunseră, Keith era deja acolo, întorcând deasupra focului două antilope şi un ţap, ajutat de tinerii negri în serviciul familiei Trayner.

Brenda nu-i aruncă nicio privire şi fu fericită când doctorul Drayton o chemă în rulota-laborator pentru a sorta plantele culese şi a-l ajuta să-şi facă însemnările.

Când caravana îşi reluă drumul, Brenda era încă în laborator, ocupată cu tot felul de treburi pe care i le dăduse doctorul, în regim de urgenţă.

Călătoriseră toată ziua prin pădure, iar la lăsarea serii convoiul opri într-o poieniţă de la marginea unei ape.

Animalele însetate, aplecate deasupra apei, fură o pradă extrem de uşoară pentru puşca lui Derry şi curând aerul se umplu de mirosul cărnii fripte.

Înaintea cinei, Brenda dorise să facă un duş, în baia improvizată la marginea râului, dar Elsa veni şi ea imediat, spunându-i cu surâsul ei artificial:

— Trebuie să dăm cu banul, acum, să vedem care dintre noi va face prima duşul.

— Nu vă faceţi probleme, răspunse Brenda cu amabilitate, pot aştepta.

Astfel, fata se îndepărtă puţin, dar cum bărbaţii începură şi ei să sosească la râu, se hotărî să se afunde în păduricea din apropiere.

Luminile maşinilor se puteau zări până acolo, ceea ce înseamnă că nu era niciun pericol să fie atacată de animale. Nu va merge oricum prea departe, îşi spuse ea.

Atrasă însă de verdele arborilor, de aerul proaspăt şi de liniştea care-i lipsise toată ziua, Brenda uită de promisiunea pe care şi-o făcuse. Era prea excitant să se vadă de una singură în pădurea Tanzaniei, ca o fiinţă preistorică, ascunsă de vegetaţia luxuriantă.

Ascultă cu bucurie zgomotele din jurul ei… Stranii şi noi toate, ca într-un început de lume nouă, pentru ea.

Apoi, dintr-odată, un tufiş din apropiere se despică şi în întunericul dens, Brenda simţi o prezenţă înaltă,

apropiindu-se de ea.

— Sunt Karo… şopti apariţia. Memsahib nu sperie. Karo bun. Înţelept… Memsahib venit în pădure pentru că bătrânul Karo chemat memsahib în inima lui.

Asemenea unui gnom, Karo stătea acum chiar în faţa ei, cu braţele încrucişate pe pieptul gol. Faţa lui mică avea o expresie tristă, iar ochii îi străluceau într-un mod extrem de ciudat.

Brenda îşi putu auzi respiraţia, dar fu incapabilă să facă vreo mişcare şi nici să spună ceva.

— Cărarea vieţii şi a morţii, spuse bătrânul. Karo le vede în faţa lui şi memsahib e în pericol de moarte. De asta spiritul lui Karo a chemat-o pe ea aici. Memsahib va sta un moment în casa lui…

Bărbatul despică apoi din nou tufişul din care venise…

— Intră, memsahib, ordonă el, ca într-un caz de urgenţă şi, împinsă ca de o forţă misterioasă, Brenda intră în adâncul verde al tainicei colibe.

Capitolul 7

Cum de se supusese cu atâta linişte, acestei chemări, Brenda nu reuşi să-şi explice, când se gândi mai târziu la toate astea.

Totul păruse că se petrecuse într-un vis, ca într-o stare de hipnoză.

Era posibil ca bătrânul şef de trib s-o fi hipnotizat?

Era singura explicaţie posibilă a faptului că-l urmă cu atâta încredere în bordeiul cu pereţi de frunze, în care ardea o lampă cu petrol pe un butuc aşezat în mijlocul încăperii. Într-un colţ mai era un pat de muşchi, iar în faţa lui şi un alt butuc acoperit cu o piele de râs, pe care bătrânul o îndemnă să se aşeze.

În timp ce se aşeză, Brenda observă cu groază cum bătrânul bloca singura posibilitate de ieşire. Rămase deci închisă aici, pentru cine ştie cât timp, cu ciudata creatură, îşi spuse Brenda, tremurând de spaimă.

— Arată-mi mâinile, memsahib, spuse bătrânul, întinzându-şi palmele spre ea, aşa cum ar fi făcut orice vraci cu experienţă îndelungată.

Brenda se execută. Nu avea oricum altă soluţie.

Karo îi prinse mâinile şi după câteva momente de tăcere, figura lui păru să devină inumană… teribilă… Ochii începură să i se rotească în orbite, gura i se închise peste dinţii lui proeminenţi, astfel că acum semăna foarte mult cu un bot de lup.

Un medium în transă, se gândi Brenda, privind spre ieşirea devenită inaccesibilă.

Ce n-ar fi dat să poată ieşi acum de-aici! Să fie în

camping… Dacă acest Karo era atât de nebun pe cât părea?

— Uite, memsahib! spuse el, scuturând-o, arătându-i un loc din palma ei care, spre amuzamentul Brendei, era ca o pată în formă de fluture roz.

Nu văzuse, cu siguranţă, această pată, înainte.

— Ce e asta, Karo? întrebă ea.

— Răul din ju-ju. Ai atins frunza de dimineaţă, memsahib.

Otrava ei lucrează încă.

În timp ce o apăsa, Brenda simţi într-adevăr o durere acută în tot braţul.

— Mă doare, Karo, gemu ea, alarmată.

— E moartea, murmură Karo. E cursul otrăvii… O femeie cu piele de lapte şi păr ca noaptea te urăşte, memsahib. Are ochi verzi în care se vede răutatea diavolească. Bătrânul Karo ştie. A văzut când a pus ju-ju pe tine în dimineaţa asta, în pădure.

Vag, sub muntele de durere, Brenda auzi ca prin vis sinistrele cuvinte. Totul era atât de incredibil. Dintr-odată, fata simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Parcă ar fi căzut, brusc, în lumea întunecată a fantomelor pădurii africane.

Cele citite despre practicile voodoo şi magia neagră, cândva, îi veniră dintr-odată în minte.

— Dar e ridicol, începu ea să plângă, încercând să alunge gândurile oribile care-i bântuiau creierul. Dacă planta pe care am atins-o de dimineaţă era otrăvitoare, de ce nu s-a văzut efectul ei mai devreme?

— Pentru că poţiunea nu era în plantă, ci în mintea diavolească a femeii care te urăşte. Planta e doar un semn. Ju-ju… Sucul ei nu e rău, dar cu gândul ei, zeama albă a devenit rea. Sunt multe lucruri aşa în ţara asta. Ea ştie de ju-ju. Am văzut asta în ochii ei. Am simţit asta în sângele meu când am stat în maşină pe scaunul din spatele ei. Frumuseţea ei e mare şi poate face dintr-un bărbat un nimic.

Deci, chiar bătrânul Karo a simţit dragostea sălbatică dintre Keith şi Elsa, îşi spuse Brenda, prin valurile durerii înnebunitoare.

Brenda îşi puse capul pe braţe, plângând visul ei pierdut.

Nu există, oare, niciun sfârşit, pentru tenacitatea inimii umane?

După asta, tânăra făcu un efort şi se ridică.

— Trebuie să plec, Karo. Mă doare mâna. Memsahib Trayner o să-mi dea ceva pentru durere.

— O să-ţi dau eu ceva să-ţi treacă, spuse el, căutând în patul de frunze.

Brenda îl văzu apoi, îngrozită, cum se întoarse cu un

şarpe mic, negru.

— Nu-ţi fie frică. E mort, spuse el.

Pe urmă, cu un cuţit pe care-l luă din buzunarul pantalonilor, tăie şarpele de-a lungul şi scoase din trupul fără viaţă al micii vietăţi, o bucată de sânge închegat. Îl amestecă uşor cu un praf de ierburi, luat dintr-o cutie pe care o ţinuse în acelaşi misterios buzunar.

Înmânându-i Brendei poţiunea rezultată, îi spuse cu hotărâre:

— Ţine asta în mâna care te doare, până ajungi la tabăra ta, memsahib. Acolo, când îţi faci baia de seară, pune-o în apa fierbinte şi freacă-ţi bine mâna. Va trece totul, aşa.

Brenda îi mulţumi în grabă şi luă ciudatul amestec, cu gândul de al arunca imediat ce va avea ocazia.

Karo, însă, se oferi s-o conducă până la convoi, astfel că nu putu scăpa de amestecul pe care trebui să-l ţină în mână până ajunse la maşini.

De asemenea, îi era şi puţin teamă de bătrânul vraci.

În mod curios, însă, în timp ce se îndreptă spre tabără, durerea, atât de cumplită la început, dispăru ca prin minune, în schimbul ei, o senzaţie de bine şi de relaxare extraordinară, se instală în tot corpul ei.

— Karo!… Mi-a trecut!… Sunt vindecată, exclamă ea, pe un ton plin de fericire.

— Poate, îi spuse el, cu o privire pătrunzătoare, care răzbătu până la ea prin lumina săracă a lămpii pe care Karo o ţinea în mână, pentru a-i arăta cărarea. Bătrânul Karo a adus durerea în corpul tău în seara asta pentru care mă vei ierta Memsahib. Mai bine acum decât mai târziu.

— Vrei să spui, scânci Brenda, dar fără indignare, că n-a fost o durere reală? Ai aplicat asupra mea unul din vicleşugurile oribile ale magiei?

Karo scutură din capul lui alb şi când vorbi o făcu atât de rar, încât Brenda se gândi că o considera un copil.

— Laptele alb, memsahib, ţi-a spus azi-dimineaţă să atingi frunza de ju-ju şi Karo a simţit în acel moment dorinţa de moarte din inima femeii cu ochi verzi. Pentru că tu eşti tânără, iar corpul ei începe să se veştejească. Toată ziua am încercat cu mintea mea să dau jos ju-ju-ul pe care ţi l-a făcut. Dar în seara asta m-am gândit că e mai bine să te fac să simţi ju-ju-ul ca să ai grijă mai târziu. Fii atentă la ce se întâmplă în jurul tău tot timpul. Nu te apropia de femeia cu ochi verzi, care-ţi doreşte moartea. Încrede-te doar în Dumnezeu, spuse el, cu vorbe ortodoxe din gura lui păgână.

Scuturându-şi cu putere capul, pentru a şi-l scoate din minte pe straniul personaj, Brenda ridică repede uşa cortului şi intră înăuntru, simţindu-se ca şi cum s-ar fi

întors din lumea spiriduşilor.

Cu faţa albă şi privirile rătăcite, tânăra analiză scena care se desfăşura în faţa ochilor ei:

Împresurată de aburi şi parfum, Elsa, învelită în faldurile unui prosop, cu un strat de cremă pe partea rămasă liberă, zâmbea fericită, ca o nimfă exotică, dintre faldurile unui prosop mare şi subţire.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, văzând-o. De ce a trebuit să pleci cine ştie pe unde doar pentru că am intrat eu prima la duş? Nu era un motiv pentru a te adânci în inima pădurii doar pentru atât, draga mea.

Fără să spună nimic, fata se aşează pe patul destinat ei, ţinând încă în mâini lampasul primit pe tărâmul oribil de pe care se întorsese.

— M-am întâlnit cu bătrânul ăla amuzant, Karo, spuse ea în sfârşit, după câteva momente de ezitare. A început să mă doară mâna foarte tare, după ce am atins frunza aia otrăvitoare, azi-dimineaţă.

Elsa o privi cu asprime:

— Dar nu era o frunză otrăvitoare, Brenda. Am atins acest gen de plante de mii de ori în viaţa mea şi le-am folosit ca plante decorative. Ştiu ce cred africanii despre ea, dar nu e adevărat.

Brenda aşează cu grijă lampa şi poţiunea primită de la Karo pe măsuţa de toaletă de lângă ea.

— Nu ştiu, dar m-a durut foarte tare mâna şi mi-a ieşit ceva în palmă, iar bătrânul Karo m-a vindecat cu asta, spuse fata, arătând spre praful învelit într-o frunză.

— Bătrânul Karo e doar un şarlatan, spuse Elsa cu cinism. Sau crede cu adevărat în faptul că planta aceea e otrăvită şi te-a făcut să crezi şi tu. Africanii te pot sugestiona în astfel de cazuri, ştiu asta. Mi-a spus şi Derry că bătrânul are astfel de puteri.

În timp ce vorbise despre toate aceste lucruri, Elsa se îmbrăcă într-un halat de mătase alb, care părea foarte ciudat în cadrul primitiv în care erau. Niciodată, însă, Brenda n-o văzuse arătând mai atrăgător.

— Dacă e adevărat că planta e otrăvitoare, de ce n-ai avut niciun simptom până seara? întrebă ea, în mod rezonabil. N-are niciun sens să te mai gândeşti la asta.

— Da, asta m-am întrebat şi eu, răspunse tânăra, amintindu-şi cele spuse de Karo, cum că ar fi permis durerii să-i intre în corp abia în acea seară. Era un adevărat mister, toată această afacere, se gândi Brenda.

Erau foarte multe lucruri în mentalitatea africanilor pe care nu le înţelegea şi nu le accepta, astfel că, de acum încolo, îşi spuse ea, se va feri de bătrânul Karo.

Nu era decât un biet nebun. Probabil îi displăcea Elsa şi inventase toată povestea asta cu ju-ju-ul şi tot restul.

Dacă nu se ducea în pădure, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Toate temerile astea ale lui, melodramatice, despre dorinţa Elsei de a o face să moară şi despre puterea farmecului ei erau prea gogonate, pentru a le lua în seamă.

Vrând să scape cât mai repede de amintirea a ceea ce i se întâmplase în acea seară, Brenda luă lampa şi o aruncă afară, în întunericul nopţii care se lăsase.

După aceea, începu să-şi facă toaleta cu grijă, la lumina slabă a lanternei agăţată de unul din pereţii cortului şi continuă să converseze cu Elsa despre fel de fel de lucruri.

Ce încântătoare putea fi această femeie când voia, se gândi Brenda, privind-o cu admiraţie.

Uitându-se îndelung la perlele minuscule din urechile ei perfecte, Brenda îşi simţi inima strângându-i-se în piept.

Fără îndoială, Derry avea toate motivele să fie fascinat de celebra actriţă.

Privindu-se în oglindă în timp ce se machia, frumoasa Elsa începu să vorbească brusc despre relaţia ei cu Keith Derrington, în termeni de o candoare desăvârşită.

— Ceea ce mă bucură cel mai mult la acest safari, comentă ea, e că am posibilitatea să-l văd pe Derry în elementul lui natural. Un rege… în regatul lui sălbatic,

însoţit de toţi sclavii lui, care îl adoră.

Da, asta era!… îşi spuse Brenda, într-un fel de revelaţie… Bătrânul Karo îl admira pe Derrington şi o ura pe Elsa pentru puterea ei de a fi câştigat dragostea acestui bwana.

Puteau fi încă alte o sumedenie de explicaţii, pentru imaginaţia dezlănţuită a bătrânului.

— Uită-te până şi la mersul lui Derry, continuă Elsa să viseze, în oglinda ei. Are mersul unui tânăr războinic masai. Desigur, cu ei a-nvăţat acest umblet, pentru că e foarte greu pentru un om alb să dobândească această agilitate. E un mers instinctual, uşor, ca şi cum s-ar teme să nu deranjeze ceva în drumul lui sau ca şi cum nu vrea să facă mai mult zgomot, mergând, decât o aripă-n zbor. Derry, de altfel, n-a iubit niciodată civilizaţia şi nici nu pot spune despre el că e… civilizat… Asta e atât de devastator de atractiv la el. Poate îmi place atât de mult pentru că nici eu nu sunt foarte… civilizată, spuse ea, încet şi senzual, lingându-şi buzele cu limba ei mică, subţire şi roz…

Şi ce ochi pătrunzători, continuă ea. Ochi de vânător. Vede orice… Oricând şi oriunde… Pe lumină sau pe întuneric… în cel mai dens stufăriş. Nicio creatură din lume nul poate lua prin surprindere.

— Da, într-adevăr, confirmă Brenda, te simţi în siguranţă în preajma lui.

— Într-un anume fel, da, râse Elsa. Dar nu e o persoană… sigură, în sensul cel mai exact al cuvântului.

Peste câteva minute, se duseră împreună la focul de tabără aprins lângă mesele aranjate pentru cină.

Totul avea un aer festiv şi optimist, se gândi Brenda, aşezându-se pe unul dintre scaunele din apropierea flăcărilor.

În sfârşit, mâncau relaxaţi şi tânăra îl privi pe Keith cu coada ochiului, în timp ce aranja vreascurile. În lumina pâlpâitoare, faţa lui era şi mai frumoasă, iar ochii aţintiţi spre foc ardeau cu o lumină şi o forţă încă şi mai mare decât până atunci.

Inima feţei se strânse de durere şi-şi întoarse capul în altă parte, oftând.

Nu peste mult, tinerii africani începură să danseze în jurul focului, un dans misterios şi sălbatic, în ritmul tobelor care începură să bată ca într-un apel plin de mister.

— Un Ngoma! exclamă Elsa, încântată… Ce minunat! …

— E un dans tradiţional, explică Meg, în faţa ochilor larg deschişi ai Brendei, care priveau fascinaţi. Şi cred că e în onoarea lui Derry, adăugă ea.

Derry râse bucuros, ca un adolescent.

— E un dans de mulţumire. A fost o zi de vânătoare plină de succes, replică Derrington.

— O zi de vânătoare condusă de cel mai mare vânător, răspunse Elsa.

— Ce înseamnă cuvintele pe care le strigă cu toţii? întrebă Brenda.

— Pentru marele bwana, aducătorul de carne, traduse Elsa. Vorbesc despre un bwana cu ochi de soare şi inimă de leu care s-a dus singur în pădure, s-a bătut cu fiarele şi le-a învins. Bwana înseamnă „conducătorul alb”… Dar numele pe care i l-au dat lui Derry înseamnă „conducătorul alb care aduce carne”, comentă Elsa şi vocea ei sună la fel de vibrant şi de puternic ca şi sunetul tobelor dezlănţuite.

— Numele pe care mi l-au dat mie e „micul conducător alb care scormoneşte în pământ ca o găină”, spuse râzând doctorul Drayton.

Toată lumea începu să râdă şi atmosfera deveni şi mai relaxată.

Tobele îşi înteţiră ritmul tot mai mult şi cei prezenţi începură să bată din palme, în timp ce dansatorii săltau tot mai alert în jurul focului.

Privind toată scena aceasta, Brenda simţi cum emoţia îi sfredeleşte cu intensitate tot corpul.

Vânătorul cu ochi de soare se simţea, într-adevăr, foarte… acasă, în acest decor.

Elsa stătea pe spate, în scaunul ei, privindu-l cu ochi

înflăcărați și buzele întredeschise, într-o invitație extrem de senzuală și de explicită.

După ce-i admiră și ea câteva minute pe dansatori, Meg se întoarse către soțul ei, cu o figură foarte rugătoare:

— Vor dansa toată noaptea așa, iubitule. Putem să le dăm să bea niște bere?

Derry și Val se duseră imediat la unul dintre camioane, de unde scoaseră afară câteva lăzi cu bere, pe care le cărară apoi până aproape de grupul celor care dansau și care-i întâmpină cu strigăte de bucurie.

După ce, câteva minute, își întețiră ritmul și mai nebunește, tinerii negri se opriră și se duseră cu lăzile cu bere într-un loc mai retras al campingului, de unde se auziră râzând și cântând cu veselie.

Capitolul 8

Zilele care urmară se scurseră aproape toate la fel, deși dansul Ngoma nu mai fusese repetat. În fiecare seară, după orele obositoare de peste zi, grupul se strângea în jurul focului, în aceeași atmosferă relaxantă și fantastică.

Ocupată până peste cap cu slujba ei pentru doctorul Drayton, Brendei îi fusese destul de ușor să-l evite pe Keith, mai ales că el începuse să plece la vânătoare

imediat ce se iveau zorii.

Elsa îl însoţea de fiecare dată, ca o umbră, fiind la rândul ei un excelent vânător.

Concentrându-se alături de doctorul Drayton asupra solului junglei, Brenda încerca să nu se gândească prea mult la faptul că cei doi erau în fiecare zi împreună, în pădure.

Copiii îi distrăgeau de asemenea atenţia de la ei, iar problemele cu gătitul ale lui Meg începuseră să-i ocupe tot mai mult mintea şi timpul, mai ales că Val plecase pentru câteva zile în satele vecine, pentru a se îngriji de animalele domestice de acolo.

De altfel, fiecare dintre membrii grupului care participa la safari era din ce în ce mai ocupat şi mai obosit.

Poate tocmai de aceea nopţile, cu relaxarea din jurul focului, îi părură Brendei tot mai frumoase şi mai romantice. Gelozia părea un sentiment total aberant într-o astfel de atmosferă, astfel că, atunci când se întorceau în cortul lor, Elsa îi povestea Brendei bucuroasă tot ce făcuse peste zi.

De dorinţa ei de a o ucide, cum îi spusese bătrânul Karo, Brenda râdea acum din toată inima.

Privind înapoi, tot incidentul cu teribilul Karo şi planta ju-ju i se părea de-a dreptul fantastic, ca şi cum s-ar fi petrecut într-un vis urât, mai ales că bătrânul nu mai

dădu niciun semn că ar fi avut vreo putere supranaturală şi se comporta simplu, ca un sclav devotat care-şi urma întotdeauna stăpânul, asemenea unui câine iubitor.

Era imposibil să fii total nefericit în safari, se gândi Brenda, unde fiecare zi îţi aducea ceva nou şi incitant.

Viaţa în sălbăticie, îşi spuse ea, îi face pe oameni să fie puternici şi sănătoşi. În civilizaţie, oamenii îşi creau singuri fel de fel de probleme şi de gânduri fără rost, reflectă ea.

Meditaţiile acestea o făcură să se gândească la faptul că aici se vindecase pân a şi de dragostea ei nefericită.

Asta până într-o noapte cu lună plină, când Keith o invită să stea puţin împreună mai departe de grup, în două şezlonguri extrem de confortabile, de unde puteau însă să urmărească dansul flăcărilor de la nelipsitul lor foc de tabără.

Venită atât de neaşteptat, propunerea îi ridică pulsul şi o făcu să tremure de emoţie.

Ce mai voia? se întrebă Brenda.

Keith îi puse o mână pe braţ:

— Vreau să-ţi arăt ceva la iazul din apropiere, spuse el, începând s-o ghideze pe cărarea îngustă, în lumina palidă a lunii. Mergi încet, iubito. Încet…

Când ajunseră acolo, fata fu surprinsă să vadă o

pereche de lei, stând liniştiţi pe malul apei clare ca o oglindă, dar fu şi mai surprinsă să constate că nu simţi deloc frică. Doar o imensă încredere în bărbatul de lângă ea.

— Ah, sunt magnifici, şopti Brenda, în faţa regalului cuplu. Tu… Ah, Derry… Sper că nu vrei să-i împuşti, nu?

— Un vânător adevărat nu împuşcă niciodată doar din amuzament, şi ei ştiu asta. Sunt şi ei vânători, râse el. Priveşte-i cum se îndepărtează. Fără niciun fel de frică.

— Nu atacă niciodată? Ca rinocerii.

— Nu. Doar un leu bătrân poate fi periculos, dacă s-a rătăcit. În rest, au parcă o convenţie cu oamenii. Nu sunt ucişi fără un motiv. Uite cât de liniştiţi se îndepărtează.

— Nu s-au temut de noi, comentă Brenda, fericită. Te-au plăcut, adăugă ea prosteşte, ca o fetiţă entuziasmată care nu găseşte cuvintele exacte pentru a exprima ceea ce simte cu adevărat. Vreau să spun… în ziua aia, în care te-am văzut pentru prima dată, la aeroport, m-am gândit, imediat la un leu. Nu ştiu de ce. Mi s-a părut că ai acelaşi gen de colorit… şi… aceeaşi ţinută nobilă…

Keith râse sonor:

— Ăsta e unul dintre cele mai frumoase complimente care mi s-au făcut vreodată, spuse el, cuprinzând-o după mijloc. Curajoasa mea Jane… Pot să-ţi spun ce m-am gândit eu, când te-am văzut prima dată?

— Nu, te rog… trebuie să ne întoarcem la ceilalţi, acum, răspunse ea, împingându-i braţul, încet.

— Ce s-a întâmplat, Jane? întrebă el şi Brenda putu să-i vadă tristeţea, în lumina lunii. De ce nu-mi mai permiţi niciodată să stau aproape de tine când te iubesc atât de mult? Sunt atât de respingător? De grosolan? Sau am citit greşit ceea ce văd în ochii tăi, uneori, când mă priveşti?

— Ceea ce ai citit în ochii mei n-a putut decât să te consterneze, probabil, spuse ea rece. Dragoste… scânci ea, din toată inima ei îndurerată. Ce poţi tu să ştii despre asta? Cu Elsa ta, cu Arietta Brown şi cu domnişoara de onoare numită Trevennick? Crezi că Meg nu mi-a vorbit despre toate astea, gândindu-se la binele meu? Încercând să mă apere de tine, care nu faci decât să-ţi baţi joc de fetele pe care le poţi câştiga uşor şi răni la fel de uşor?

— Jane, şopti el încet, cu durere nemărginită în ochi.

Ah, ce făcuse? se întrebă ea. Cum putuse rosti acele nume? Arlette şi Trevennick… Cum lăsase să-i scape toate acestea din cutia secretă a creierului ei unde stătuseră zile în şir, închise cu zeci de lacăte? Atât de erozive să fi fost?

Brenda îşi acoperi, ruşinată, faţa cu mâinile.

— Ah, Derry, iartă-mă!… Iartă-mă, te rog… N-am vrut să-ţi spun toate astea. Dar… nu e bine… Eu… nu sunt bine… Nu… nu pot să cred în tine… Sunt prea multe lucruri în viaţa ta pe care nu pot să le înţeleg.

— Atunci uită de ele, draga mea Jane, răspunse el rar, mângâindu-i părul.

Lacrimile se porniră însă şiroaie pe obrajii Brendei.

— Dar Meg… Meg încearcă să te îndepărteze de mine… îţi spune lucruri care sunt împotriva mea şi asta nu pot să înţeleg… De ce?

— Nu e Meg cea care mi-a vorbit despre Arlette şi despre domnişoara aia de onoare… admise brusc Brenda, vorbind foarte încet.

— Elsa, atunci? întrebă el.

— Da. Încuviinţă ea. Meg doar mi-a spus să nu fac vreo prostie. Mi-a spus că eşti neserios cu fetele care îţi pot cădea uşor în braţe, că doar Elsa te interesează şi că doar pe ea o poţi iubi.

— Înţeleg, spuse el cu o voce complet seacă şi neprietenoasă, îndepărtându-se imediat, mândru şi impenetrabil ca leii pe care-i văzuseră cu câteva minute mai înainte.

Brenda îl urmă tăcută, cu sentimentul unei pierderi iremediabile.

Când ajunseră la caravană, el o luă în altă parte, iar ea se retrase din nou pe şezlongul pe care stătuse mai înainte, când o invitase Keith să stea de vorbă.

Val Trayner era şi el destul de aproape, cântând la o chitară veche, cu o voce joasă şi complet neprofesional, o

baladă atât de tristă, încât inima feţei se strânse cu şi mai mare durere.

Mai departe, în partea lor de campus, tinerii negri fredonau câteva din cântecele lor tradiţionale, pregătindu-se să meargă la culcare.

După câteva minute, când îşi trecu ochii cu mai multă atenţie peste tabără, constată că Derry dispăruse, iar Elsa nu se vedea nici ea nicăieri.

Niciunul dintre ei nu mai reapăru în acea seară şi Brenda se duse singură în cort, unde se dezbrăcă în grabă şi se vârî sub pătura groasă, de lână moale.

Era foarte bine că vorbise cu Derry deschis în acea seară, se gândi ea, deşi lacrimile îi podidiră ochii şi începură să-i curgă în valuri pe obrajii înfierbântaţi.

Onestitatea era întotdeauna calea cea mai bună. Chiar dacă îl rănise, era sigură că procedase corect. Şi ea fusese rănită.

Cum putuse să dispară în întunericul pădurii, împreună cu Elsa, după convorbirea pe care o avuseseră? După ce îi mărturisise dragostea lui?

Se vede treaba că, într-adevăr, nu se putea mulţumi niciodată să aibă doar o femeie în viaţa lui.

Oh, nul va înţelege niciodată!… Câte zile va mai avea de trăit!…

Prin copertina întredeschisă a cortului, Brenda putea

zări lumina lunii mângâind vârfurile copacilor din jur.

Cerul era parcă mai strălucitor ca niciodată, de un albastru electric şi minunat, dar căldura era sufocantă. La fel şi liniştea junglei.

Era ca şi cum ar fi plonjat într-un hău imens, departe de orice semn de viaţă.

Era deja de câteva ore în pat, cuibărită în durerea ei, când, în sfârşit, Elsa intră înăuntru.

În lumina lunii, faţa ei părea o mască, iar umbrele nopţii îi distorsionau atât de mult figura, încât Brendei îi păru dintr-odată foarte bătrână şi… răuvoitoare, în timp ce părul ei negru cădea în dezordine pe umerii goi.

Aceasta era femeia care cunoştea arta funestă a ju-ju-ului!

Pentru prima dată, Brenda avu convingerea că bătrânul Karo avusese dreptate.

Punându-şi un braţ peste frunte, Brenda se scutură la acest gând şi încercă din nou să-l alunge, rezistând cu putere bănuielilor care-i întinseră nervii la maximum şi aşteptă, încordată, venirea zilei.

A doua zi dimineaţă, în timp ce se pregăteau de plecare, Brenda aruncă o privire furişă spre Keith şi spre Elsa, dar feţele lor erau impenetrabile.

Indiferent ce se întâmplase între ei cu o seară înainte, acum aveau expresia obişnuită a tuturor, în astfel

de situaţii. Planificau împreună cu Karo călătoria, controlau situaţia combustibilului, încercând să fie în mai multe locuri, în acelaşi timp.

Doctorul Drayton era, deja, atât de îngrijorat din cauza plantelor sale, încât îi dădea Brendei ordine care păreau irevocabile, dar pe care le schimba cu totul în minutele imediat următoare.

Brenda însă îl privea cu înţelegere, pentru că în ziua aceea părăseau pădurea, îndreptându-se spre câmpie, iar plantele culese aici, de o deosebită însemnătate pentru cercetarea solului junglei, trebuia să fie împachetate cu cea mai mare grijă, pentru că era un loc în care nu se vor mai întoarce şi nu vor mai întâlni în drumul lor un teren asemănător.

Tânăra împachetase deci şi despachetase totul de nenumărate ori, având grijă să se asigure că totul era în cea mai perfectă ordine.

Era, astfel, concentrată asupra acestor probleme, când Elsa apăru în uşa camionului, cu doar câteva minute înainte de plecarea caravanei, pentru a-i spune că doctorul Drayton uitase nişte grafice pe unul din pietroaiele din pădure.

— Ce fel de grafice? Am pus totul deja aici, sunt sigură, replică Brenda.

— Draga mea, nu ştiu ce fel de grafice, a vorbit cu

Derry, nu cu mine despre toate astea, mie mi-a spus doar să-ţi transmit să mergi după ele, în poieniţa în care mergeaţi de obicei, pentru cercetările voastre.

Era puţin cam ciudat, îşi spuse Brenda, dar totul fusese atât de haotic în dimineaţa asta, încă de la început.

Toată lumea păruse că îşi ieşise din fire. Până şi Meg, care de obicei era atât de calmă, astăzi era speriată că se întâmplase ceva cu copiii ei şi se temea să nu fie malarie.

Gândindu-se la toate astea, Brenda se dădu jos din camion şi alergă spre locul de care-i vorbise Elsa.

Când ajunse acolo, se uită cu cea mai mare atenţie pe toate pietrele care le serviseră drept masă de atâtea ori în ultimul timp, dar nu văzu niciun fel de hârtii.

Poate doctorul le uitase în altă parte şi Elsa nu reţinuse exact mesajul lui.

Nedumerită, începu să dea pietroaiele la o parte, intensificându-şi căutarea.

Când se porniră primele maşini ale convoiului, tânăra nu se alarmă. În mod sigur, doctorul Drayton o va aştepta.

Dacă nu va găsi graficele, va fi foarte nemulţumit.

După ce căută aşa încă alte câteva minute bune, tânăra se hotărî să meargă să-i spună doctorului că nu reuşise să găsească ce-i ceruse.

Ieşind din pădure, însă, nu mică îi fu mirarea să vadă că nu mai era nimeni prin preajmă.

Nu mai era niciun camion şi nicio altă maşină.

În primul moment, nu-i veni să-şi creadă ochilor şi se uită peste tot cu şi mai mare atenţie. Apoi, dintr-odată, o teamă fără margini puse stăpânire pe ea.

Convoiul plecase şi nimeni nu constatase lipsa ei.

Îşi duse mâna la inima care-i bătea nebuneşte, încercând să se autoconvingă să-şi păstreze calmul.

Vor realiza că o lăsaseră acolo, înainte de a ajunge prea departe. Cineva trebuia să vină după ea. Poate chiar în acel moment, maşina doctorului Drayton era pe drumul de întoarcere.

Îşi ciuli deci urechile, ascultând cu atenţie. Nu se auzea însă nicio maşină.

Aşteptă aşa, o bucată de timp, dar tot nu auzi nimic.

Dar asta era imposibil, îşi spuse ea, străduindu-se să nu-şi piardă speranţele.

Derry obişnuia întotdeauna să verifice, înainte de plecarea convoiului, ca nu cumva să lipsească cineva.

Uitase de această formalitate tocmai astăzi?

Capitolul 9

Brenda avusese dreptate. Keith nu uitase, nici de

astă dată, să facă toate verificările necesare, înainte de plecarea caravanei.

Elsa însă îl asigurase că fata era în laboratorul maşinii doctorului Drayton, ocupată cu nişte însemnări. Cum o văzuse chiar el cu câteva minute înainte îndreptându-se în acea direcţie, nu-şi mai făcuse probleme.

Astfel, se urcă în maşină şi făcu semnul de pornire spre câmp. Elsa se urcă şi ea lângă el, deşi nu fusese invitată.

Prezenţa ei îl surprinse din cale-afară pe Keith şi-l irită deopotrivă, dar se aşeză la volan şi conduse în linişte, ignorând-o total.

Amintirea conversaţiei avute cu ea, ieri noapte, în poieniţa din pădure, îl călca încă pe nervi şi nu putea să înţeleagă cum de se putuse urca lângă el după o asemenea discuţie, atât de umilitoare pentru ea. Orice femeie normală s-ar fi făcut nevăzută. Elsa însă nu era normală.

Era de un egocentrism monstruos.

Îi spusese cu doar câteva ore în urmă că n-o iubea şi că dacă îşi închipuia că putea resuscita în el vechea lui dragoste pentru ea se înşela amarnic – şi acum, era din nou lângă el.

Nu mai putea fi nimic între ei şi îşi dăduse seama de asta din primul moment în care o revăzuse, după cincisprezece ani, în cabina ei de teatru de la Londra, cu o

lună în urmă.

După ce se despărţise atunci de ea, simţise foarte clar că se vindecase de ea complet şi că regreta din toată inima cei cincisprezece ani irosiţi în aşteptarea vreunui semn din partea ei.

În ziua următoare, în lumina difuză a terminalului de la aeroport văzuse o fată cu o claie de păr blond-roşcat şi cu o faţă atât de drăguţă şi de proaspătă, ca a unui trandafir. Totuşi, nu frumuseţea ei fusese aceea care-i captase atenţia, în primul rând, ci curajul care se citea în obrajii îmbujoraţi şi înalţi şi modul cum îşi controla gura vulnerabilă, frumoasă şi senzuală.

Nu-şi dăduse seama din primul moment că era neînsoţită şi când văzu, la oficiul de control a paşapoartelor că era singură, nu-i venise să creadă. Era aproape un copil, dar avusese curajul să pornească de una singură într-o călătorie, în care, practic, străbătea lumea. Aplaudând în gând gestul ei extraordinar, o privise cu atenţie şi întâlnise o pereche de ochi verzi atât de calzi şi de generoşi, de tineri şi de plini de elan, încât în acel moment se simţise şi el la fel de tânăr şi de înaripat, din nou.

Toate acestea i le spusese Elsei în noaptea precedentă, incitat de cele ce-i spusese ea Brendei.

Îl privise cu atâta ură, după aceea, încât crezuse că-l

va ucide.

Şi acum era lângă el, toată numai lapte şi miere.

Ce anume o determinase să-şi schimbe atitudinea nu-şi putea imagina, dar vedea în ochii ei un sentiment foarte clar al triumfului.

Convoiul înainta ca întotdeauna, cu zgomotele sale obişnuite. Soarele străpungea ca nişte suliţe coroanele copacilor de la marginea drumului îngust, maimuţele săreau de colo-colo, iar păsările, viu colorate, zburau agitându-se speriate, la simţirea maşinilor.

Teribilul impuls care o făcuse pe Elsa să plănuiască abandonarea Brendei începuse să se stingă, lăsându-i inima rece, ca a unui cadavru.

Toată noaptea agonizase, refăcând în minte de nenumărate ori teribila conversaţie avută cu Derry, în care-i mărturisise dragostea lui pentru această femeiuşcă oarecare, pentru această dactilografă fără nicio valoare, pentru această… nimeni…

Cu cincisprezece ani în urmă se despărţiseră, într-adevăr, dar sentimentul că ea îl părăsise o făcuse să nu se gândească prea mult la cele întâmplate.

Acum îi spusese că nu însemna nimic pentru el. Că Brenda Somers era cea pe care o iubea…

Faţa plină de prospeţime şi de inocenţă a Brendei, din dimineaţa aceasta, o făcuse să se hotărască.

Probabil avusese un acces de nebunie, îşi spuse ea acum, dacă fusese în stare să facă tot ce făcuse.

Realizase că se pregătea să comită o crimă oribilă, chiar în timp ce se îndreptase spre camionul în care ştia că lucrează Brenda. Ce şanse avea cineva să trăiască mai mult de câteva ore dacă era abandonat în acea pădure, cu toate acele animale care o cutreierau, cu şerpii ei veninoşi şi cu soarele arzător deasupra capului?

Probabil chiar în acel moment Brenda se chinuia să prindă din urmă convoiul sau se afundase în pădure, unde putea fi atacată în orice moment de bestiile înfometate. În plus, otrava pe care o avea deja în sânge lucra neîncetat asupra ei, astfel că orele îi erau numărate.

Cum putuse face o faptă atât de oribilă? se întrebă ea cutremurându-se, şi pentru prima dată în viaţa ei, sufletul îi tremură mai mult pentru altcineva, decât pentru ea însăşi.

Toată viaţa îşi dorise să fie iubită, ajungând până la monstruoasa dragoste de sine pe care o dovedise astăzi.

În dragostea ei egoistă se trezise instinctul crimei.

Descoperirea o şocă.

Nu la Brenda se gândea în primul rând, ci la ea însăşi.

Această faptă distrugea imaginea perfecţiunii pe care o avusese până atunci despre ea însăşi.

De ce venise aici, pentru a intra în concurenţă cu această mică dactilografă?

Putea avea orice altceva. Ar fi putut să meargă oriunde, într-alt loc.

Bătând cu nervozitate din palme, Elsa se luptă cu dilema încolţită în sufletul ei.

Să nu spună nimic sau să oprească maşinile, să spună adevărul şi cineva să încerce s-o salveze, dacă mai era cu putinţă, pe mica secretară.

Poate ar fi bine să aştepte până la ora prânzului, când absenţa Brendei va putea fi descoperită cu uşurinţă, se gândi Elsa.

Încă o oră sau două în plus, nu contau.

Se vor întoarce după ea după-amiază. Dacă fata va mai fi vie, vor avea o explicaţie.

Va fi uşor pentru ea să le explice tuturor că micul om de ştiinţă, cu capul în nori cum e, nu anunţase lipsa feţei, iar ea putea jura că o văzuse pe Brenda venind din pădure şi intrând în rulota-laborator.

În timp ce Elsa se gândea în ce modalitate putea să-şi scape pielea, văzu în oglindă faţa ca împietrită a bătrânului Karo, într-o expresie de concentrare extremă.

— Oh, bwana, oh, bwana, spuse el tânguindu-se…

Opreşte, bwana!…

— Nu mai e cărare înaintea ta, bwana, doar

întunecime… frică şi moarte… Întoarce-te… întoarce-te, bwana, până nu e prea târziu…

În timpul lungilor ore ale după-amiezii şi apoi noaptea în care Keith şi bătrânul Karo o căutaseră pe Brenda, vremea se schimbase brusc şi nori grei de ploaie ameninţau să se descarce cu furie asupra pădurii, în orice moment.

Într-un târziu, Keith observă fumul în spirală aprins de Brenda, cu puţinele ei cunoştinţe despre viaţa în junglă, pentru a semnaliza locul în care era. Probabil îl aprinsese cu bricheta pe care obişnuia s-o ţină în buzunar, pentru a-şi aprinde ţigările, se gândi Keith.

O găsiră cu picioarele îndoite sub ea, foarte aproape de crengile pe care le aprinsese, în stare de inconştienţă.

Revenirea la viaţă se petrecu foarte anevoios. Brenda simţi că trecea printr-un tunel atât de îngust încât avea o acută senzaţie de sufocare. Apoi, vocea lui Derry, venind de undeva de foarte departe:

— Jane…

Urmă o scurtă stare de luciditate, în care îşi dădu seama de prezenţa lui Derry lângă ea, după care urmă, din nou, căderea în hău.

La trezirea următoare, totul îi păru mult mai simplu. Mai întâi îl văzu pe bătrânul Karo, scormonind în focul care ardea acum cu flăcări vii.

Întorcându-şi cu greutate capul, îl văzu pe Keith îngenunchind lângă ea, cu o cană de metal în mână şi se întrebă de ce e atât de udă pe faţă.

Apoi îşi închise obosită ochii şi-l auzi pe Derry vorbind ceva foarte alarmat, în swahili, cu Karo.

Era atât de fericită să-i ştie acolo, încât îi veni să plângă, dar era prea slăbită pentru a o putea face.

După un minut sau două, conversaţia în swahili încetă şi, în timp ce faţa şi gâtul i se umplură de transpiraţie, îl simţi pe Keith luând-o în braţe şi sprijinindu-i capul de umerii lui.

Apoi îi apropie o cană de buze şi-i ceruse cu fermitate:

— Jane, bea din supa asta fierbinte.

Lichidul binefăcător îi încălzi corpul şi-i dădu putere, făcând-o să simtă că trăieşte din nou.

— Ce am pe faţă? întrebă slab Brenda. O simt foarte udă.

Derry scoase din buzunar o batistă mare, mirosind a petrol, şi o şterse pe faţă.

— Iartă-mă, dar te-am stropit cu apă, ca să te trezeşti din leşin.

Brenda încercă să zâmbească. Keith arăta teribil. Ca după o boală lungă. Ochii îi erau foarte adânciţi în orbite.

— Ah, da, mi-am revenit. N-am mai văzut niciun

strop de apă, de când am fost părăsită.

— Şi când te gândeşti că iazul e la nici trei sute de metri de tine. Te-ai învârtit în cerc în jurul poieniţei, aşa cum fac întotdeauna oamenii care se rătăcesc.

— Nu cred că am părăsit câmpul. Am sperat tot timpul că cineva se va întoarce după mine. M-am îndepărtat doar puţin, iar când m-am întors, câmpul dispăruse.

— Da, aşa se întâmplă când te rătăceşti, repetă el şi o sărută uşor pe obraz.

— Am crezut că voi muri, spuse Brenda.

Derry o strânse cu putere la piept, alungându-i o şuviţă rebelă de pe frunte.

— Nu mai vorbi despre astea, o sfătui el. Nici măcar nu te mai gândi la ele. Dacă poţi, scoateţi-le cu totul din minte. Mai târziu, dacă vei vrea, vei putea să-mi povesteşti câte ceva, dar nu acum. Acum, trebuie să te odihneşti.

Vocea lui era atât de caldă. Brenda îl privi cu duioşie.

Derry era aici, iar ea era acum în siguranţă.

Nu avea curajul să-i rostească numele, dar era fericită că venise, dragul de el. Era atât de bine în braţele lui…

— Acum te voi duce în maşină, îi spuse el ca unui copil. Norii ăştia vestesc o ploaie grozavă şi nu trebuie să ne prindă aici.

Brenda îşi puse capul pe umărul lui şi-i spuse, cu naivitate:

— Nu mai vreau la convoi… Vreau să rămân aici pentru totdeauna. Aşa cum stăm acum…

Ultimele cuvinte, însă, le spuse atât de încet, încât Derry nu le auzi.

Nu era necesar să mai meargă la caravană, îi spuse el. Se vor întoarce la Mahamba. Safariul putea fi abandonat.

— Pentru că m-am pierdut? întrebă ea, vinovată.

— Nu doar de asta, o asigură el. Drayton a fost foarte îngrijorat când a văzut că lipseşti. Toată lumea a fost. Aşa că am întors tot convoiul şi când am plecat cu Karo să te caut, am păstrat legătura cu ei prin radio. Sunt destul de aproape. A fost o mare bucurie când am anunţat că te-am găsit, dar nu vei putea să te întorci la muncă zilele astea. Trebuie să te refaci. În plus, vremea s-a schimbat brusc şi Drayton consideră că nu-şi va putea face cercetările, aşa că ne întoarcem cu toţii Mahamba pe cel mai scurt drum. E cel mai înţelept să procedăm aşa.

Acesta fusese începutul lungii lor zile de călătorie împreună, cu norii ameninţători deasupra capului.

Dacă norii se vor rupe, ar putea urma o ploaie torenţială fără sfârşit, care ar putea îngropa maşinile în apă. Stând ghemuită în scaunul ei, alături de Keith,

bolnavă şi cu febră mare, în şoc încă, după toate cele îndurate, Brenda ştia că nu trebuia să-l tulbure cu problemele ei. Nu trebuia să se plângă, din cauza drumului care făcea ca maşina să se scuture şi-i provoca astfel dureri în tot corpul. În curând, se vor opri pentru culcare.

Dormi, astfel, câteva ore, iar când se trezi afară era întuneric beznă, iar Derry şi Karo o dădeau uşor jos din maşină, aşezând-o pe un şezlong, în iarba grasă.

Se simţea ca într-un vis straniu, pe jumătate delirând din cauza febrei, uitându-se cu bucurie la iarba-naltă şi la cerul înstelat de deasupra ei.

Urmară apoi momente în care trecutul cu prezentul deveniră una şi se temu că era din nou în pădurea adâncă, fără nimeni în jur. Începu să plângă şi când Keith o luă în braţe, îl strânse cu putere.

Apoi, dintr-odată, simţi că febra-i trecuse, deşi capul îi era în continuare foarte greu şi totul era foarte confuz.

Se întâmplaseră toate astea cu adevărat? Pornise într-un safari şi fusese abandonată în pădure? Trebuise Keith să-şi piardă timpul căutând-o şi acum erau pe drumul de întoarcere spre Mahamba? Ce poveste stranie…

Stând în maşină, acum, alături de Keith, Brenda începu să-i povestească încet cele întâmplate.

— Ştii? De fapt nu mi-am pierdut speranţa nicio clipă. Am ştiut tot timpul că mă vei căuta şi nu te vei lăsa

până nu mă vei găsi, spuse ea încet.

Brenda văzu zâmbetul lui fin, dar Keith nu răspunse şi nici nu-şi luă privirile de la drum.

După un timp, Derry spuse pe un ton neutru:

— Bineînţeles că te-aş fi căutat, în orice caz, până te-aş fi găsit. Nu mi-am părăsit niciodată, niciun membru al unui safari.

Un membru al safariului lui… Nimic altceva, doar responsabilitatea şi respectarea contractului în care s-a angajat.

Asta era, deci, tot ce era ea pentru el.

Dar la ce altceva s-ar fi aşteptat?

— Ce te-a făcut să te întorci, când ai văzut că m-ai pierdut?

— Mi-am dat seama de asta la o oră, o oră şi jumătate după ce am pornit.

Brenda îl privi cu atenţie şi când el îşi întoarse ochii spre ea, văzu în ei, pentru o clipă, toată durerea prin care trecuse.

— A fost destul de interesant, continuă el. De fapt, bătrânul Karo m-a oprit, după ce a avut una din viziunile lui. Mi-a strigat din spatele maşinii să mă întorc, pentru că pentru mine nu mai e cale înainte. Doar suferinţă şi moarte, şi că trebuie să mă întorc până nu e prea târziu. N-am vrut să-i dau ascultare, mai întâi, dar Elsa, care era din

întâmplare în maşina mea…

Din întâmplare… în maşina lui…

Ah, durerea asta nu va trece niciodată, îşi spuse ea, mutându-şi privirea pe dealurile din depărtare.

— Elsa a fost cea care l-a luat în serios pe Karo şi mi-a spus să-l ascult şi să-ntorc convoiul.

Brenda se întoarse spre bătrânul şef de trib, care stătea liniştit pe bancheta din spate şi care încuviinţă uşor din cap.

— Vrei să spui că bătrânul Karo a ştiut că m-am pierdut? întrebă ea, întorcându-se spre Keith.

— Nu ştiu dacă a simţit exact asta, dar mi-a sugerat că pluteşte o catastrofă în aer. El are aceste puteri telepatice. Nu e un fapt neobişnuit pentru un african, mai ales pentru unul specializat în ştiinţe oculte, cum e Karo. Dacă n-ar fi fost el, nu ne-am fi dat seama că nu eşti cu noi, până când n-am fi făcut pauza de prânz. Şi nu intenţionam să opresc înainte de a fi străbătut mai mult de o sută de mile.

— Dar doctorul Drayton nu şi-a dat seama că lipsesc? întrebă Brenda, mirată.

— Doctorul era aproape adormit în partea din faţă a convoiului când am oprit, fiind sigur că tu eşti în laborator, ocupându-te de preţioasele lui specii de plante. Aşa cum crezuserăm de fapt cu toţii, pentru că Elsa mi-a spus că te-

a văzut când ai intrat acolo.

— Elsa! explodă Brenda, dar nu mai putu să continue.

După câteva momente, însă, adăugă iritată:

— Dar nu avusese cum să mă vadă intrând acolo… Ea e cea care m-a trimis în poieniţă, să caut nişte grafice pe care doctorul le-a pierdut acolo. Sau cel puţin aşa a spus ea. Că doctorul a trimis-o să-mi spună să mă duc acolo şi să le iau.

— Dar Drayton habar n-are de grafice, replică Derrington. Şi n-a spus nimic din toate astea. Şi… le-ai găsit?

Brenda dădu din cap.

— Elsa mi-a spus că doctorul îi indicase pietroiul pe care obişnuiam noi să facem notiţe, folosindu-l în loc de masă. Dar… nu era nimic acolo.

— Nici n-aveau cum să fie, replică Derry şi bănuiala lor fu atât de oribilă, încât tăcură amândoi.

Keith fu cel care rupse tăcerea, iar vocea lui nu prevestea nimic bun:

— N-aveau cum să fie graficele acolo…

Brenda se lăsă să cadă pe spate, în scaun… într-adevăr, Elsa o ura atât de tare?

Brenda îşi aduse acum aminte cum îi spusese celebra actriţă: „sunt o persoană periculoasă”…

Nu crezuse însă că se gândea la crimă… Era prea fantastică această idee. Prea oribilă să se gândească la ea.

Tânăra se întrebase ce şanse avea cineva, în general, să supravieţuiască, părăsit în pădurile Tanzaniei.

— Cum a putut… ah, cum a putut să facă asta? se auzi Brenda spunând şi începu să plângă îndurerată. Am ştiut că mă urăşte, dar să plănuiască o asemenea faptă n-am crezut-o în stare. Să-ţi spună că sunt în siguranţă în laborator, când ştia foarte bine că mă trimisese în pădure… Cred că a înnebunit…

— E geloasă pe tine. Gelozia îi face pe oameni să înnebunească, uneori. Vezi… A venit aici cu ideea de a ne împăca… Cu o noapte înainte de a pleca mai departe cu safariul, i-am spus că acest lucru e imposibil, pentru că eu nu mai simt nimic pentru ea. Cred că am rănit-o. Am fost o brută, ştiu, dar a trebuit să-i vorbesc deschis. A fost foarte tristă. Şi i-am mai spus, în acest moment vocea lui se schimbă total, dar pe urmă îşi reveni şi adăugă: te-a blamat pe tine pentru toată această situaţie. Ceea ce n-a avut niciun sens, evident.

— Bineînţeles, răspunse Brenda cu o durere atât de mare în glas, încât Keith o privi imediat, foarte atent… Vreau să spun… Din nefericire, toate speranţele ei s-au năruit, dar eu cred că devină au fost cei cincisprezece ani în care nu v-aţi văzut, nu eu… Am învăţat însă ceva de la

ea… Am învăţat că există oameni care folosesc toate metodele pentru a-şi atinge ţelul. Adevăr, onoare, loialitate… A aruncat toate astea peste bord, ca şi cum ar fi aruncat o pană. Trebuie să-ţi spun că sunt foarte surprinsă că e capabilă de… poate într-un fel indirect… de crimă… Pentru că a mă abandona într-un astfel de loc… asta înseamnă…

Nu mai spuseră nimic.

Gândurile Brendei deveniră haotice…

Elsa era… O leoaică… O intrigantă… Şi o… criminală…

O extindere a răului greu de întâlnit.

Şi… aceasta e femeia pe care a iubit-o Keith şi pentru care şi-a sacrificat tinereţea. Şi el nu era un om de proastă calitate, ştia acum asta cu precizie. Niciun donjuan nu putea avea forţa şi integritatea pe care le dovedise în ultimul timp. Era un om drept şi plin de solicitudine.

Dacă nu l-ar fi respins de atâtea ori, i-ar fi arătat chiar şi mai multă solicitudine, era convinsă, acum. Şi… o iertase de fiecare dată… Chiar şi după ce-i spusese toate acele lucruri oribile, la iaz.

— Ah, cum am putut să cred tot ce mi-a spus Elsa despre tine? spuse ea brusc. Poţi să mă ierţi?…

— Nu e nimic de iertat, răspunse el cu o răceală aşa de mare, încât feţei îi îngheţă inima. Niciuna dintre acele

fete pe care le-ai menţionat n-au fost simplă imaginaţie a Elsei. Ele chiar au existat. Au fost amândouă prietenele mele. Pentru un timp, cu Arlette am fost logodit. Dacă asta te interesează…

— Nu. Adică… nu vreau să-mi explici ce a fost între tine şi Arlette. Orice ar fi fost, e poveste veche. N-are de ce să mă afecteze pe mine.

Voia să creadă în Derry, fără să-l chestioneze.

— Nu trebuie să-mi explici faptele tale din trecut, continuă ea. Nu mă interesează. M-a dezgustat profund să ascult toate acele poveşti ale Elsei împotriva ta.

— Dar vei mai auzi şi alte persoane vorbind astfel despre mine, în legătură cu femeile. Nu uita ce ţi-a spus Meg Trayner.

— Nu mă interesează ce a spus Meg, nu mă interesează ce spune nimeni despre tine, îl asigură ea, înfierbântată.

— Asta-i foarte frumos din partea ta.

Tonul lui era extrem de sarcastic, spre surprinderea feţei. Oricum, cred că e mai bine să-ţi faci întotdeauna timp, dacă te interesează aceste poveşti din trecutul meu, să asculţi şi opinia mea. Chiar dacă nu te interesează prea mult, te vor ajuta să suporţi mai uşor această lungă şi plictisitoare călătorie.

Arlette era fiica unui milionar american, care fusese

clientul lui pentru un safari. Frumoasă, spontană, foarte tânără.

— Am fost destul de nebun la vremea aceea să cred că mă iubeşte destul de mult, pentru a renunţa la viaţa ei luxuriantă şi să vină să trăiască aici, cu mine, printre aceste păduri. Asta era tot ce-i puteam oferi. Mehetmbe e doar un loc plin de linişte şi lilieci, aşa cum ai văzut şi tu.

Înainte de a fi putut să-l contrazică, Derry continuă:

— Imediat ce mi-am dat seama că i-ar fi imposibil să împărtăşească modul meu de viaţă şi să fie fericită aici, am contramandat logodna. S-a simţit foarte rănită şi cred că pe bună dreptate. Cred că i-ar fi plăcut să se joace de-a căsătoria, pentru un timp scurt, cu mine. Mi-a spus de multe ori că divorţul nu era o problemă pentru ea. Dar acesta nu era tipul de mariaj pe care-l doream eu. Aşa că am abandonat-o, iar un bărbat care procedează astfel nu poate fi decât învinuit.

— Nu, nu… Ai avut perfectă dreptate să faci asta, replică Brenda, dar el nu luă în seamă această intervenţie.

Afacerea cu Trevennick a fost chiar mai rea, continuă Derrington. Era o doamnă proaspăt căsătorită cu unul dintre prietenii mei, Peter Trevennick, care are o cafenea în Ngong Hills. Pe Pam Trevennick am întâlnit-o pentru prima oară în ziua nunţii ei. Pe urmă ne-am mai întâlnit de multe ori… La dans, la petreceri. Poate n-am

fost foarte înţelept… Sunt destul de trăsnit, când femeia e binevoitoare… dar mi-a plăcut foarte mult, dintr-un anume punct de vedere. Căutam mereu să fiu în preajma ei…

— Şi ea a fost îndrăgostită de tine.

— Într-o noapte, a venit la casa mea din Mehetmbe. Era vreo două noaptea. Condusese mai mult de douăzeci de mile. Arăta atât de bolnavă… Şi de straniu…

Mai întâi am crezut că băuse niţeluş cam mult, pe unde-o fi fost înainte. Dar nu era asta. Era începutul unei boli nervoase, cauzate de o noapte în care a avut febră foarte mare, din pricina malariei pe care o contractase. Deci, nu era prea stăpână pe limba ei. Mi-a spus atunci că-l urăşte pe Pete, că urăşte Kenya şi că vrea să trăiască lângă mine. Am pus-o în pat. Nu era altceva de făcut cu ea, în acel moment. Nu poţi trimite la drum o femeie cu temperatură. Nu puteam nici s-o las singură şi să mă duc după doctor, aşa că am îngrijit-o o zi şi o noapte, după care am dus-o la Nairobi, de unde i-am telefonat lui Peter. În timpul bolii a fost îngrijită de o asistentă, căreia cred că i-a spus tot felul de bazaconii despre mine. Cu asta, căsătoria ei a luat sfârşit şi s-a întors în Anglia, unde îi era familia.

A fost un mare scandal în jurul meu atunci şi încă se mai vorbeşte despre asta.

Câteva minute, Brenda nu putu spune nimic… Circumstanţe nefavorabile şi poveşti oribile…

— Oh, Derry, îmi pare atât de rău… Ce nenoroc ai avut!… Trebuia să-mi închipui că…

— Asta e, conchise el. Nu ştiu dacă a fost foarte interesant pentru tine…

Oricum, toate astea nu mai prezintă niciun fel de importanţă pentru mine.

Acum, de fapt, trebuie să ne gândim ce vom face cu Elsa… Cred că… nimic. Sunt sigur că se va jura că te-a văzut intrând în laborator. Şi… la urma urmei, ea e cea care i-a dat crezare lui Karo şi m-a făcut să-ntorc convoiul. Ar fi putut să nu intervină şi noi să mergem înainte toată ziua fără tine. Femeile!… Sunt atât de nesăbuite. N-o să le înţeleg niciodată.

Numai că Elsa nu era o femeie obişnuită. Se putea deduce asta din tot ce făcuse.

Brenda ar fi vrut să plângă acum.

Dar Keith arăta altât de nervos, încât se strădui să se stăpânească.

— Munca mea… continuă el… Asta e ceea ce voi face… Voi străbate ţara cu diverşi clienţi, care vin aici dornici să scape câteva săptămâni de atmosfera sufocantă a civilizaţiei, încep acum să-i înţeleg şi mai bine pe războinicii masai. Aşa va fi şi viaţa mea de acum încolo. Şi… la naiba cu femeile, continuă el, pe un ton acuzator.

Capitolul 10

Restul zilei continuă într-un mod destul de încordat şi când se opriră pentru cină, Keith vorbi mai mult cu bătrânul Karo, a cărui expresie era în acele momente şi mai înţeleaptă decât de obicei, iar ochii lui întunecaţi priveau tot timpul cu adoraţie spre bwana lui.

În timpul ultimelor zile de călătorie, se comportă în felul ciudat al africanilor băştinaşi, fiind foarte stingherit de prezenţa Brendei.

Lui Keith însă îi era indispensabil, pentru că bătrânul şef de trib era tot timpul lângă el, gata să-i preia comenzile.

Înainte de cină, Keith se înfundă din nou în pădure, înarmat cu puşca şi cu pistolul lui, iar ea se afla pentru prima dată singură cu el, de la întâmplarea cu planta otrăvitoare. Temătoare, Brenda îl urmări pe Derry până se pierdu în întunericul pădurii.

— Bwana e înfometat, memsahib, spuse Karo, cu vocea lui melodioasă. A mâncat foarte puţin în ultimul timp, pentru a nu-i lipsi hrana lui memsahib.

— Vrei să spui că nu avem rezerve de mâncare? întrebă Brenda, îngrozită.

Apoi se gândi la bucăţile de carne, la supa caldă şi la laptele condensat, pe care Keith i le punea în faţă ori de

câte ori se opreau pentru masă.

Azi-dimineaţă, spre exemmplu, se gândi ea, îi spusese că urăşte laptele condensat, pentru că o văzuse cât de mult îi plăcea ei. În zilele safariului, nu ura laptele condensat, se gândi Brenda.

— Avem puţină hrană aici, răspunse Karo. Bwana, când a plecat s-o caute pe memsahib, a luat puţină hrană. A luat mult petrol. Petrol, mai bine…

Stând, acolo, în întuneric, Brenda simţi o durere fără margini în piept. Keith nu mânca, pentru a nu-i lipsi ei cele necesare hranei. Aşa ceva nu putea să admită, sub nicio formă.

Keith se întoarse într-o jumătate de oră, cu braţele încărcate, şi-i spuse lui Karo, ignorând privirile întrebătoare ale Brendei:

— Nu vom putea vâna în zilele următoare, probabil.

— Asta n-are importanţă, răspunse Karo. Important e să ne întoarcem la Mahamba înainte de a ploua. Ploaia va şterge cărările şi nu ştiu ce vom face atunci.

În acea noapte, Brenda dormise în maşină ca de obicei, iar Keith şi Karo afară, lângă foc.

După câteva ore de când adormi, fata se trezi sub răpăielile ploii care bătea în acoperişul maşinii.

Era o ploaie foarte mare şi rapidă şi Brenda avu impresia că va trece imediat.

Îşi scoase capul pe fereastră şi-l zări pe Keith în locul unde-l lăsase înainte de a adormi.

— Derry, vino în maşină. De ce stai în ploaie?

Bărbatul se aşeză lângă ea:

— Am crezut că n-ai putea suferi lângă tine un străin nervos. Oricum, trebuie să ne grăbim. Totul poate fi foarte bine dacă nu mai zăbovim aici. Cred că ploaia asta se va opri curând şi va mai trece un timp până va începe alta, care va dura, în mod sigur, mult mai mult.

Derry conduse încet şi cu atenţie şi curând ieşiră din pădure, în câmpul larg.

Ploaia se oprise, într-adevăr, cum prevăzuse Keith, dar norii erau încă foarte jos şi extrem de plini, aşa că vânătorul refuză să mai oprească pentru prânz.

— Tu poţi să mănânci nişte carne şi nişte lapte condensat. Eu pot să aştept până ajungem la Mahamba.

Brenda îl privi lungălăbise foarte mult în ultimul timp şi i se vedeau coastele prin cămaşa subţire şi umedă. Ochii feţei se umplură de lacrimi:

— De ce eşti atât de bun cu mine, Derry? De ce nu mănânci, ca să-mi rămână mie totul?

— N-o să plângi acum pentru asta, spuse el.

— Conduci fără să mănânci, din cauza mea, dormi în ploaie, pentru confortul meu, de ce? plânse ea şi mai tare.

— E normal să procedez aşa. M-am angajat să am

grijă de tine.

— Pentru că răspunzi de mine, ca de toţi ceilalţi în acest safari. Doar că mie nu mi se pare drept.

— De ce, Jane? Cum crezi că ar fi trebuit să fac? Sau să mă comport?

— Cu mine… aş vrea să fii ca în seara aceea în care am rămas în casa ta, înainte de a asculta toate cele spuse pe seama ta. Oh, Derry, poţi să mă ierţi?

Speranţa care se aprinse în ochii lui începu să strălucească incredibil de tare:

— Jane!… murmură el şi opri brusc maşina, după care se întoarse spre bancheta din spate, spunându-i lui Karo:

— Facem o pauză de o jumătate de oră. Ia te rog puşca şi vezi dacă poţi face rost de ceva să punem în cratiţă, surâse el.

Supus ca de obicei, Karo ieşi din maşină şi se afundă în tufişuri, bucuros să-şi mişte picioarele.

Rămaşi singuri, Brenda şi Keith se uitară tăcuţi unul la celălalt.

Aceasta e şansa mea, îşi spuse Brenda, emoţionată. Dacă o voi pierde, alta nu va mai veni niciodată.

Îşi scotoci deci mintea, pentru a găsi cuvintele cele mai potrivite:

— Am fost o proastă, începu ea încet. Apoi, brusc,

mai înainte de a-şi da seama ce se întâmplă exact, se pomeni în braţele lui.

— Totul fusese atât de firesc, în noaptea aia, la Mehetmbe, spuse el încet. Atunci, de ce – vocea lui luă un ton foarte trist – n-am avut grijă să păstrăm ceea ce am trăit atunci, în continuare?

— Pentru că, răspunse Brenda, ca şi cum ar fi fost brusc iluminată de o idee – n-am avut încredere în mine însămi.

După asta, se îndepărtă puţin, savurând noutatea acestei descoperiri.

— Da, asta a fost, continuă ea, dar abia acum îmi dau seama de acest fapt. De aici, toate problemele.

Ochii ei erau atât de limpezi şi atât de inocenţi, când îşi ridică privirile spre el.

— Tu eşti atât de faimos şi atât important… Am simţit atunci că nu te-aş putea, avea niciodată. Mi-am dat seama că te iubeam foarte mult, ş-i asta m-a speriat. M-am gândit că tu nu poţi fi serios cu mine. În această situaţie, a fost deosebit de uşor să mă las influenţată ce ceea ce mi-a spus Meg şi, pe urmă, Elsa. Pentru că n-am crezut în mine, mi-a fost imposibil să cred în tine.

Brenda nu mai putu continua. Privirile lui azurii o ardeau, pur şi simplu.

— Mă iubeai atât de mult încât asta te-a speriat!

repetă el. Oh, Jane, ce lucru adorabil de prostesc şi de juvenil ai putut spune. Doar că mie nu-mi place să vorbim la trecut.

— Dar nu e la trecut, şopti ea şi buzele lui se suprapuseră, atunci, peste ale ei.

Apoi, Brenda simţi că ameţeşte de fericire şi nu mai putu să spună ce se întâmplase, până când nu auzi uşa maşinii deschizându-se încet.

În momentul următor, Karo ridică spre ei o raţă sălbatică, moartă.

— Tot e mai bine decât nimic, spuse Derry, destul de nemulţumit de situaţie.

După ce îşi continuară drumul, Brenda şi Keith vorbiră fără încetare, ca şi cum abia ar fi aşteptat să-şi descarce sufletele unul în faţa celuilalt, dar abia acum, odată cu căderea tuturor barierelor dintre ei, o puteau face.

Fuseseră, astfel, foarte surprinşi de cât de repede trecuse timpul până ajunseră la Laholo.

Grădina o surprinsese cu totul pe Brenda, acum, după ploaie. Florile îşi desfăcuseră petalele şi parcă zâmbeau cu toate fericite, spunându-le bun venit.

Fata coborî repede din maşină şi se îndreptă alergând spre verandă.

Toată lumea era acolo, şi-i întâmpinară cu veselie.

Meg, care fusese îngrozită de dispariţia ei, o îmbrăţişă atât de tare, ca şi cum s-ar fi temut să nu dispară din nou. Chiar doctorul Drayton păru deosebit de emoţionat, trăgându-şi sonor nasul, în timp ce întinse mâna secretarei sale.

— Dar arăţi splendid, draga mea, spuse Meg. Ca şi cum pierzându-te în pădure ai fost într-un fel de vacanţă.

Brenda şi Keith schimbară imediat priviri semnificative.

— Ah, arătăm ca o pereche bătută de ploi, protestă Brenda.

— Unde e Elsa? întrebă Keith cu o voce îngrozitor de înfuriată.

— Oh, biata de ea, a fost extrem de tristă, spunând că totul fusese din vina ei, deşi dacă doctorul nu pierdea acele grafice nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Dar eu nu uit niciodată nimic, spuse sec doctorul.

— Ştiu, răspunse Meg. Dar Brenda avusese impresia că i-ai spus unuia dintre servitori că ai uitat nişte grafice în poieniţa din pădure şi ea a alergat să-i spună Brendei. A fost o neînţelegere la mijloc, cum se poate întâmpla de multe ori. Când am ajuns aici, a găsit însă o mulţime de scrisori care o chemau urgent la Londra, aşa că acum e în camera ei şi-şi face bagajele. Va pleca mâine.

— Da, a fost atât de tristă de cele întâmplate, că nici

măcar n-a venit să-şi prezinte scuzele, aşa cum ar fi fost normal, răspunse Derry cu nervozitate şi dezgust.

Imediat însă paşii ei uşori se auziră de partea cealaltă a uşii şi Elsa intră pe verandă. Faţa îi era trasă, iar ochii îngheţaţi, în momentul în care i se adresă Brendei:

— Deci, te-a găsit!…

Ce mai spusese pe urmă fu de neînţeles, pentru că bălmăji cuvintele, în timp ce-şi duse mâna la inimă.

Meg îi oferi imediat un scaun:

— Dar bineînţeles că a găsit-o. Am ştiut cu toţii că o va face şi am fost fericiţi când ne-a anunţat prin radio.

Meg se întoarse apoi spre Brenda:

— Biata Elsa, e încă în şoc, simţindu-se vinovată că te-ai pierdut.

— Nu cred că e nevoie să ai prea multă imaginaţie pentru a înţelege ce s-a întâmplat exact, spuse Derry cu asprime.

— Ce vrei să insinuezi, Keith? întrebă Meg, albă la faţă.

— Elsa ştie foarte bine. Dar să lăsăm asta. Dacă acum se simte vinovată, atunci să sperăm că nu e totul pierdut pentru ea.

Elsa îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Important e acum faptul că eu şi Brenda ne-am descoperit din mai multe puncte de vedere şi urmează să

ne căsătorim. Am plăcerea să v-o prezint pe viitoarea doamnă Derrington, adăugă Derry, fericit.

Urmă un haos general, şi în felicitările care urmară, Elsa fu abandonată în scaunul ei şi ignorată complet.

Val aduse şampanie, iar Meg o prinse pe Brenda de braţ.

— Ce oarbă am putut fi. Mă ierţi pentru cele ce ţi-am spus despre Derry?

— Nu e nimic de iertat. Norocul meu e că eu cred în el.

Începură cu toţii să toasteze şi Brenda se simţi ca într-un vis minunat.

Chiar şi Elsa primi paharul cu şampanie şi ochii ei îl priveau pierduţi pe Derrington.

— Sper însă că nu am pierdut-o pe secretara mea şi că mă va ajuta în continuare cu treburile pe care le am în Tanzania, spuse Drayton.

— Vedeţi… spuse Brenda, n-am ştiut că voi fi doamna Derrington până în momentul în care aţi aflat voi.

Toată lumea râse cu poftă şi toasturile continuară din toate părţile, cu excepţia Elsei.

— Iartă-mă, iubito, dacă nu mă pricep la formalităţi, spuse Derry cu tandreţe, şi adăugă:

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă el atât de încet încât doar Brenda putu să audă.

Brenda dădu uşor din cap şi lacrimi fierbinţi de fericire îi inundară obrajii.

Nimeni nu se mai interesă de mica dramă a Elsei şi nici nu oservară când ieşi de pe verandă, retrăgându-se cu paşi înceţi şi slăbiţi, ca o femeie bătrână şi sfârşită, fără destinaţie şi fără speranţă.

Sfârşit